
BAHÁ'U'LLÁH
VILÁGRENDJE

(VÁLOGATOTT LEVELEK)

Fordította: Somogyi Miklós

Lektorálta: Koczóh Péter
Manno Judit

A fordítás alapja: Shoghi Effendi,
The World Order of Bahá'u'lláh – Selected Letters.
Bahá'í Publishing Trust, Wilmette, Illinois 60091, USA, 1991.

Kiadja a Magyarországi Bahá'í Közösség
Országos Szellemi Tanácsa©

ISBN 978-963-87806-1-4

Budapest, 2010

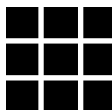
SHOGHI EFFENDI

BAHÁ'U'LLÁH
VILÁGRENDJE

(VÁLOGATOTT LEVELEK)

TARTALOM

Bevezetés	7
Előszó az 1955-ös kiadáshoz	11
Bahá'u'lláh világrendje	15
Bahá'u'lláh világrendje – További gondolatok	27
Az új világrend célja	41
Bahá'u'lláh Ügyének aranykora	63
Amerika és a Legnagyobb Béke	83
Bahá'u'lláh törvénykorszaka	109
Bahá'u'lláh	109
a Báb	133
'Abdu'l-Bahá	141
Az Igazgatási Rend	153
A világcivilizáció kibontakozása	171

BEVEZETÉS

A bahá'í hit Védnöke által az amerikai bahá'í közösségnek 1922 és 1929 között írt általános levelek a Bahá'u'lláh által megteremtett és 'Abdu'l-Bahá által Végrendeletében meghirdetett igazgatási intézmények fejlődését bátorították és magyarázták el. Ezek a levelek a *Bahá'í Administration* („Bahá'í igazgatási rend”) című kötetben kerültek publikálásra, amely a Helyi és Országos Szellemi Tanácsok intézményeiről, az Éves Konvencióról, valamint a bahá'iokat közös istentiszteleti cselekedetekben és tevékenységekben egyesítő kapcsolatrendszerek természetéről szóló információk forrása.

A most összegyűjtött és *Bahá'u'lláh világrendje* cím alatt kiadott levelek célja más, és kitekintésük sokkal szélesebb. Ezen később kelt levelek a bahá'í közösség és a Bahá'u'lláh Törvénykorszaka alatt megvalósulandó társadalmi evolúció teljes folyamata közötti kapcsolat világos képét vetítik elénk. A bahá'í közösség, valamint a korábbi válások felekezetei és szektái közötti életbevágó különbség ugyan már korábban is elmagyarázásra került, de ez a kötet mutatja be a Bahá'í Igazgatási Rendet úgy, mint az emberi történelem ezen fordulópontján isteni sugallatra felemelkedő világcivilizáció magját és mintáját. Így hát, míg folytatja a Védnök különleges feladatát, hogy a bahá'iokat tanítsa és irányítsa egy gyorsan beérő hit fejlődésében, e könyv a maga teljességében tárja fel, hogy Bahá'u'lláh Üzenete milyen mértékben vonatkozik az egész emberi világra, és nem csupán a mostani hívőkre. A címek és az alcímek nem képezték az eredeti szöveg részét – ezek Shoghi Effendi jóváhagyásával, az olvasó segítése céljából kerültek beemelésre.

A *Bahá'u'lláh világrendjében* megpillanthatjuk azon új dimenzió fontosságát, melyet Bahá'u'lláh kölcsönzött a vallásnak ebben a korszakban: az Isteni Törvény magasabbrendűségét a civilizációban, beteljesítvén azon felsőbbiséget, melyet a korábbi Törvénykorszakokban a vallás gyakorolt az egyes emberek lelke fölött. A Tanítások Shoghi Effendi által történő kibontása, az, amilyen egyedülálló módon érti Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatása végső célját és célkitűzéseit, nem a szent szöveg statikus kommentárját tárja elénk, hanem az emberiség

legsötétebb óráján megjelenő világszintű államférfiság leglényegét. A bahá'ioknak nincsen többé szükségük 'Abdu'l-Bahá írott Végrendeletére ahhoz, hogy a Védnökség létét bizonyítsák – Shoghi Effendi egymást követő levelei, és kiváltképp azok, amelyek a Világrend témájával foglalkoznak, magukban is a legmagasabb szinten bizonyítják, hogy Bahá'u'lláh Lelke továbbra is megáldja Ügyét, és biztosítja győzelmét a föld népeinek kibékítésében és „egy Hitben és egy Rendben” történő egyesülésükben.

Azok számára, akik arra a meggyőződésre hajlanak, hogy még „Krisztus visszatéréseinek” hatalmas álma sem jelent majd többet, mint a személyes lelkiség és egyéni becsületesség érvényesülése, az a gondolat, hogy a vallás törvényt adhat a nemzetnek, a legforradalmibb elmélet, ami az embernek csak eszébe juthat. „Hiszen Bahá'u'lláh – és ezt el kell ismernünk – nem csupán egy új és megújító szellemmel töltötte el az emberiséget. Nem csupán általános érvényű elveket nyilatkoztatott ki, vagy egy bizonyos filozófiát hirdetett, bármennyire átfogóak, meggyőzőek és egyetemesek is lehetnek ezek. Mindezen túlmenően Ő, utána pedig 'Abdu'l-Bahá is – a múltbéli Törvénykorszakoktól eltérően – törvények tiszta és kifejezett rendszerét hozta létre, konkrét intézményeket teremtett és kidolgozta az Isteni Gazdaság alapvetéseit. Ezek rendelkezés szerint a jövő társadalmának mintájául szolgálnak, a Legnagyobb Béke megteremtésének legfontosabb eszközét jelentik, és egyedül ezeken keresztül lehet egyesíteni a világot, és meghirdetni a földön beköszöntő jóság és igazságosság uralmát.” ... „Vajon a korunkban munkálkodó világegyesítő erők működése nem teszi-e már önmagában is szükségessé, hogy Ő, Aki e napon az Isteni Üzenet Hordozója, ne csupán megerősítse a személyes viselkedés ugyanazon magasztos színvonalát, melyet az Őt megelőző Próféták neveltek az emberekbe, hanem a világ összes kormányához és népéhez intézett felhívásában felvázolja annak a társadalmi kódexnek, annak az Isteni Gazdaságnak a legfontosabb vonásait, mely az emberiség közös erőfeszítéseit kell vezesse akkor, amikor létrehozza azt a mindent átfogó szövetséget, mely Isten Királyságának az eljövételét kell jelezze e földön?”

Az ilyen szavak, feltöltve egy olyan Hit erejével, amely nem csupán egy írott könyv, hanem maga az egész világ életét átformáló dinamikus Lélek és Szellem, teszik a *Bahá'u'lláh világrendjét* rendkívüli fontossá-

gú munkává minden őszinte kereső, és nem csupán a bahá'iook számára. A most uralkodó nemzetközi káosz fényében a jelenkor legjelentősebb Igazságát tárják fel, nevezetesen, hogy a vallás régi keletű felfogása, amely a lelkeséget elválasztotta a civilizáció alapfunkcióitól, és arra kényszerítette az embereket, hogy elviseljék a hit, politika és gazdaság egymással ütköző alapelveit mindörökre megsemmisített. A parancsolatot „Adjátok meg tehát Istennek, ami az Istené, és a császárnak, ami a császáré” érvénytelenítette az emberiség egységének törvénye, melyet Bahá'u'lláh nyilatkoztatott ki.

„A vallási vezetők, a politikai elméletek képviselői és az emberi intézmények vezetői, akik most zavartan és lesújtottan szemlélik elképzeléseik csődjét és kezük munkájának széthullását, helyesen tennék, ha figyelmüket Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatása felé fordítanák, és elgondolkodnának azon a Világrenden, melyet Írásai kegyelettel őriznek, s mely lassan és észrevétlenül emelkedik ki a mai civilizáció felfordulásából és zűrzavarából.”

HORACE HOLLEY

*A világ egyensúlya felborult e legnagyobb-
szerűbb, ez új Világrend vibráló hatására.*

BAHÁ'ULLÁH

ELŐSZÓ AZ 1955-ÖS KIADÁSHOZ

Tizenhét sorsdöntő esztendő telt el a *Bahá'u'lláh világrendje* első kiadásának megjelenése óta. Sem a második világháború katasztrófái, sem a háború utáni időszak növekvő veszélyei nem kérdőjelezhetik meg Shoghi Effendi meggyőződését, érvényteleníthetik gondolatait, vagy tagadhatják meg végső reményét, melyeket ezen, 1929 és 1936 között írt levelekben fejezett ki. Ellenkezőleg, a bahá'í hit világszintű küldetésének bemutatása további erőt merit abból, hogy az emberi filozófia és államférfiúi gondolkodás képtelennek bizonyult az emberiség biztonságának megteremtésére. Az olvasó ezen oldalakon egy olyan közérdekű dokumentumba nyer bepillantást, amelynek címzettjei a lélekben hitüket megélő emberek minden fajból, nemzetből és hitvallásból. Ennek elismerése és elfogadása azonban hitbéli kérdés, mint-hogy az itt bemutatott alapigazságok nem nyertek még olyan elfogadottságot, mely a közvélemény szemében összehasonlítható lenne a masszív előítéletekkel, melyekhez a vakbuzgó elmék a mai napig hívek.

Az ezen műben kifejtett alaptételeket a Hit Védnöke két későbbi munkájában vitte tovább.

Egy 1938. december 25-én kelt dokumentumban Shoghi Effendi a *The Advent of Divine Justice* (Az isteni igazságosság eljövetele) hatalmas témáját bontotta ki, üdvözölve a világegység végső győzelmét, amely azután következik majd be, hogy a népeket kemény megpróbáltatások tisztítják meg lelkileg. Elismerve, hogy a bahá'íok kialakították a saját igazgatási rendjüket, a Védnök felmutatja a nagyszerű tanítási feladatokat, melyeket az igazgatási rendnek rendeltetésszerűen végre kell majd hajtania. A szöveg szorosan kapcsolódik a bahá'í közösséghez, ez a közösség viszont egy olyan céllal azonosul, amely magának az emberiségnek a legjobb érdekeit képviseli.

A második mű 1941. március 28-i dátummal, a *The Promised Day is Come* (Ím, eljött az ígéret napja), a tizenkilencedik és korai huszadik századi történelem Bábhoz, Bahá'u'lláh-hoz, és 'Abdu'l-Bahá-hoz való kapcsolódását taglalja, Akik az Isteni Akarat kifejeződését példázták. Egy korszak végső sorsát az határozza meg, hogy miként fogadja a Prófétákat. Ha Isten Szavát megtagadják, ellenállnak neki és erőfeszítést

tesznek arra, hogy hatását és erejét megsemmisítsék, az ember szembehelyezi magát Istennel. Ezen ellenállásból fakadnak a háborúk és forradalmak, melyek azon eszközzé válnak, amivel egy hitetlen nemzedék szörnyű büntetést ró magára.

A *The Promised Day is Come* (Ím, eljött az ígéret napja) jelzi a drámai csúcspontját annak a vonulatnak, ahogy a Védnök Bahá'u'lláh Hitét és azon világot taglalja, amelyben nemes misztériuma feltáratik.

Azok számára, akik szeretnék megérteni a történelmi hátteret, amelyben a bahá'í hit felemelkedett és betöltötte sorsát, és ismereteket kívánnak szerezni arról, hogy miként kerültek megalapításra a bahá'í intézmények keleten és nyugaton, Shoghi Effendi *God Passes By* (Isten köztünk jár) című munkája nyújt hiteles útmutatót az eseményekhez, és világítja meg jelentésüket. Ez a mű valójában egyedülálló a vallások történetében, minthogy a Próféta történetét nem sokkal Annak eltávozta után közösségének Vezetője írta meg, aki hozzáfért minden dokumentumhoz és anyaghoz, és tökéletesen értette ezen történet természetét és célját.

A *Bahá'u'lláh világrendje* így megnyitja az utat a ma a világban létező szellemi államférfiúság leghatásosabb kifejeződése felé.

HORACE HOLLEY

BAHÁ'U'LLÁH
VILÁGRENDJE

BAHÁ'U'LLÁH VILÁGRENDJE

Az Egyesült Államokban és Kanadában működő Országos Bahá'í Szellemi Tanács tagjainak

Hön szeretett Munkatársaim!

Figyelmesen áttanulmányozván legutóbbi leveleiteket, megtudtam, milyen természetűek a kételyek, melyeket nyíltan ki is fejtett egy olyan valaki, akinek teljesen téves értesülései vannak arról, hogy mik az Ügy valódi előírásai azon intézmények érvényességére vonatkozólag, amelyek Bahá'u'lláh Hitével elválaszthatatlanul összefonódnak. Nem arról van szó, hogy akár csak egy pillanatig is nyílt kihívásnak tekinteném ezeket az apró kétségeket, amelyek a Hitet megtestesítő felépítmény ellen irányulnak. Ugyanígy a legkevésbé sem kérdőjelezem meg az amerikai hívők hitének megalkuvást nem tűrő szilárdságát, amikor arra vállalkozom, hogy szeretett Ügyünk fejlődésének jelenlegi szakaszában néhány, véleményem szerint helytálló megjegyzést tegyek. Sőt, inkább üdvözlöm ezeket a megfogalmazott aggályokat, mivel így lehetőség nyílik számomra, hogy a hívők választott képviselőit megismertessem azon intézmények eredetével és jellegével, amelyek a Bahá'u'lláh által meghirdetett Világrend fundamentumául szolgálnak. Ószinte hálát kell éreznünk a szeretett Hitünk aláásására tett ily hasztalan kísérletek látán, amely próbálkozások időről időre felütik undorító fejüket, egy ideig úgy tűnnek, hogy képesek szakadást okozni a hívők soraiban, majd végezetül a feledés homályába merülnek, és senki sem gondol már rájuk. Az efféle eseteket a Gondviselés közbenjárásának kell tekintenünk, melyek célja, hogy megerősítsék hitünket, megtisztítsák látásunkat és jobban megérthessük, mi is az Ő Isteni Kinyilatkoztatásának a lényege.

A Bahá'í Világrend forrásai

Segítségünkre szolgálna és tanulságos lenne, ha felidéznenk bizonyos alapelveket 'Abdu'l-Bahá Végrendeletével kapcsolatban, mely a

Kitáb-i-Aqdas-szal együtt azt a fő kincsestárat jelenti, ahol kegyelettel őriztetnek azon Isteni Civilizáció felbecsülhetetlen alkotórészei, melynek megteremtése a Bahá'í Hit elsődleges küldetése. E szent dokumentumok rendelkezéseinek tanulmányozása közben feltárul a köztük levő szoros kapcsolat és kiderül, hogy az általuk megnevezett cél és módszer, melyet nekünk átadnak, azonosak. Szó sincs arról, hogy egyes előírásait egymással összeegyeztethetetlennek, szellemükben pedig netán ellentmondónak lehessen tartani, hisz minden józan ítéletű érdeklődő készségesen belátja, hogy nem csak kiegészítik, de kölcsönösen meg is erősítik egymást, s hogy egy és ugyanazon teljes egésznek az elválaszthatatlan részeit képezik. Ha tartalmilag összevetjük őket a többi Bahá'í Szent Írással, tartalmuk összhangban van Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá hitelesített írásainak és mondásainak szellemével és betűjével. Sőt, ha valaki figyelmesen és kitartóan olvassa az Aqdas-t, nem lesz nehéz felfedeznie, hogy már a Legszentebb Könyv számos része is előrevetíti az 'Abdu'l-Bahá Végrendeletében elrendelt intézményeket. Azáltal, hogy Bahá'u'lláh néhány dolgot nem tisztázott és nem szabályozott Törvénykönyvében, úgy tűnik, szándékosan hagyott úrt a Bahá'í Törvénykorszak általános rendszerében, melyet a Mester Végrendeletének egyértelmű rendelkezései töltenek ki. Ha megkíséreljük elválasztani egyiket a másiktól, ha arra célozzatunk, hogy az 'Abdu'l-Bahá Végrendeletében található megállapítások nem teljes egészükben és nem teljes egyértelműséggel erősítették meg Bahá'u'lláh Tanításait, ezzel megbocsáthatatlanul megsértjük azt a rendíthetetlen hűséget, mely szeretett Mesterünk életét és munkásságát jellemezte.

A legkevésbé sem áll szándékomban megerősíteni vagy bizonyítani 'Abdu'l-Bahá Végrendeletének hitelességét, hiszen ez azt sugallná, hogy kételkedem abban, hogy a hívők egyhangúan bíznak eltávozott Mesterünk utolsó leírt kívánságainak a valóságában. Ezért csak azokra a témákra szorítkozom, melyek segítségével értékelni tudják azt a lényegi egységet, amelyre a Bahá'í Hit Szerzője és Értelmezője által kinyilvánított szellemi, humanitárius és igazgatási elvek alapozódnak.

Nem is tudom, mire véljem azt a különös szemléletmódot, amely – tagadván és teljesen figyelmen kívül hagyván a mindenki által elismerően Neki tulajdonított írásokban található szövegeket – arra hajlik, hogy a Bahá'í Tanítások igazságának kizárólagos ismérveként azt fogadja el, ami 'Abdu'l-Bahá egyik szóbeli kijelentésének bevallottan csupán homályos és nem hitelesített fordítása. Teljességgel szálnasnak tartom azokat a múltbéli torzításokat, melyek abból eredtek,

hogy a tolmács képtelen volt megragadni 'Abdu'l-Bahá szavainak értelmét és alkalmatlannak bizonyult arra, hogy megfelelően fordítsa le azokat az igazságokat, melyeket számára a Mester kijelentései feltártak. A hívók megértését elhomályosító zavar nagyban annak a kettős hibának tudható be, hogy pontatlanul értelmeztek egy csak részben megértett kijelentést. Nemezszer fordult elő, hogy a tolmács a kérdező kérdéseiben rejlő gondolatot sem tudta pontosan lefordítani, és azáltal, hogy hiányosan értette meg és adta tovább 'Abdu'l-Bahá válaszát, ő lett a felelős azért, hogy olyan híresztelések kaptak lábra, melyek teljes ellentmondásban álltak az Ügy igazi szellemével és céljával. Mivel elsősorban azokról a kötetlen beszélgetésekről keltek szárnyra félrevezető hírek, amelyeket 'Abdu'l-Bahá a Hozzá látogató zarándokokkal folytatótt, ezért visszatérően és sürgetően arra kértem a nyugati hívőket, hogy az ilyen kijelentéseket tekintsék a Mester mondásairól szerzett személyes benyomásoknak, s csak olyan fordításokat idézzenek és tekintsenek hitelesnek, melyek az Ő eredeti nyelven lejegyzett kijelentéseinek hitelesített szövegén alapulnak.

Az Ügy egyetlen követőjének sem szabad megfélekednie arról, hogy a bahá'í igazgatási rendszer nem olyan újítás, amit a Mester halálát követően önkényesen erőszakoltak volna rá a világ bahá'í-jaira, hanem tekintélye 'Abdu'l-Bahá Végrendeletéből ered, számtalan Táblában egyértelműen le van fektetve, néhány lényeges vonása pedig a Kitáb-i-Aqdas kifejezett rendelkezéseiben található meg. Imígyen egyesíti és felelteti meg egymással a Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá által külön-külön lefektetett elveket s kötődik egyben elválaszthatatlanul a Hit alapigazságaihoz. Ha az Ügy igazgatási előírásait különválasztanánk a tisztán szellemi és humanitárius tanításoktól, ez olyan lenne, mintha az Ügy testét megcsonkítanánk. Az ilyen elkülönítésnek csak az lehetne a következménye, hogy alkotórészei elemeikre hullanának szét, maga a Hit pedig megszűnne.

Az Igazságosság Helyi és Országos Házai

Mindig szem előtt kell tartanunk, hogy a Kitáb-i-Aqdas egyértelműen elrendelte az Igazságosság helyi és nemzetközi Házait; hogy 'Abdu'l-Bahá félreérthetetlenül szentesítette az Országos Szellemi Tanács mint köztes testület intézményét, mely a Mester Végrendeletében „Igazságosság Másodlagos Házaként” kerül említésre; s hogy az Igazságosság Nemzetközi és Országos Házainak megválasztásakor alkalmazandó

módszert Végrendeletében és számos Táblájában is kifejtette. Ezen túlmenően a helyi és országos Alapok intézményét – melyek ma már minden helyi és országos szellemi tanács szükségszerű kiegészítői – 'Abdu'l-Bahá nemcsak a keleti bahá'ioknak kinyilatkoztatott Tábláiban alapozta meg, hanem ezek fontosságát és szükségességét számtalan alkalommal hangsúlyozta kijelentéseiben és írásaiban is. A tekintélynek a hívők által választott képviselők kezében való összpontosítása; annak a szükségessége, hogy a Hit minden követőjének alá kell vetnie magát a Bahá'í Tanácsok megfontolt ítéletének; az, hogy a döntéshozatalban az egyhangú döntéseket részesítette előnyben; a többségi szavazat meghatározó szerepe; sőt még az is, hogy kívánatos szoros felügyeletet gyakorolni minden bahá'í kiadvány fölött – mindezekre 'Abdu'l-Bahá buzgón igyekezett megtanítani a hívőket, amint ezt hitelesített és széles körben elterjedt Táblái is tanúsítják. Ha elfogadjuk mindenre kiterjedő emberbaráti Tanításait, ugyanakkor hanyag nemtörődomséggel elutasítjuk a nagyobb kihívást jelentő és megkülönböztető tanait, ez nyílt hűtlenséget jelent azzal szemben, ami Számára a legrágább kincs volt egész élete során.

Azt, hogy a jelenlegi Szellemi Tanácsokat idővel az Igazságosság Háza fogják felváltani, s hogy ezek minden szempontból azonos és nem eltérő testületek, 'Abdu'l-Bahá Maga számos alkalommal megerősítette. Sőt, egyik Táblájában, amit az első Chicagói Szellemi Tanács tagjaihoz intézett, amely az első választott bahá'í testület volt az Egyesült Államokban, a városban működő „Igazságosság Háza” tagjainak nevezi őket – így minden kétséget kizáróan, saját Tollával azonosította a mostani Szellemi Tanácsokat a Bahá'u'lláh által említett Igazságosság Házaival. Nem nehéz kitalálni, miért volt tanácsos, hogy a bahá'í közösségek választott képviselőit világszerte az ideiglenes „Szellemi Tanács” névvel illessék, melyet, amint a bahá'í hit helyzete és céljai jobb megértésre és teljesebb felismerésre jutnak, fokozatosan fel fog váltani a végleges és megfelelőbb Igazságosság Háza megnevezés. A mostani Szellemi Tanácsok a jövőben nemcsak hogy másféleképpen fognak formát ölteni, hanem arra is képessé lesznek, hogy jelenlegi feladataik mellé azokat a jogköröket, feladatokat és előjogokat is felvegyék, melyeket Bahá'u'lláh Hitének elismerése megkíván, nem pusztán olyanként, mint a világ egyik elismert vallási rendszere, hanem úgy is, mint egy független és önálló hatalom Államvallása. És amint a bahá'í hit át fogja hatni Kelet és Nyugat embertömegeit, és igazságát a világ számos független államában élő népek többsége befogadja, az Igazságosság Egyetemes Háza hatalmának teljébe fog jutni, és a Bahá'í

Nemzetközösség legfelsőbb szerveként gyakorolni fogja mindazon jogokat, kötelezettségeket és felelősségi köröket, amelyek a világ majdani szuperállamára hárulnak.

Ebben az összefüggésben azonban rá kell mutatnunk arra, hogy a magabiztos kijelentések ellenére az Igazságosság Legfelsőbb Házának a megalakítása semmiképpen sem függ attól, hogy a világ népei elfogadják-e a bahá'í hitet, és az sem előfeltétele, hogy egyik vagy másik ország lakosságának többsége magáévá tegye a Hitet. Sőt, egyik legkorábbi Táblájában 'Abdu'l-Bahá Maga is felvetette annak lehetőségét, hogy az Igazságosság Egyetemes Háza még az Ő életében megalakuljon. Ha a török uralom miatt nem lettek volna olyan kedvezőtlenek a feltételek, ehhez minden valószínűség szerint meg is tette volna az első lépéseket. Nyilvánvaló tehát: ha olyan kedvező körülmények jönnek létre, melyek között a perzsa bahá'iook és a szovjet uralom alatt lévő szomszédos országok népei az 'Abdu'l-Bahá írásaiban lefektetett vezérlő elvekkel összhangban megválaszthatják országos képviselőiket, megszűnik az utolsó akadály is az Igazságosság Nemzetközi Háza végleges megalakítása előtt. A Végrendelet egyértelmű előírásai szerint ugyanis az Igazságosság Nemzetközi Házának tagjait kelet és nyugat Országos Igazságosság Házai közvetlenül választják meg. Amíg maguk nem képviselik teljeskörűen saját országaik egyszerű híveit, s amíg meg nem szerzik azt a tekintélyt és tapasztalatot, ami képessé teszi őket arra, hogy aktívan részt vegyenek az Ügy szerves életében, addig nem közeledhetnek eme szent feladatukhoz s nem képezhetik a szellemi alapot a bahá'í világ ily magasztos szervének a megalakításához.

A Védnökség Intézménye

Minden hívőnek azzal is tisztában kell lennie, hogy a Védnökség intézménye semmilyen körülmények között sem érvényteleníti, illetve a legcsekélyebb mértékben sem csorbítja azt a felhatalmazást és jogkört, amit Bahá'u'lláh a Kitábi-Aqdas-ban az Igazságosság Egyetemes Házának adományozott, s amit Végrendeletében 'Abdu'l-Bahá is többször és ünnepélyesen megerősített. A Védnökség intézménye semmilyen szempontból sem mond ellent Bahá'u'lláh Végrendeletének és Írásainak s nem érvényteleníti az Általa kinyilatkoztatott rendelkezések egyikét sem. [Inkább] növeli eme fennkölt testület tekintélyét, megszilárdítja vezető helyét, őrzi egységét, biztosítja munkájának folytonosságát – mindezt anélkül, hogy a legkisebb mértékben is meg-

engedné magának, hogy csorbítsa világosan körülhatárolt jogkörének és fennhatóságának sérthetetlenségét. Valójában, [időben] túl közel áll még hozzánk ez a nagyszerű irat ahhoz, hogy elmondhassuk, minden vonatkozását tökéletesen értjük, illetve azt hihessük, fel tudjuk fogni azon rengeteg titkot, amelyek kétségkívül benn foglaltatnak. Csak a jövő nemzedékei mérhetik majd fel azt az értéket és fontosságot, ami ezen Isteni Remekműnek a sajátja, melyet a világ Nagy Építőmesterének keze azért tervezett, hogy egységesítse és győzelemre vezesse Bahá'u'lláh világméretű Hitét. Csak az utánunk jövők lesznek majd abban a helyzetben, hogy felismerjék, milyen értéke van annak a meglepően erős hangsúlynak, amely az Igazságosság Háza és a Védnökség intézményeire tétetett. Csak ők fogják majd igazából értékelni, mily nagy fontossággal bír, hogy 'Abdu'l-Bahá olyan határozott szavakkal lépett fel a Szövetségszegők csapata ellen, akik életében szembeszálltak Vele. Csak számukra lesz majd világos, hogy az 'Abdu'l-Bahá által útjukra indított intézmények mennyire meg fognak felelni az eljövendő társadalomnak, amely a mai kor káoszából és zűrzavarából ki kell emelkedjen. Ezzel kapcsolatban nem tudok nem mosolyogni azon az abszurd és alaptalan ideán, miszerint Muhammad-'Alí, aki az 'Abdu'l-Bahá személye elleni hajthatatlan ellenségeskedés elsőszámú mozgatója és központi alakja volt, szabadon szövetkezett volna 'Abdu'l-Bahá családtagjaival annak érdekében, hogy meghamisítsanak egy végrendeletet, amely – az író szeját szavaival – csupán „azon ármánykodások felsorolása”, melyekkel Muhammad-'Alí 30 esztendőn át oly serényen foglalatostkodott. Úgy érzem, az ilyen zavaros elképzeléseket valló reménytelen áldozatnak az a legjobb válasz, ha őszinte részvételem és sajnálatomat fejezem ki, ugyanakkor reménykedem, hogy meg fog tudni szabadulni eme mélységes téveszméjétől. A szerencsétlen, ám elkerülhetetlen késedelem után – melynek oka betegségem, valamint az volt, hogy a Mester halálakor nem tartózkodtam a Szentföldön –, a fentebb említett meglátásaim miatt, és tudva tudván, hogy a Végrendelet elsősorban az elismert hívőknek szól és csak közvetve érinti az Ügy szélesebb baráti és szimpatizánsi körét, egy ideig haboztam, vajon válogatás nélkül mindenfelé terjesszem-e a Végrendeletet.

A bahá'í intézményeket átható szándék

Most pedig rá kell világítanunk ezen Istentől megalapított intézmények lelkesítő céljára és legfontosabb feladataira, melyek szent voltak

és egyetemes hatásosságát csak az általuk kisugárzott szellem és a ténylegesen elvégzett munka bemutatásával tudjuk illusztrálni. Nem kell hosszasan kitérnem arra, amit már többször megismételtem és hangsúlyoztam, nevezetesen, hogy az Ügy igazgatását eszköznek, nem pedig Bahá'u'lláh Hite helyettesítőjének kell tekintenünk; hogy olyan csatornaként kell értelmeznünk, melyen keresztül kiáradhatnak megígért áldásai; és hogy óvakodnia kell egy olyan merevségtől, ami gátolná és lebéklyózná a Kinyilatkoztatása által megmozdított felszabadító erőket. Szintén nem kell most részleteznem, amit korábban már kijelentettem, hogy a helyi és országos Alapokhoz való hozzájárulás kizárólag önkéntes lehet; hogy az Ügy nem tűri meg az adományok kierőszakolását vagy „szorgalmazását”; hogy a Hit pénzügyi igényei kielégítésének egyetlen formája, ha a közösségekhez, mint testületekhez általános felhívásokat intéznek; hogy az az anyagi támogatás, melyben néhány – igen kevés – tanító és adminisztratív munkát végző személy részesül, átmeneti jellegű; hogy egykor mindenféleképpen eltörlik majd azokat a jelenleg érvényben lévő korlátozásokat, amelyek a bahá'í kiadványok kiadását érintik; hogy a Világegység nevű tevékenység kísérleti jellegű, és célja annak lemérése, hogy mennyire eredményes a közvetett tanítás, mint módszer; hogy a tanácsok, bizottságok és konvenciók egész rendszerében semmiképpen sem a célt, hanem csak az eszközt kell látnunk; hogy ezek az intézmények annak megfelelően fognak felemelkedni vagy lehanyaglani, amilyen mértékben képesek előrelendíteni a bahá'í hit érdekeit, összehangolni a tevékenységeket, alkalmazni az alapelveket, megtestesíteni az ideálokat, és megvalósítani a bahá'í hit célját. Az Ügy nemzetközi jellegét, kiterjedt elágazásait, feladatainak egyre növekvő összetettségét, támogatóinak sokféleségét és azt a zavarodottságot látván, mely Isten zsenge Hitét minden oldalról támadja, kérdezem, vajon ki vonhatja kétségbe akár egy pillanatig is, hogy szükség van valamilyen igazgatási gépezetre, amely egy küszködő civilizáció viharában és feszültségében biztosítani tudja a Hit egységét, önazonosságának megőrzését, és érdekeinek megvédését? Ha nem fogadjuk el a Bahá'u'lláh Hitének választott követőiből álló tanácsok létjogosultságát, ezzel elutasítjuk Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá számtalan olyan Tábláját, melyekben magasztalták „az Irgalmas bizalmasainak” rangját, felsorolták előjogikat és kötelezettségeiket, hangsúlyozták küldetésük dicsó voltát, feltárták feladataik hatalmasságát, és figyelmeztették őket azokra a támadásokra, melyeknek barátaik tudatlanságából és ellenségeik rosszindulatából következően mindenképpen ki lesznek téve. Azoknak,

kiknek kezébe ily felbecsülhetetlen értékű örökség tétetett le, az a dolga, hogy ájtatosan figyelmezzenek, nehogy az eszköz fölébe nőjön a Hitnek, nehogy az Ügy igazgatásából fakadó apró részletekkel kapcsolatos aggályok elhomályosítsák előmozdítóinak a szemét, s nehogy idővel részrehajlás, becsvágy és anyagiasság fátyolozza el Bahá'u'lláh Hitének kisugárzását, ejtsen foltot tisztaságán és csökkentse hatékonyságát.

Az egyiptomi helyzet

Korábbi leveleimben – 1926. január 10. és 1927. február 12. – már utaltam arra a nyugtalanító, ám egyben igen jelentőségteljes helyzetre, ami Egyiptomban alakult ki az ottani muszlim egyházi bíróság végleges döntése nyomán, mellyel egyiptomi testvéreink ellen foglaltak állást, eretneknek nyilvánították őket, kiközösítették őket és megtagadták tőlük az iszlám jog alkalmazásának lehetőségét és az ebből származó előnyöket. Beszámoltam nektek a nehézségekről, melyekkel szembesülnek, valamint az általuk kidolgozott tervekről, melyek révén szeretnék elérni, hogy az egyiptomi világi hatóságok ismerjék el Hitük független jogállását. Ehhez tudnunk kell, hogy a közel- és közép-keleti muszlim országokban minden elismert vallási közösség saját egyházi bírósággal rendelkezik a személyes státuszt érintő ügyekben, úgymint házasság, válás és öröklés, és hogy ez a bíróság teljesen független a polgári és a büntető bíróságoktól, mivel a fent említett ügyekre nézve nem létezik a kormány által jóváhagyott és kihirdetett polgári törvénykönyv, ami a sokféle vallási közösség esetében egyaránt érvényes lenne. Ez alól Törökország a kivétel, amely a területén a közelmúltban eltörölte az összes egyházi bíróságot. Az ezidáig Egyiptomban az iszlám egyik szektájaként nyilvántartott bahá'ioik többsége muszlim származású, ezért ha házasodni vagy válni akarnak, semmilyen más elismert vallási felekezet bíróságához nem fordulhatnak, így kényes és ellentmondásokkal terhes helyzetben vannak. Természetes tehát, hogy úgy döntöttek: ügyükkel az egyiptomi kormányt keresik meg. E célból kérelmet írtak, amit a kormány fejéhez akarnak eljuttatni. Ebben az okmányban kifejtik, milyen indítékok késztetik őket arra, hogy vezetőiktől elismerést kérjenek, megerősítik, hogy készen állnak és megfelelő jogosítványokkal rendelkeznek ahhoz, hogy független bahá'í bíróságot tartsanak fenn, hitet tesznek az állam iránti engedelmességükről és hűségükről, valamint arról, hogy

tartózkodnak az országuk politikai életébe történő beavatkozástól. Azt is eldöntötték, hogy kérvényükhöz csatolják a bírósági határozat másolatát, bahá'í írásokból vett részleteket, valamint azt az okiratot, amely lefekteti országos alapszabályuk elveit. Ezek az elvek – néhány kivételtől eltekintve – megegyeznek a Tanácsotok Nyilatkozatában és Szabályzatában meghirdetett elvekkel.

Ragaskodtam hozzá, hogy alapszabályuk előírásai minden részletben egyezzenek meg annak az Alapító Okiratnak és Szabályzatnak (*Declaration of Trust and By-Laws*) a szövegével, melyet ti állítottatok össze, hogy így megőrizhető legyen az az egyöntetűség, amely véleményem szerint minden bahá'í Országos Alapszabályban lényegi fontosságú. Ezzel kapcsolatban azt szeretném kérni tőletek – amint azt tőlük is kértem volt –, hogy ha bárminemű változtatást szándékoztok végrehajtani az Alapító Okirat és a Szabályzat szövegében, erről kellő időben értesítsetek engem, hogy meg tudjam tenni a szükséges lépéseket annak érdekében, hogy hasonló változtatásokat eszközöljenek a többi bahá'í Országos Alapszabály szövegében is.

Tekintettel arra, hogy a közel- és közép-keleti muszlim országokban működő elismert vallási közösségek milyen különleges kiváltságokkal rendelkeznek, nyilvánvaló, hogy az Egyiptomi Bahá'í Országos Tanács által az egyiptomi kormányhoz benyújtandó kérvény sokkal alapvetőbb jellegű és jóval túlmutat bármin, amit a Szövetségi Hatóságok a ti Tanácsotoknak eddig megadtak. Az egyiptomiak kérelme ugyanis első-sorban azzal foglalkozik, hogy Egyiptom legfelső világi hatóságai formálisan is olyan független bahá'í bíróságként ismerjék el az Egyiptomi Országos Szellemi Tanácsot, amely minden személyes státusszal kapcsolatos ügyben szabadon teljesítheti és alkalmazhatja azokat a törvényeket és rendelvényeket, melyeket Bahá'u'lláh írt elő a Legszentebb Könyvben.

Kértem őket, hogy az illetékes hatóságokat informálisan is keressék meg, és történelmi jelentőségű kérvényük hivatalos felterjesztésének első lépéseként a lehető legszélesebb körben tájékozódjanak. Nagyra értékelnénk bárminemű támogatást, melyet Tanácsotok – alapos megfontolást követően – fel tud ajánlani a Hit előmozdításán fáradozó bátor egyiptomi barátoknak, és ez egyben ismét meg fogja erősíteni a keleti és nyugati bahá'í közösségeket jellemző szolidaritást. Bárhogy is végződjön e nagy fontosságú ügy – s nem lehet nem észrevenni, hogy a jelenlegi helyzet mily végtelen lehetőségekkel rendelkezik –, biztosak lehetünk abban, hogy az az irányító Kéz, amely ezen erőket felszabadí-

totta, kifürkészhetetlen bölcsességében és mindenható hatalma révén továbbra is alakítani és irányítani fogja előrehaladásukat Hite dicsőségére, végső egyenjogúságára és fenntartások nélküli elismerésére.

Igaz testvéretek:

SHOGHI

Haifa, Palesztina, 1929. február 27.

BAHÁ'U'LLÁH VILÁGRENDJE
TOVÁBBI GONDOLATOK

BAHÁ'U'LLÁH VILÁGRENDJE TOVÁBBI GONDOLATOK

Az Úr szeretteinek és a Könyörületes szolgálóinak szerte a nyugati világban

Hön Szeretett Munkatársak!

A mostanában a Szentföldre érkező jelentések között – melyek többsége az Ügy diadalmas meneteléséről szól – akad néhány, mely bizonyos aggodalmat tükröz azon intézmények létjogosultságával kapcsolatban, amelyek elválaszthatatlanul kapcsolódnak Bahá'u'lláh Hitéhez. Ezek a megfogalmazott kételyek bizonyos híresztelések eredményeként alakultak ki, amik olyan körökből származnak, melyeknek vagy teljesen téves információik vannak a Bahá'í Kinyilatkoztatás alapjairól, vagy pedig szándékosan áskálódnak, hogy a hívők szívében szétszórják a viszály magvait.

Rejtett áldás

Figyelembe véve a múltbéli tapasztalatokat, az ilyen hiábavaló próbálkozások elkerülhetetlen eredménye – leltlégyenek bármilyen kitartóak és rosszindulatúak – az, hogy mind a hívők, mind a nem hívők jobban és mélyebben felismerik a Bahá'u'lláh által hirdetett Hit megkülönböztető jegyeit. Az ilyen kihívó bírálatok – akár rosszindulatból fakadnak, akár nem – csak táplálják a Hit buzgó híveinek lelkében izzó lángot, s egyesítik hű támogatóinak táborát. Megtisztítják a Hitet azon bomlasztó elemektől, akiknek a hívőkkel fenntartott folytonos kapcsolata hozzájárulhat az Ügy tiszta nevének lejáratásához és szelleme tisztaságának elhomályosításához. Ezért nemcsak azokat a nyílt támadásokat kell üdvözlőnünk, miket az Ügy ádáz ellenségei indítanak kitartóan ellene, hanem egyfajta rejtett áldásnak kell tekintsük a rosszindulat minden viharát is, mellyel azok támadják időről időre az

Ügyet, akik elhagyják azt, vagy éppenséggel azt állítják magukról, hogy annak hű képviselői. Az ilyen – kívülről vagy belülről jövő – támadások ahelyett, hogy aláaknáznák, alapjaiban erősítik meg a Hitet, s annak lángját még erősebben szítják. Bár szándékuk szerint tompítani akarják ragyogását, azt hirdetik világszerte, hogy mily fennkölteket tanításai, mily maradéktalanul egységes, mily egyedülálló helyet foglal el és hatása mily átható.

Egyetlenegy pillanatig sem hiszem, hogy az efféle ricsaj – ami jobbra csupán az Isten Ügyének töretlen előrehaladása felett érzett tehetetlen harag velejárója – valaha is meg tudná ingatni a Hit bátor harcosait. Ezek a hős lelkületű emberek ugyanis – küzdjenek akár Amerika bevehetetlen erődítményében, Európa szívében vagy akár a messze tengereken túl egészen Ausztráláziáig¹ – már számos alkalommal tanújelét adták annak, hogy állhatatosan ragaszkodnak Hitükhöz és meggyőződésük tartós és értékes.

A bahá'í világrend megkülönböztető jegyei

A Hit Védnökségével járó felelősségemnél fogva mindazonáltal kötelességemnek érzem, hogy részletesebben kitérjek a Bahá'u'lláh által megfogalmazott és meghirdetett világrend alapvető jellegére és megkülönböztető jegyeire. A Bahá'í Kinyilatkoztatás fejlődésének jelenlegi fokán kénytelen vagyok nyíltan és fenntartás nélkül kimondani mindent, ami véleményem szerint biztosítja a Hit születőben lévő intézményeinek sérthetetlenségét. Annak is igen nagy szükségét látom, hogy rávilágítsak néhány tényre, mely segítségével egyszeriben feltárul minden józan gondolkodású megfigyelő előtt annak az isteni civilizációnak a páratlan mivolta, melynek alapjait Bahá'u'lláh tévedhetetlen Keze rakta le, s melynek legfontosabb elemeit 'Abdu'l-Bahá Végrendelete tárta fel. Kötelességemnek érzem továbbá, hogy figyelmeztessem a Hit minden új követőjét: a bahá'í tanítások által előrevetített Korlátlan Uralom dicsősége csak az idők teljében köszönt be, az Aqdas-ban és az 'Abdu'l-Bahá Végrendeletében foglaltak pedig – melyek ezen Uralom alkotóelemeinek iker-tárházai – túl nagy jelentőségűek ahhoz, hogy azokat a mai nemzedék megértse és teljességében értékelni tudja. Muszáj, hogy felszólítsam azokat, akik azonosulnak a Hittel, hogy ne kövessék a napjainkban uralkodó nézeteket és mulékony divatokat és

---

¹ Ausztrália, Új-Zéland és Új-Guinea, valamint az ezekkel határos szigetek – *a lektor*

vegyék észre, mint korábban még soha, hogy a mostani civilizáció túlhaladott elméletei és összedőléssel fenyegető intézményei óhatatlanul éles ellentétben állnak azokkal az isteni rendeltetésű intézményekkel, melyek ezek romjain fognak majd felemelkedni. Imádkozom azért, hogy teljes szívükkel és lelkükkel érezzék: hivatásuk dicsősége szavakkal el nem mondható, küldetésük hatalmas felelősséggel jár és feladatuk irtóztatóan nagy.

Mert Bahá'u'lláh Ügye minden lelkiismeretes támogatójának tudnia kell, hogy amint a társadalom széthullásának folyamata előrehalad, minden korábbinál erősebbek lesznek azok a viharok, melyekkel Isten e küszködő Hite szembesülni kényszerül. Tudnia kell, hogy mihelyst az ortodoxia idő által megszentelt és hatalmas védőbástyái – kiknek eltökélt szándéka, hogy továbbra is uralkodjanak az emberi gondolatok és lelkek felett – teljes mértékben felismerik, mit jelentenek Bahá'u'lláh Hitének döbbenetes állításai, ennek a zsenge Hitnek még nagyobb és még alattomosabb ellenségekkel kell majd harcolnia, mint a vele szemben eddig fellépő legkegyetlenebb kínzói vagy a legelvakultabb egyházi személyek voltak. Egy haldokló civilizáció rángatózásai közben minő ellenségek meg nem szülehetnek majd még, akik újabb méltánytalanságokat szórnak az azokban már bőségesen részesült Hitre!

Az összes nép és nemzetség támadása

Elég csak utalnunk az 'Abdu'l-Bahá által hangoztatott figyelmeztetésekre, hogy ráébredjünk azon erők nagyságára és jellegére, melyeknek az a rendeltetése, hogy Isten szent Hitével szembeszálljanak. Életének legsötétebb óráiban, 'Abdu'l-Hamid uralkodása alatt – mikor már készen állt arra, hogy Észak-Afrika legzordabb vidékére száműzzék, és amikor a Bahá'í Kinyilatkoztatás ígéretes fénye épphogy csak kezdett fel-feltűnni Nyugaton – a Báb unokatestvéréhez intézett búcsúüzenetében ezeket a prófétai, baljóslatú szavakat mondta:

„Milyen nagyszerű, mily csodálatos az Ügy! Mily ádáz a Föld összes népének és nemzetségének a támadása! Nemsokára közel s távol halatszik majd Afrika és Amerika tömegeinek zúgása, az európaiak és a törökök kiáltása, India és Kína nyögése. Egyként mindnyájan elő fognak állni és minden erejüket latba vetik, hogy szembeszálljanak Ügyével, és akkor – magasságos kegye által megsegítve, hitükben megerősödve, a megértés erejével felvértezve és a Szövetség csapatai által

megerősítve – elő fognak állni az Úr lovagjai és nyilvánvalóvá teszik a verssor igazságát: 'Íme, lásd, ilyen felfordulás lett a legyőzöttek osztályrésze!'"

Bár szavai hatalmas harcot vetítenek előre, ugyanakkor arról a teljes győzelemről is tanúskodnak, amit a Legnagyobb Név követői végül elkerülhetetlenül aratni fognak. Népek, nemzetek és különböző vallások követői közösen és újra meg újra fel fognak lépni, hogy szétzúzzák a Hit egységét, elszívják erejét, bemocskolják szent nevét. Nem csupán a Hitben rejlő szellemet fogják támadni, hanem azt az igazgatót is, amely ennek a szellemnek a csatornája, eszköze és megtestesítője. Hiszen minél inkább nyilvánvalóvá válik az a hatalom, amellyel Bahá'u'lláh felruházta az eljövendő Bahá'í Államközösséget (*Commonwealth*), annál hevesebb támadásokat fognak intézni a Hit kegyelettel őrzött igazságai ellen.

A Bahá'í Hit és a különböző egyházi szervezetek közötti különbségek

Kedves Barátaim! Nemcsak az a kötelességünk, hogy megpróbáljuk megismerni Bahá'u'lláh fenséges Keze Munkájának a főbb vonásait, hanem az is, hogy megértsük, milyen alapvető különbség van eközött az egész világra kiterjedő, isteni eredetű Rend, illetve a világ fő egyházi szervezetei között – kapcsolódjanak azok akár Krisztus Egyházához, akár a muszlim Törvénykorszak rendelkezéseibe.

Hiszen azok, akiknek az a felbecsülhetetlen értékű kiváltság jutott osztályrészül, hogy vigyázzák, irányítsák és előmozdítsák ezeknek a bahá'í intézményeknek az ügyeit és érdekeit, előbb vagy utóbb szembe kell nézzenek a következő lényegbevágó kérdéssel: „Vajon miben és mennyiben különbözik a Bahá'u'lláh által megalapított Rend – amely látszólag csupán a kereszténység és az iszlám által létrehozott intézmények másolatának tűnik – ezektől? Vajon az Igazságosság Háza és a Védnökség kettős intézménye, Isten Ügyének Kezei, az országos és helyi Tanácsok és a *Mashriqu'l-Adh*kár mint intézmények nem csupán a pápaság és a kalifátus intézményének megfelelői más elnevezés alatt, beleértve az összes hozzájuk tartozó egyházi rendet is, amiket a keresztények és a muszlimok tartanak fenn és védelmeznek? Vajon mi lehet az az erő, amely megóvjá ezeket a bahá'í intézményeket – melyek néhány vonatkozásukban nagy mértékben hasonlítanak az Egyházatyák és Mohamed Apostolai által emelt intézményekre – attól a

sorstól, hogy jellemük megromoljon, egységük megtörjön és befolyásuk megszűnjön, amint ez minden más szervezett egyházi hierarchia esetében bekövetkezett? Miért ne szenvednék el végezetül ugyanazt, ami a Krisztus és Mohamed követői által emelt intézményeknek osztályrészül jutott?”

Döntő mértékben az ezekre a sürgető kérdésekre adott válasz fogja meghatározni, hogy mennyire lesznek sikeresek azon erőfeszítések, melyeket ma a Föld minden táján élő hívők tesznek azért, hogy Isten Királyságát a Földön megalapítsák. Kevesen lesznek, akik nem fognak ráébredni arra, hogy a Bahá'u'lláh által a világba lehelt Szellem, amely különböző erősséggel jut kifejezésre odaadó támogatói tudatos erőfeszítéseinek köszönhetően illetve közvetve bizonyos emberbaráti szervezeteken keresztül, csak akkor hathatja át az emberiséget és csak akkor fejthet ki rá tartós hatást, ha egy olyan látható Rendben ölt testet, amely az Ő nevét viseli teljesen azonosul az Ő elveivel, és az Ő törvényei szerint működik. Aki olvasta a két könyvet, nem tagadhatja, hogy Bahá'u'lláh az Aqdas Könyvében, majd később 'Abdu'l-Bahá a Végrendeletében – mely megerősíti, kiegészíti és összehangolja az Aqdas rendelkezéseit – a maguk teljességében fejtették ki azon alapvető vonásokat, melyek a Bahá'í Államközösség (*Commonwealth*) felépítését jellemezni fogják. Bahá'u'lláh Törvénykorszakát – az emberi üdvösség Bárkáját – ezen Istentől elrendelt igazgatási elvek képére kell mintázni. A jövő összes áldásának ezekből az elvekből kell eredniük, s végső soron ezekre kell alapozódnia kikezdzhetetlen hatalmának.

Hiszen Bahá'u'lláh – és ezt el kell ismernünk – nem csupán egy új és megújító szellemmel töltötte el az emberiséget. Nem csupán általános érvényű elveket nyilatkoztatott ki, vagy egy bizonyos filozófiát hirdetett, bármennyire is átfogóak, meggyőzőek és egyetemesek lehetnek is ezek. Mindezen túlmenően Ő, utána pedig 'Abdu'l-Bahá is – a múltbéli Törvénykorszakoktól eltérően – törvények tiszta és kifejezett rendszerét hozta létre, konkrét intézményeket teremtett és kidolgozta az Isteni Gazdaság alapvetéseit. Ezek rendelkezés szerint a jövő társadalmának mintájául szolgálnak, a Legnagyobb Béke megteremtésének legfontosabb eszközét jelentik, és egyedül ezeken keresztül lehet egyesíteni a világot, és meghirdetni a Földön beköszönő jóság és igazságosság uralmát. Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá nemcsak az isteni Próféták elképzeléseinek gyakorlati megvalósításához vezető utat mutatta meg – mely elképzelések emberemlékezet óta lánggra gyújtják minden kor látnokainak és költőinek a képzeletét –, hanem kiválasztott Utódjaként egyértelműen és határo-

zottan kijelölte az Igazságosság Háza és a Védnökség kettős intézményét, melyek rendeltetése, hogy alkalmazzák az elveket, életbe léptessék a törvényeket, megvédelmézzék az intézményeket, hűségesen és ésszerűen hozzáigazítsák a Hitet a fejlődő társadalom követelményeihez, és kiteljesítsék azt a romolhatatlan örökséget, amit a Hit Alapítói hagyományoztak a világra.

Ha visszatekintünk a múltba és elővesszük az Evangéliumot vagy a Koránt, el kell ismernünk, hogy sem a keresztény, sem a muszlim Törvénykorszak nem nyújt semmi ahhoz foghatót, ami hasonlatos lenne a Bahá'u'lláh által oly pontosan kidolgozott Isteni Gazdaság rendszeréhez vagy azokhoz a biztosítékokhoz, amiket annak fennmaradása és előrehaladása érdekében létrehozott. Mély meggyőződésem, hogy ebben rejlik az előbb említett kérdésekre adandó válasz.

Úgy érzem, senki sem vonhatja kétségbe azt a tényt, hogy Krisztus Egyházának az egysége elsősorban azért bomlott meg helyrehozhatatlanul, s befolyását az idők során elsősorban az aknáztta alá, hogy az az Építmény, amit az Egyházatyák az Ő Első Apostolának elhunytá után emeltek, nem Magának Krisztusnak az egyértelmű utasításain nyugodott. Igazgatásuk főbb vonásait és tekintélyét teljes egészében és – több-kevesebb joggal – olyan bizonytalan és töredékes utalásokra alapozták, illetve közvetve olyanokból származtatták, melyeket Krisztusnak az Evangéliumban lejegyzett kijelentései között szétszórtan találtak. Sem az egyház egyetlen szentsége, sem egyetlen, a keresztény Atyák által gondosan kidolgozott és tüntetően betartott szertartás és ünnep, sem egyetlen, az őskeresztényekre mereven ráerőszakolt szigorú szabály nem nyugszik Krisztus közvetlen tekintélyén, és nem fakad egyetlen konkrét kijelentéséből sem. Ezek egyikét sem Krisztus fogalmazta meg, és nem ruházott fel Ő senkit kifejezetten és elegendő hatalommal arra, hogy szavait értelmezze vagy bármit is hozzátegyen ahhoz, amit Ő kimondottan nem írt elő.

A rákövetkező nemzedékekben ezért számos tiltakozó hang hallatszott az ellen az önjelölt tekintély ellen, amely olyan előjogokat és hatalmat követelt magának, amelyek nem Jézus Krisztus Evangéliumának egyértelmű szövegéből fakadtak, s amik súlyosan eltávolodtak attól a szellemtől, amit az Evangélium képvisel. A tiltakozó hangok érvei erőteljesebbek és indokoltak voltak: az Egyház Tanácsai által kihirdetett kánonok nem isteni eredetű törvények, hanem csupán emberi eszközök, melyek ráadásul nem Jézus tényleges kijelentésein alapulnak. Érvrendszerük középpontjában az a tény állott, hogy a Krisztus által Péterhez intézett homályos és nem eléggé meggyőző

szavak – „Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat”² – semmilyen módon nem igazolhatják azokat a szélsőséges intézkedéseket, azt a legapróbb részletekig kidolgozott szertartásrendet és azokat a gúzsba kötő hittételeket és dogmákat, melyekkel utódai mindinkább megterhelték és elhomályosították Hitét. Ha az Egyházatyáknak, kiknek jogalap nélküli hatalmát tehát oly hevesen támadták minden oldalról, módjukban állt volna, hogy az őket ért vádakot Krisztus olyan kijelentéseire hivatkozva utasítsák vissza, amelyek Egyháza majdani igazgatására vagy Utódai hatalmának természetére vonatkoznak, nyilván ki tudták volna oltani az ellenkezés tüzét, és meg tudták volna őrizni a kereszténység egységét. Az Evangélium azonban, ami pedig Krisztus kijelentéseinek egyetlen forrása, nem nyújtott ilyen menedéket az Egyház sarokba szorított vezetőinek, akiknek így tehetetlenül kellett tűrniük ellenségeik kíméletlen támadásait, s végül meg kellett adniuk magukat a soraikat elárasztó, egyházszakadást előidéző erőknél.

Ha összehasonlítjuk Mohamed és Krisztus Hitét, a muszlim Kinyilatkoztatás – legalábbis ami a mohamedi Törvénykorszak igazgatását illeti – teljesebb és konkrétabb a részleteket illetően, ugyanakkor az utódlás kérdésében semmilyen írásos, kötelező érvényű és egyértelmű útmutatást nem adott azok számára, akiknek küldetése Ügyének terjesztése volt. A Korán szövege ugyanis – melynek az imádkozásra, a bűjtre, a házasságra, a válásra, az öröklésre, a zarándoklatra és sok egyéb dologra vonatkozó előírásai 1300 év után is fennmaradtak és működnek – nem ad határozott útbaigazítást az Utódlás Törvényével kapcsolatban, és ez lett a forrása az iszlámot megosztó és hitelét megrontó összes viszálynak, ellentmondásnak és hitszakadásnak.

Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatásával azonban más a helyzet. Eltérően Krisztus Törvénykorszakától és Mohamedétől, valamint a többi múltbéli Törvénykorszaktól, Bahá'u'lláh apostolai bármely országban is munkálkodjanak és serénykedjenek, tisztán, határozottan és egyértelműen megfogalmazott nyelven látják maguk előtt mindazon törvényeket, szabályokat, elveket, intézményeket és útmutatást, melyek ahhoz szükségesek, hogy feladatukat végrehajtsák és beteljesíthessék. Bahá'u'lláh követői mind a Bahá'í Törvénykorszak igazgatási rendelkezéseiben, mind az utódlás ügyében (ami az Igazságosság Háza és a Védnökség kettős intézményében testesül meg) az isteni útmutatás olyan megdönthetetlen bizonyítékait hívhatják segítségül,

---

2 Biblia, Mt 16:18

melyeknek senki nem tud ellenállni, s melyeket senki sem kisebbíthet vagy hagyhat figyelmen kívül. Íme, ez a Bahá'í Kinyilatkoztatás megkülönböztető jegye. Ebben rejlik a Hit egységének és egy olyan Kinyilatkoztatás érvényességének az ereje, amely nem törekszik arra, hogy a korábbi Kinyilatkoztatásokat lerombolja vagy értéküket kisebbítse, hanem azokat összekötni, egyesíteni és kiteljesíteni kívánja. Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá ezért nyilatkoztatták ki a ránk, követőikre hagyományozott Isteni Gazdaságot, és ezért ragaszkodtak annyira annak egyes részleteihez. És ezért fektettek oly nagy hangsúlyt Végrendeleteikben a Hit tisztségviselőinek jogköreire és előjogaira.

Mert a Hitet – melyért Mindketten oly dicsőségesen munkálkodtak egész életükön át – valószínűleg kizárólag Könyvük egyértelmű útbaigazításai és a Végrendeleteik utasításait meglepően nyomatékosan és határozottan kifejező nyelv óvhatják meg. Egyedül ez védheti meg a Hitet az eretnekségtől és a rágalmaktól, melyekkel különböző felekezettek, népek és kormányok próbálták támadni – és egyre növekvő elszántsággal fogják a jövőben is.

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a Bahá'í Kinyilatkoztatás megkülönböztető jellege nem csupán abból áll, hogy a Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá tanításai által megalapozott Törvénykorszak teljes és megkérdőjelezhetetlen érvényű. Kiválósága abban is megmutatkozik, hogy Bahá'u'lláh írásainak egyértelmű szövege szigorúan kizárja azokat a tényezőket, amik az elmúlt Törvénykorszakokban Isten Hitét megrontották és felbecsülhetetlen mértékben károsították – anélkül, hogy erre Alapítóik a legcsekélyebb felhatalmazást is adták volna. Bahá'u'lláh Tolla keményen véget vetett a keresztség, a szentáldozás és a gyónás szentségével, valamint az aszkétizmussal, a papi uralommal, az apró részletekig kidolgozott szertartásokkal, a szent háborúval és a többnejűséggel kapcsolatos alaptalan gyakorlatok mindegyikének, és jelentősen enyhített néhány – az egyén vallásos életviteléhez szükséges – előírás (pl. a böjt) merevségén és szigorúságán.

Élő szervezet

Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy az Ügy gépezete úgy lett kialakítva, hogy bármi is tartassék szükségesnek ahhoz, hogy az Ügyet a haladó mozgalmak élvonalában tartsák, azt – Bahá'u'lláh rendelkezéseinek értelmében – nyugodtan be lehet építeni az Ügybe. Erről tanúskodnak Bahá'u'lláh-nak a Fenséges Paradicsom Nyolcadik

Levelén lejegyzett szavai is: *„Kötelező az Igazságosság Háza Megbízottainak, hogy üljenek tanácsot azon dolgokkal kapcsolatban, melyek a Könyvben külsőleg ki nem nyilatkoztattak, s érvényesítsék azt, mi számukra kedves. Isten bizton sugalmazni fogja nékik azt, amit csak kíván, és bizony Ő a Gondoskodó, a Mindentudó.”* De az Igazságosság Házát Bahá'u'lláh nem csupán arra hatalmazta fel, hogy rendeleteket hozzon minden olyan dologról, ami látszólag és egyértelműen nem jegyeztetett fel Szent Írásában, hanem 'Abdu'l-Bahá Végrendelete értelmében ahhoz is hatalma és joga van, hogy az idők változásainak és követelményeinek megfelelően érvénytelenítsen bármit, amiről egy korábbi Igazságosság Háza törvényt alkotott és életbe léptetett. Végrendeletében ezzel kapcsolatban a következőket nyilatkoztatta ki: *„És minthogy az Igazságosság Egyetemes Házának hatalma van arra, hogy olyan törvényeket hozzon, melyek nem kerültek kifejezetten rögzítésre a Könyvben, és melyek napi dolgokkal foglalkoznak, hasonlóféleképpen hatalma van arra is, hogy visszavonja azokat. Így példának okáért az Igazságosság Háza ma hoz egy bizonyos törvényt, és annak érvényt is szerez, és száz év múlva, mikor a körülmények már jelentősen megváltoztak és a feltételek is mások, egy másik Igazságosság Házának hatalma lesz arra, hogy az idők szükségletei szerint azon törvényt megváltoztassa. Ezt pedig azért teheti, mert azon törvény nem képezi részét a világos értelmű isteni szövegnek. Az Igazságosság Háza saját törvényeinek mind kezdeményezője, mind pedig hatályon kívül helyezője.”* Íme, kinyilatkoztatott Szavának örökérvényűsége. Íme, a rugalmasság, mely kijelölt tisztségviselőinek munkáját jellemzi. Az első megőrzi Hite azonosságát és gondoskodik Törvénye sérthetlenségéről. A második a Hitet, mint élő szervezetet képessé teszi arra, hogy növekedjék és alkalmazkodjék az állandó változásban lévő társadalmi szükségletekhez és követelményekhez.

Kedves Barátok! Jóllehet, Hitünk esetleg gyengének látszik az emberek szemében, akik vagy az iszlám egyik ágaként ítélik el, vagy – mintha a Nyugaton bőségesen burjánzó szekták egyike lenne – lenézően figyelembe sem veszik, az Isteni Kinyilatkoztatás e felbecsülhetetlen értékű gyöngyszeme, amely ma még embrionális állapotban van, Törvényének burkában ki fog fejlődni, megosztatlanul és romlatlanul fog előretörni, míg végül az egész emberiséget át fogja fogni. Az Isteni Gazdaságot – az emberek számára adott felbecsülhetetlen Ajándékát – csak azok tudják megfelelően értékelni, akik már felismerték Bahá'u'lláh páratlan rangját, akiknek szívét megérintette szeretete, s akik megismerkedtek szelleme hatalmával.

A vallási vezetők, a politikai elméletek képviselői és az emberi intézmények vezetői, akik most zavartan és lesújtottan szemlélik elképzeléseik csődjét és kezük munkájának széthullását, helyesen tennék, ha figyelmüket Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatása felé fordítanák, és elgondolkodnának azon a Világrenden, melyet Írásai kegyelettel őriznek, s mely lassan és észrevétlenül emelkedik ki a mai civilizáció felfordulásából és zűrzavarából. Nem kell kételkedniük vagy aggódniuk amiatt, hogy milyen természetűek, eredetűek és érvényességűek azok az intézmények, amelyeket a Hit követői világszerte építenek. Hiszen mindezek megtalálhatók magukban a tanításokban, melyeket nem hamisítottak meg és nem homályosítottak el a Szavából levont nem kívánatos következtetések vagy jogalapot nélkülöző értelmezések.

Mily súlyos és szent felelősség nyomja azok vállát, akik már ismerik ezeket a tanításokat! Mily dicsőséges azok feladata, akiknek az a hivatásuk, hogy érvényre juttassák igazságukat és a hitetlen világnak bizonyítsák, hogy ezen tanítások a gyakorlatban is kivitelezhetők! Létezésüket és sikerüket semmi más nem biztosíthatja, csak az, ha szilárdan hisznek e tanítások isteni eredetében és abban, hogy ezek egyedülállóak a lejegyzett vallástörténetben, és ha az a megingathatatlan cél vezérli őket, hogy mindezt használják fel és alkalmazzák az Ügy igazgatási gépezetében. Mily hatalmas Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatása! Mily bőséges az áldás, melyet e napon az emberiségre szór! S mégis mi mennyire tökéletlenül és nem kellő mértékben mérjük fel ezek jelentőségét és dicsőségét! A mai nemzedék túl közel áll még egy ilyen óriási Kinyilatkoztatáshoz, semhogy teljesen értékelni tudná Hitének végtelen lehetőségeit, Ügyének páratlan mivoltát és Gondviselésének titokzatos rendelkezéseit.

Hangsúlyozandó Isten eme új napjának páratlan és szellemi jellegét, Bahá'u'lláh az Iqán-ban a következő pontos és hiteles hagyomány szövegére hivatkozva erősíti meg érvelését: *„A tudás huszonhét betűből áll. Mindaz, mit a Próféták kinyilatkoztattak, ebből két betű. E két betűnél többet ember eddig még nem ismert meg. De mikor felemelkedik majd a Qá'im, megnyilvánítja ő a maradék huszonöt betűt.”* Közvetlenül ezután Bahá'u'lláh megerősítő és megvilágosító szavait olvashatjuk: *„Gondold meg, kijelentette, hogy a Tudás huszonhét betűből áll, és az összes prófétát Ádámtól egészen a »Pecsétig« csupán ebből két betű Fel-tárójának tartott, és hogy Őket ezen két betűvel küldték alá. És azt is mondja, hogy a Qá'im fogja majd kinyilatkoztatni a maradék huszonöt betűt. Lásd meg e kijelentésből, hogy mily nagyszerű és fenséges az Ő állása! Az Ő rangja magasabb, mint az összes Prófétáé, és Kinyi-*

latkoztatása meghaladja választottaik mindenikének felfogását és megértését. Egy olyan Kinyilatkoztatást, melyről Isten Prófétái, az Ő szentjei és választottai vagy nem értesültek, vagy Isten kifürkészhetetlen Parancsolatának megfelelően fel nem tártak – egy ilyen Kinyilatkoztatást próbáltak meg ezen hitvány és aljas emberek mérni saját fogyatékos elméjükkel, saját fogyatékos tudásukkal és megértésükkel.”

Ugyanebben a Könyvben másutt – amikor arról ír, hogy a különböző Kinyilatkoztatások hogyan változtatták meg az emberek életét, gondolkodását és viselkedését, Bahá'u'lláh a következő szavakat nyilatkoztatja ki: *„Vajon nem célja-e minden Kinyilatkoztatásnak, hogy átalakulást vigyen végbe az emberiség egész jellemében, egy olyan átalakulást, mely megnyilvánítja magát mind külsőleg, mind belsőleg, mely hatással bír mind belső életére, mind külső körülményeire? Mert ha az emberiség jellemét megváltoztatni nem szabadna, nyilvánvaló lenne Isten egyetemes Megnyilvánulásainak hiábavalósága.”*

Vajon Krisztus tanítványaihoz fordulva nem ezen szavakat szólotta-e: *„Még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni: amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra”*³?

Ennek az elismert hagyománynak a szövegéből és Krisztus szavaiból, melyekről az Evangélium tanúskodik, minden elfogulatlan megfigyelő nyilvánvalóan megérti a Bahá'u'lláh által kinyilatkoztatott Hit nagyságát és felismeri az Általa állítottak megdöbbentő súlyát. Nem csodálkozhatunk tehát azon, hogy 'Abdu'l-Bahá mily élénk színekkel festette le azt a felzúdulást, ami a Hit születésében lévő intézményei körül fog kialakulni. Ma még csak homályosan látjuk annak a zűrzavarnak a kezdetét, melyet Isten Ügyének színrelépése és felemelkedése fog gondviselészerűen kiváltani a világban.

A világ szellemtörténetének legnagyobb drámája

Akár azt a dühödtt és alattomos elnyomó hadjáratot és kegyetlenséget tekintjük, melyet Oroszország uralkodói indítottak a Hit uralmuk alatt élő követőivel szemben, akár azt a makacs ellenségeskedést, mellyel az iszlám sűitái tiporják az Ügy támogatóinak szent jogait

---

3 Biblia, Jn 16:12-13

Bahá'u'lláh bagdadi házával kapcsolatban, akár azt a tehetetlen dühöt, mely arra készítette az iszlám szunnita ágának vallási vezetőit, hogy soraikból kizárják egyiptomi testvéreinket – ezek mindegyikében azt a könyörtelen gyűlöletet láthatjuk megnyilvánulni, melyet népek, vallások és kormányok zúdítanak erre a tiszta, ártatlan és dicsőséges Hitre.

A mi kötelességünk az, hogy szívünk mélyén elgondolkodjunk ezeken a dolgokon, igyekezzünk szélesíteni látókörmünket, alaposabban megértsük az Ügyet, és elszántan és fenntartások nélkül előálljunk, hogy eljátsszuk szerepünket (bármily kicsi is legyen az) a világ szellemtörténetének e legnagyobb drámájában.

Testvéretek és munkatársatok:
SHOGHI

Haifa, Palesztina, 1930. március 21.

AZ ÚJ VILÁGREND CÉLJA

AZ ÚJ VILÁGREND CÉLJA

Hittársaim Bahá'u'lláh Hitében!

A legújabb fejlemények megállíthatatlan folyamatában az emberiség oly közel jutott a Bahá'u'lláh által előrevetített célhoz, hogy a Hit egyetlen felelősségteljes követője sem maradhat közömbös e cél közelgő beteljesedésének a gondolata iránt, hiszen tekintsen bármerre is, mindenütt a világ vajúdásának lehangoló bizonyítékaival találja magát szemben.

Most, amikor világszerte megemlékezünk arról, hogy 'Abdu'l-Bahá tíz esztendővel ezelőtt hirtelen eltávozott körünkből, a világra hagyományozott tanításai fényében érdemes elgondolkoznunk az eseményeken, amelyek siettették a Bahá'u'lláh által előre láttatott Világrend fokozatosan felemelkedését.

Éppen ma van tíz esztendeje annak, hogy a világon végigszárguldott a hír: eltávozott, Aki szeretetének, erejének és bölcsességének nemesítő hatásával egyedül jelenthette volna a világ támaszát és enyhülését ama számos csapás közepette, melyet el kellett szenvednie.

Mi, buzgó támogatóinak kis csapata, akik azt valljuk, hogy felismerjük a Benne világító Fényt, ma is jól emlékszünk arra, hogy földi életének alkonyán többször is beszélt arról a gyötrelemről és zűrzavarról, amely mindinkább sújtani fogja a szívében meg nem változott emberiséget. Néhányunk még ma is pontosan fel tudja idézni nagy horderejű megjegyzéseit, melyeket a zarándokok és látogatók jelenlétében tett, akik házába tódultak annak az örömnépnek a másnapján, mellyel a világháború végét ünnepelték – végét annak a háborúnak, amely borzalmaival, veszteségeivel és bonyodalmaival oly nagy befolyást kellett sorsszerűen gyakoroljon az emberiség sorsára. Mily higgadtan s egyben mily erőteljesen hangsúlyozta, hogy az az egyezmény, melyet népek és nemzetek a győzedelmes igazság megtestesítőjeként és a tartós béke csálhatatlan zálogaként üdvözölnek, kegyetlen csapdát jelent a bűnét meg nem bánt emberiség számára. Hányszor hallhattuk Tőle: a hatalmasságok és a népek szakadatlanul a békéről és a békéről beszélnek, holott szívükben tovább izzik a gyűlölségek kioltatlan tüze. Hányszor

hallottuk, akkor, amikor még javában tartott a győzelemittas lelkesedés kavargása és még mielőtt a rossz előérzet leghalványabb árnyéka is felmerült volna bárkiben vagy bárki azt felvetette volna, hogy Ő hangját megemelve magabiztosan kijelenti: az a dokumentum, amit a felszabadított emberiség bullájaként dicsőítenek, olyan kegyetlen csapda magjait hordozza magában, amely a világot újabb rabszolgaságba fogja dönteni. Mily bőségesen állnak ma már rendelkezésre a bizonyítékok, melyek igazolják tévedhetetlen ítéletének tisztaságát!

Tíz év gyötrelmes, a civilizáció jövőjére nézve kiszámíthatatlan következményekkel járó szakadatlan zűrzavar a világot olyan katasztrófa szélére sodorta, amit elképzelni is szörnyű. Valóban elszomorító látni azt az ellentétet, amely a versailles-i teljhatalmú megbízottak által oly gyakran hirdetett magabiztos lelkesedés és a nyílt elkeseredés nyögése között feszül, mely nyögés ma – a keserű csalódás órájában – mind a győztesek, mind a legyőzöttek részéről felhangzik.

Egy háborúba belefáradt világ

Sem a békeszerződések megfogalmazói és garantálói által felsorakoztatott erők, sem pedig a Népszövetség kezdeményezőjét eredetileg lelkesítő magasztos eszmék nem bizonyultak elégséges védőpajzsnak a belső szakadás erőivel szemben, melyek folyamatosan támadták eme nagy gondossággal megtervezett építményt. Sem az úgynevezett Rendezés (Settlement) rendelkezései, melyet a győztes hatalmak igyekeztek elfogadtatni, sem annak az intézménynek a gépezete, melyet Amerika kiváló és előrelátó elnöke dolgozott ki, nem bizonyultak elégséges eszköznek – sem elméletben sem gyakorlatban – ahhoz, hogy biztosítsák annak a rendnek az érintetlenségét, amelyet létre kívántak hozni. *„A jövőben meg fognak sokasodni a bajok, melyektől a világ ma szenved, és nőni fog az azt beborító homály.”* – írta 1920 januárjában 'Abdu'l-Bahá. *„A Balkán országai elégedetlenek maradnak, nyugtalanságuk fokozódni fog. A legyőzött hatalmak továbbra is izgatni fognak, és minden rendelkezésükre álló eszközt meg fognak ragadni ahhoz, hogy újra fellobbantsák a háború tüzét. Új, az egész világra kiterjedő mozgalmak fognak elkövetni minden tőlük telhetőt azért, hogy terveiket valóra váltsák. A Baloldali Mozgalom nagy fontosságra fog szert tenni, és befolyása terjedni fog.”*

Úgy tűnik, hogy az e sorok papírra vetése óta eltelt időszakban a gazdasági nyomor, a politikai felfordulás, a pénzügyi zavarok, a vallási

nyugtalanlás és a faji ellenségeskedések együttes eredményeként mértéktelenül megnöttek azok a terhek, melyek súlya alatt ma egy elszegényedett, háborúba belefáradt világ nyög. Ezeknek az egymás utáni válságoknak, melyek oly elképesztő gyorsasággal követték egymást, az lett az összegzett hatása, hogy a társadalom alapjaiban rendült meg. Tekintsünk a világ bármely kontinensére, nézzünk bármely távoli vidékre is, azt tapasztaljuk, hogy a világot mindenütt olyan erők támadják, melyeket sem megmagyarázni, sem ellenőrizni nem tud.

Az eddig oly nagyra becsült civilizáció bölcsőjeként, a szabadság fátylavívőjeként és a világ fő ipari és kereskedelmi erejeként számon tartott Európa döbbenet és bénultan áll e hatalmas zűrzavar előtt. A reakciós erők és az álnok és fáradhatatlan radikalizmus nyomása komolyan megkérdőjelezi az emberi élet politikai és gazdasági területén régtől fogva nagy becsben tartott ideálokat. Ázsia szívéből távoli, vészjósló és kitartó morajlás jelzi egy olyan gondolati rendszer folyamatos előretörését, mely azáltal, hogy tagadja Istent, törvényeit és alapelveit, azzal fenyeget, hogy az emberi társadalom alapjait rombolja szét. A születő nacionalizmus zaja, párosulva az újjáéledő szkepticizmussal és hitetlenséggel újabb szerencsétlenségeket zúdít egy olyan kontinensre, melyet eddig a korszakokon átnyúló stabilitás és a zavartalan nyugalom jelképeként tartottak nyilván. Afrika legsötétebb mélyéből mind gyakrabban bukkannak fel egy olyan tudatos és elszánt lázadás első jelei, amely a politikai és gazdasági imperializmus céljai és módszerei ellen irányul, s amely szintén hozzájárul zavaros korunk egyre növekvő számú viszontagságához. Amerika – amely pedig egészen a közelmúltig büszke volt hagyományosan elzárkózó politikájára, önellátó gazdaságára, intézményei sebezhetetlenségére és növekvő jóléte és tekintélye bizonyítékaira – még ez sem tudott ellenállni azoknak a kényszerítő erőknek, melyek olyan gazdasági vihar örvényébe sodorták, ami ma már azzal fenyeget, hogy ipari és gazdasági életét alapjaiban rendíti meg. Még a távoli Ausztrália is – melyről pedig azt gondolhatnánk, hogy az európai vihargócoktól olyan messze van, hogy a betegeskedő kontinens megpróbáltatásai és gyötrelmei ide már nem jutnak el – a szenvedély és viszály eme örvényébe zuhant és képtelen szabadulni ezek hálójából.

A közelgő zűrzavar jelei

Valóban, az emberiség társadalmi, gazdasági vagy politikai életében még soha nem fordult elő ily mindenre kiterjedő és egészen az alapo-

kig ható zűrzavar, mint ami most figyelhető meg a világ különböző részein. A társadalom szerkezetét a múltban még soha nem fenyegette ilyen sokféle és különböző veszélyforrás. Ha a furcsán kifordult világ jelenlegi állapotára tekintünk, Bahá'u'lláh alábbi szavai nagy jelentőséget nyernek: *„Meddig akar még az emberiség csökönységében megmaradni? Meddig tart még az igazságtalanság? Meddig uralkodik még káosz és zűrzavar az emberek között? Meddig torzítja még el a társadalom arcát a viszály?... A keserűség szelei fűjnek, fájdalom, minden irányból, és a viszály, mely megosztja és kínozza az emberi fajt, naponta erősödik. A fenyegető megrázkódtatások és káosz jelei most már kivehetők, minthogy a fennálló rend oly szánsalmasan tökéletlennek tünik.”*

Az európai kontinensen kisebbségi sorban élő több, mint 30 millió ember nyugtalanító hatása; a munkanélküliek óriási, egyre duzzadó serege, amely roppant teherként és demoralizáló tényezőként nehezedik a kormányokra és a népekre; a gonosz és féktelen fegyverkezési hajszja, amely a már amúgy is elszegényedett nemzetek vagyonából mind többet és többet emészt fel; a végső erkölcsi romlás, amely egyre jobban fojtogatja a nemzetközi pénzpiacokat; a szekularizmus rohama, mely ma már a keresztény és muszlim ortodoxia eleddig bevehetetlennek hitt bástyáit támadja – ezek azok a legsúlyosabb tünetek, amelyek rosszat sejtetnek a modern civilizáció szerkezetének jövőbeli stabilitásáról. Nem csoda, ha Európa egyik kiemelkedő gondolkodója, aki híres bölcsességéről és megfontoltságáról, ezt a merész kijelentést volt kénytelen tenni: *„A világ az emberi civilizáció történetének legsúlyosabb válságát éli át.”* Egy másik gondolkodó így ír: *„Vagy világhatasztrófa, vagy az igazság és a bölcsesség egy jobb korszakának a hajnala előtt állunk.”* És hozzát teszi: *„Ilyen időkben szoktak vallások eltűnni és megszületni.”*

Végigtekintve a politikai élet palettáján, vajon nem azt látjuk-e már most is, hogy felsorakoztak azok az erők, melyek az európai kontinenst újra potenciális harcoló felek táboraira osztják, s melyek eltökélték, hogy összecsapást robbantanak ki – ám ez a harc, eltérően a legutóbbi háborútól, egy korszakot is lezárhat, az emberi fejlődés történetének egy hatalmas korszakát? Vajon nekünk, egy felbecsülhetetlen értékű Hit kiváltságos letéteményeseinek az-e a hivatásunk, hogy megéljünk egy hatalmas világégéssel járó változást, amely politikailag olyan alapvető és szellemileg olyan jótékony hatású lesz, mint amely nyugaton a Római Birodalom bukását kiváltotta? Bahá'u'lláh Hitének minden éber követőjének el kellene gondolkoznia egy pillanatig azon, vajon nem

eshet-e meg, hogy ebből a világméretű kitörésből olyan szellemi energiával feltöltött erők áradnak ki, melyek emlékeztetnek, sőt túl is szárnyalják azoknak a jeleknek és csodáknak a fényét, amelyek Jézus Krisztus Hitének létrejöttét kísérték? Egy megrendült világ vívódásából vajon nem emelkedhet-e ki egy olyan távlatú és erejű vallási megújulás, amely hatalmasabb lesz, mint azok a világ sorsát meghatározó erők, mikkél a múlt vallási rendszerei meghatározott időközönként és egy kifürkészhetetlen bölcsességet követve hanyatló korszakokat és nemzeteket keltettek új életre? Vajon a mai, ez oly sokat dicsőített materialista civilizációnak a csődje már magában is nem tépi-e le a fojtogató gyomokat, melyek most akadályozzák, hogy Isten sanyargatott hite kibontakozzék és a jövőben majd virágba boruljék?

Miközben megpróbálunk zűrzavaros korunk csapdái és nyomorúságai közepette előre haladni, utunkat világítsák meg magának Bahá'u'lláh-nak a szavai. Több, mint 50 évvel ezelőtt, egy olyan világban, amely még nem ismerte mindazokat a bajokat és kínokat, melyek mai világunkat gyötrik, a következő prófétai szavak áradtak ki Tollából: *„Vajúdik a világ, és nyugtalansága napról napra fokozódik. Arcát a konokság és hitetlenség felé fordítja. Oly állapotba jut, hogy azt most leírni nem lenne helyénvaló és illendő. Elfajultsága sokáig fog tartani. De amikor a kijelölt óra eljő, hirtelen megjelenik az, mitől az emberiség minden tagjában megrázkódik. Akkor, és csakis akkor fog az Isteni Lobogó kibomlani, és akkor fogja a Paradicsom Csalogánya énekét dalolni.”*

Az államok vezetőinek tehetetlensége

Hón szeretett barátaim! Sajnos, akár az egyének viselkedését, akár a szervezett közösségek és nemzetek közötti kapcsolatokat nézzük, az emberiség túl messzire tévededett és túl mélyre süllyedt ahhoz, hogy elismerten legjobb vezetői és államférfiai – bármennyire önzetlenek is indítékaik, összehangolt a tevékenységük és fáradhatatlan lelkesedésük és odaadásuk – magányos próbálkozásaikkal ki tudnák abból emelni. Egyetlenegy terv, amit a legkiválóbb államférfiak dolgoznak ki, egyetlenegy elmélet, amit a legjobb gazdaságelméleti szakértők állítanak fel és egyetlenegy elv, amit a leglelkesebb erkölcsi tanítók fektetnek le, sem nyújthat végeredményben olyan biztos és megfelelő alapot, melyre egy megzavarodott világ jövőjét építeni lehetne. Bármily meggyőző erővel és bármily komolyan hirdessék is a világ bölcsei, hogy az

embereknek kölcsönös megértést kell tanúsítaniuk egymás iránt, ezzel a világ szenvedélyeit csillapítani, életerejét visszaadni nem lehet. Hasonlóképpen semmilyen szervezett formában megvalósított általános nemzetközi együttműködés – legyen az bármilyen eredeti vagy messzematató, és ölelje fel az emberi élet bármely területét – sem képes arra, hogy gyökerestől kiirtsa azt a gonoszsgot, amely oly kegyetlenül felborította a mai társadalom egyensúlyát. Sőt, azt is ki merem jelenteni, hogy – bár napjainkban egyre inkább hangoztatják –, a szervezett népek és nemzetek erejét fokozatosan aláásó mérge ellen az sem jelent ellenszert, ha kidolgozzák azt a rendszert, amellyel a világot politikai és gazdasági értelemben egyesíteni lehet. Bizton állíthatjuk, hogy a belső bomlasztó erőknek – melyek, ha szabadon tombolhatnak, óhatatlanul egyre inkább bele fognak marni a reményvesztett társadalom zsigereibe – csak úgy tudunk ellenállni, ha feltétel nélkül elfogadjuk a Bahá'u'lláh által hatvan esztendeje oly egyszerűen és oly erőteljesen kinyilatkoztatott Isteni Programot, amely lényegét tekintve megtestesíti Isten elrendelt tervét az emberiség egyesítésére ezen korszakban, illetve ha szilárdan meg vagyunk győződve arról, hogy ennek a tervnek minden egyes rendelkezése csalhatatlanul hatásos. A zaklatott emberiségnek afelé kell törekednie, hogy elérje ezt a célt, az Isteni eredetű, mindent magába ölelő, igazságos alapelveket valló és új típusú Új Világrendet.

Még Hitének magukat nyíltan vállaló követői részéről is nagy melegség lenne, ha azt állítanák, hogy minden vonatkozásában megértették Bahá'u'lláh-nak a világméretű emberi szolidaritást szolgáló Tervét, vagy felmérték ennek jelentőségét. Még az emberiség fejlődésének eme előrehaladott fokán sem tudjuk elképzelni összes lehetőségét, felbecsülni jövőbeni hasznát és leírni dicsőségét.

A Világrend irányelvei

Józan ésszel csak arra vállalkozhatunk, hogy megpróbáljuk megpillantani az első sugarait annak a megígért Hajnalnak, amely az idők teljességében fel kell oszlassa az emberiségre borult homályt. Mindössze annyit tehetünk, hogy legszélesebb vonásaiban bemutatjuk, meglátásunk szerint milyen irányelvekre alapozódik Bahá'u'lláh Világrendje, amint azokat 'Abdu'l-Bahá, Szövetségének Középpontja és Szavainak kijelölt Értelmezője és Magyarázója, részletezte és kinyilvánította.

Csak az elvakult elme utasíthatja vissza annak elismerését, hogy a széles néptömegeket sújtó nyugtalanság és szenvedések nem kis részben a világháború közvetlen következményei, és annak tudhatók be, hogy a békeszerződések létrehozói bölcsességet nélkülözően, rövidlátó módon gondolkoztak. Egyetlen elfogulatlan elme sem kérdőjelezheti meg, hogy a háború alatt kötött szerződésekben vállalt pénzügyi kötelezettségek és a legyőzöttekre kirótt óriási összegű kártérítések voltak igen nagy mértékben felelősek a világ monetáris aranykészlete rossz eloszlásának és ebből kialakuló hiányának, amely viszont igen nagy mértékben felgyorsította az árak elképesztő zuhanását, és így irgalmatlanul megnövelte az elszegényedett országok terheit. Az objektív szemlélő számára az is ugyanígy nyilvánvaló, hogy a kormányok egymás iránt fennálló adósságai komoly feszültségeket keltettek az európai néptömegek körében, felborították az egyes országok nemzeti költségvetési egyensúlyát, megbénították számos ország iparát és növelték a munkanélküliek seregét. Még a legfelületesebb megfigyelő is kész annak az igazságnak az elismerésére, hogy a bosszúállás, a gyanakvás, a félelem és a versengés szelleme – amit a háború szabadított el és a békeszerződések rendelkezései is elősegítettek és állandósítottak – azt eredményezte, hogy az országok hatalmas ütemű fegyverkezési versenybe kezdtek (ennek értéke tavaly elérte az ezer millió angol fontot), ami felerősítette a világméretű gazdasági visszaesés hatásait. Kevesen merik megkérdőjelezni azt a tényt, hogy elsősorban a kicsinyes és brutális nacionalizmus – amit az önrendelkezés háború után követett elve csak megerősített – az előidézője annak, hogy olyan magas és kirekesztő védővámokat vezettek be, amelyek nagy károkat okoznak a nemzetközi kereskedelem egészséges folyásában és a nemzetközi pénzügyi rendszer működésében.

Mindezek ellenére haszontalanság lenne azt állítanunk, hogy összes veszteségével, felkorbácsolt szenvedélyével és hátrahagyott sérelmével a háború lett volna az egyetlen oka annak az eddig még soha nem tapasztalt mérvű zűrzavarnak, ami ma a civilizált világ szinte minden elemére kiterjed. A fő kérdés, amit szeretnék aláhúzni, a következőképpen hangzik: vajon nem tény-e az, hogy a világban tapasztalható nyugtalanság okát alapvetően nem valami olyasmi következményének kell tekintenünk, amit előbb-utóbb csupán a folyamatosan változó világ ügyei átmeneti kizökkenésének fognak tartani, hanem inkább azoknak az embereknek a kudarcában kell keresnünk, akik – bár kezükbe népek és nemzetek közvetlen sorsa tétetett le – gazdasági és politikai intézményrendszereiket nem tudták a gyorsan változó kor

legfontosabb igényeihez igazítani? A napjaink társadalmát időről időre megrázó válságok elsősorban nem amiatt következnek-e be, hogy a világ elismert vezetői szánalomra méltó módon nem képesek arra, hogy helyesen értelmezzék az idők jeleit, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljanak összes előítéleteiktől és beklyóba kötő világnéze-teiktől, és hogy kormányaik működését hozzáigazítsák azokhoz a normákhoz, melyeket Bahá'u'lláh állított fel Hite legfontosabb és megkülönböztető tételéről, az Emberiség Egységéről szóló legfőbb kinyilatkoztatásában? Hiszen Bahá'u'lláh egész világra kiterjedő uralmának alapköve, az Emberiség Egységének az elve nem állít sem kevesebbet, sem többet, mint azt, hogy meg kell valósítani a világ egységesítésére kidolgozott Rendszerét, amiről előbb már beszéltünk. *„Az Isteni Útmutatás fénye – írja 'Abdu'l-Bahá – minden Törvénykorszakban egy-egy központi témára összpontosult. ... E csodálatos Kinyilatkoztatásban, e dicsőséges században Isten Hitének alapja és Törvényének megkülönböztető jegye az Emberiség Egységének a tudata.”*

Valóban, milyen szánalmasak az emberi intézmények olyan vezetőinek az erőfeszítései, akik, teljességgel figyelmen kívül hagyván a kor szellemét, az önálló nemzetek rég lemult időszakára rászabott nemzeti folyamatokat megpróbálják hozzáigazítani egy olyan korhoz, amely vagy eléri a Bahá'u'lláh által körvonalazott világegységet, vagy pusztulás lesz a sorsa! Az emberi civilizáció történetének e válságos órájában minden nemzet vezetőjének – legyen bár nemzete nagy vagy kicsi, keleti vagy nyugati, győztes vagy legyőzött – meg kell hallania Bahá'u'lláh harsonaszavát és a világszolidaritás érzésétől – az Ügye iránti hűség *sine qua non*-jától⁴ – áthatva bátran elő kell állnia, hogy a maga teljességében megvalósítsa azt az egyetlen gyógymódot, melyet Ő, az Isteni Orvos írt elő a beteg emberiség számára. Egyszer s mindenkorra meg kell szabadulniuk minden előítéletüktől, nemzeti elfogódottságuktól és meg kell hallaniuk Tanításai felhatalmazott Magyaróójának, 'Abdu'l-Bahának fenséges tanácsát. Amikor egy, az Amerikai Egyesült Államok szövetségi kormányában dolgozó magasrangú tisztviselő azt kérdezte 'Abdu'l-Bahától, hogy miként tudná legjobban szolgálni kormánya és népe érdekeit, 'Abdu'l-Bahá a következőképpen válaszolt: Hazádat akkor tudod a legjobban szolgálni, ha világpolgárként a világ népei és nemzetei között ma fennálló kapcsolatokban is segítesz alkalmazni azt a szövetségi elvet, amely országod kormányzásának alapjául szolgál.

---

4 Elengedhetetlen feltétel (latin) - a lektor

'Abdu'l-Bahának a világ jövőbeni átrendeződését taglaló kiváló elemzésében, „Az Isteni Civilizáció Titká”-ban („A Civilizáció Titokzatos Erői”) a következő sorokat olvashatjuk:

„A valódi civilizáció akkor fogja kibontani zászlaját a világ szívének közepén, ha megfelelő számú kiemelkedő és nemes lelkületű uralkodó – az odaadás és a határozottság ragyogó példái – az emberiség java és boldogsága érdekében előáll, hogy szilárd elhatározással és tiszta jövőképpel megvalósítsa az egyetemes béke ügyét. A béke ügyét általános vitára kell bocsátaniuk és minden tőlük telhető eszközzel arra kell törekedniük, hogy létrehozzák a világ nemzeteinek a Szövetségét. Kötelező erejű megállapodást kell kötniük s olyan egyezséget kell létrehozniuk, melynek pontjai tartósak, sérthetetlenek és egyértelműek. Ezt meg kell hirdessék az egész világ előtt, majd meg kell szerezniük hozzá az egész emberiség beleegyezését. Ezt a magasztos, nemes vállalkozást – az egész világ békéjének és jólétének valódi forrását – a föld összes lakójának szentként kell kezelnie. Az emberiség összes erőforrását mozgósítani kell, hogy ennek a Legnagyobb Szövetségnek a szilárdságát és tartósságát biztosíthassák. Ebben a mindenre kiterjedő Egyezményben világosan ki kell jelölni minden egyes ország kiterjedését és határait, pontosan le kell fektetni a kormányközi kapcsolatok alapjául szolgáló elveket, és rögzíteni kell az összes nemzetközi egyezményt és kötelezettséget. Ugyancsak szigorúan korlátozni kell az egyes kormányok haderejét, hiszen ha engednék, hogy bármelyik nemzet háborúra készülődjön és növelje katonai erejét, ez a többi nemzet gyanakvását váltaná ki. Ennek az ünnepélyes Szerződésnek úgy kell meghatározni az alapelvét, hogy ha a későbbiek során valamelyik kormány megszegné bármely előírását, a föld összes kormánya felléphessen, hogy ezt a kormányt teljes engedelmességre bírja, sőt, az egész emberi faj egyként állhasson ki, hogy azt minden rendelkezésre álló erővel elpusztítsa. Amennyiben a világ beteg teste hozzájut ehhez a legnagyobb gyógyszerhez, bizonyosan ki fog gyógyulni betegségeből és örök időkre egészséges és sértetlen marad.”

„Néhányan – folytatja –, nem lévén tisztában az emberi erőfeszítésekben rejlő erővel, úgy vélekednek, hogy ez teljességgel kivitelezhetetlen, sőt fölötte áll minden emberi erőfeszítésnek. Ez azonban nem így van. Ellenkezőleg, Isten fogyhatatlan kegyének, Kedveltjei szerető kedvességének, a bölcs és tehetséges lelkek páratlan fáradozásának és korunk egyedülálló vezetői gondolatainak és elképzeléseinek köszönhetően semmire sem tekinthetünk úgy, hogy elérhetetlen lenne. Tenni kell, szüntelen tenni kell. Az eredményt valószínűleg csak eltökélt

elhatározottsággal érhetjük el. Ma számos olyan dolgot tudunk egyszerűen és könnyedén megvalósítani, amit a múltban pusztán a képzelet szüleményének tekintettek. Miért tartanánk hát megvalósíthatatlannak ezt a nagyszerű és magasztos ügyet, amely az igazi civilizáció egének fénylő Napja és az egész emberiség dicsőségének, előrehaladásának, jólétének és sikerének az alapja? Bizony, eljő a nap, amikor csodálatos Fénye beragyogja az emberiség teljességét.”

Az egység hét fénye

Tovább fejtegetvén a nemes témát, 'Abdu'l-Bahá egyik Táblájában a következőket nyilatkoztatja ki:

„Az elmúlt korokban, bár megvolt a harmónia, hiányoztak a kellő eszközök ahhoz, hogy az emberiség egységét megteremtsék. A földrészek teljesen megosztottak voltak, sőt a gondolatok összevetése és cseréje még az ugyanazon a kontinensen lakó népek között is szinte teljességgel lehetetlen volt. Ennek következtében nem alakulhatott ki párbeszéd, megértés és egység a Föld népei és nemzetségei között. Mára azonban megsokasodtak a kommunikációs lehetőségek és a föld öt kontinense lényegében egybeolvadt... Ugyanígy mindinkább kölcsönös függőségbe került az emberi család összes tagja – népek és kormányok, városok és falvak. Ma már senki sem lehet önellátó, hiszen a népeket és a nemzeteket politikai kötelek kötik össze, és napról napra erősödnek a kereskedelmi és ipari, a mezőgazdasági és oktatási kapcsolatok. Így ma már megvalósítható az emberiség egysége. Bizony, ez csodálatos korunk, dicsőséges évszázadunk egyik csodája. Az elmúlt korok ettől megfosztattak, hiszen századunk – a fény százada – egyedülálló és példátlan dicsőségben, hatalomban és megvilágosodásban részesült. Ezért nap mint nap új csodák születésének vagyunk szemtanúi. Majd meglátjuk, milyen ragyogóan fognak gyertyái égni az emberek között.

Lásd, fénye miként pirkad fel a világ elsötétült láthatárán. Az első gyertya a politika világának az egysége, melynek korai megcsillanásai már láthatók. A második gyertya a gondolatok egysége a világméretű erőfeszítésekben, melyek beteljesedését hamarosan megláthatjuk. A harmadik gyertya a szabadságban való egység, mely bizonyosan eljő. A negyedik gyertya a vallásban való egység, mely magának az alapzatnak a sarokköve, és mely Isten erejéből teljes ragyogásában fog kinyilvánítani. Az ötödik gyertya a nemzetek egysége – egy olyan egy-

ség, mely ezen században szilárdan meg fog alapoztatni, és a világ összes népét arra fogja indítani, hogy magukat egyetlen közös haza polgárainak tekintsék. A hatodik gyertya a fajok egysége, mely egy faj népeivé és gyermekeivé tesz mindenkit, ki a földön lakozik. A hetedik gyertya a nyelv egysége, vagyis egy egyetlenes nyelv kiválasztása, melyen mindenkit tanítani fognak, és melyen mindenki beszélni fog. Ezek mindegyike elkerülhetetlenül el fog jönni, minthogy Isten Királyságának hatalma fogja segíteni és támogatni megvalósulásukat.”

A világállam

Több, mint 60 évvel ezelőtt, „a Föld uralkodóinak gyülekezetéhez” szólva, Bahá'u'lláh a következőket nyilatkoztatta ki Viktória királynőhöz intézett Táblájában:

„Tanácskozzatok együtt, és csak arra legyen gondotok, ami az egész emberiség javára és állapotának javítására szolgál ... . Tekintsétek a világot, mint az emberi testet, melyet, bár teremtésekor ép és tökéletes volt, különféle okokból súlyos zavarok és betegségek sújtottak. Egyetlen napra sem könnyebbülhetett meg, sőt betegsége egyre súlyosabb lett, mert olyan tudatlan orvosok kezébe került, akik szabadjára engedték önös vágyaikat és végzetesen tévedtek. És ha egyszer egy jó orvos kezelése folytán e testnek egyik tagja meg is gyógyult, a többi éppoly sérült maradt, mint előtte. Emígyen világosít fel benneteket a Mindenek Tudója, a Mindenek Felett Bölcs... Amit az Úr elrendelt, mint az egész világ gyógyulásának biztos gyógyszere és leghatalmasabb eszköze, az minden népének egyesítése egy egyetlenes Ügyben, egy közös Hitben. Ez pedig másképpen el nem érhető, mint egy tapasztalt, végtelen hatalmú és ihletett Orvos erejével. Ez bizony az igazság, és minden más csupán tévelygés.”

Egy másik bekezdésben Bahá'u'lláh ezeket mondja:

„Látjuk, hogy minden évben növelitek kiadásaitokat, és annak terhét alattalóítóokra teszitek. Ez bizony semmi egyéb, mint durva igazságtalanság. Féltétek e Bántalmazott sóhajait és könnyeit, és ne helyezzettek túl nagy terhet népeitekre... Béküljétek ki egymás között, hogy ne legyen szükségetek több fegyverre, mint országaitok és területeitek megvédésére... Egyesüljétek, ó föld királyai, mert ezáltal fog a viszály vihara lecsillapulni közöttetek, és találnak nyugalomra népeitek. Ha közületek bárki fegyvert ragad a másik ellen, forduljatok ellene mindnyájan, mert ez nem más, mint nyilvánvaló igazságtétel.”

E súlyos szavak mi mást jelenthetnének, mint a korlátlan nemzeti szuverenitás elkerülhetetlen megnyirbálását, hiszen a világ összes nemzete jövőbeni Nemzetközösségének megalakításához ez az elengedhetetlen első lépés. Ki kell alakítani egyféle világállamot, melynek javára a világ minden nemzete készségesen lemond a hadviseléshez fűződő minden jogáról, egyes adóztatási jogairól és a fegyverkezés minden jogáról, kivéve saját területén a rend fenntartásához szükséges erőket. Egy ilyen világállam magában kell, hogy foglaljon egy nemzetközi végrehajtó hatalmat, amely legfőbb és megkérdőjelezhetetlen hatalmat tud érvényesíteni a nemzetközösség minden egyes ellenszegülő tagjával szemben; egy világparlamentet, melynek tagjait az emberek az egyes országokban választják meg, és akiknek megválasztását kormányaiknak kell jóváhagyni; és egy legfelsőbb bíróságot, melynek ítéletei kötelező érvényűek, még akkor is, ha az érintett felek nem egyeztek bele önként, hogy ügyük e fórum elé kerüljön. Egy világközösség, melyben minden gazdasági korlátozás örökre eltűnt, és a tőke és a munka egymástól való függőségét határozottan elismerték; amelyben a vallási fanatizmus és viszály zaja örökre elcsitult; amelyben a faji ellenségeskedés lángját egyszer s mindenkorra kioltották; amelyben egyetlen nemzetközi törvénykönyv – a szövetségi képviselők bölcs megfontolásának alkotása –, érvényesül, s melynek szankciója a szövetséges egyesített erők azonnali és kényszerítő erejű beavatkozása; végezetül egy olyan világközösség, melyben a szeszélyes és militáns nacionalizmus átalakul egy maradandó világpolgár-tudattá – íme, nagy körvonalakban a Rend, melyet Bahá'u'lláh előre látott, egy olyan Rend, melyre úgy tekintünk majdan, mint egy lassan érlelődő kor legnemezebb gyümölcsére.

„Az egység szentélye felállítatott – hirdeti Bahá'u'lláh az egész emberiséghez szóló Táblájában –, ne tekintsetek hát egymást idegeneknek. ... Ti egy fa gyümölcsői és egy ág levelei vagytok... A föld csak egy ország, és minden ember ennek a polgára. Ne az büszkélkedjen, aki hazáját szereti, hanem inkább az, aki fajtáját.”

Egység a különbözőségben

Ne kételkedjék senki Bahá'u'lláh egész világra kiterjedő Törvényének a lelkesítő céljában. Távol áll tőle a társadalom jelenlegi alapjainak megrendítése, sőt azok kiszélesítésére törekszik, arra, hogy intézményeit úgy alakítsa, hogy alkalmazkodhassanak a folyton változó világ

követelményeihez. Nem ütközhet semmiféle jogos állampolgári hűség-gel, nem bomlaszthat lényeges lojalitásokat. Nem célja az emberek szívében élő egészséges és értelmes hazafiság lángjának elfojtása, mint ahogy az sem, hogy a nemzeti autonómia rendszerét eltörölje, hisz oly nagy szükség van rá, ha el akarjuk kerülni a túlzott központosítás átkát. Nem hagyja figyelmen kívül, és nem is próbálja elnyomni azt a sokféleséget, amely a származásban, éghajlatban, történelemben, nyelvben, hagyományban, gondolkodásban és szokásokban mutatkozik meg, s amely a világ népeit és nemzeteit egymástól megkülönbözteti. Magasabb lojalításra hív, szélesebb célkitűzéseket kíván minden korábbi törekvésnél, amely valaha is lelkesítette az emberiséget. Arra törekszik, hogy a nemzeti indulatokat és érdekeket alárendelje az egységbe kovácsolódott világ sürgető követelményeinek. Egyfelől tagad minden túlzott központosítást, másfelől elvet minden olyan kísérletet, amely az uniformizálásra irányul. Jelmondata: egység a különbözőségben, amint azt maga 'Abdu'l-Bahá a következőképpen magyarázza el:

„Nézd a kert virágait! Jóllehet különböző fajtájúak, színűek, alakúak és formájúak, mégis, mivel ugyanazon forrás vize frissíti őket, ugyanazon szellő fuvallata éleszti meg őket, és ugyanannak a napnak a sugarai éltetik őket, ez a különbözőség csak fokozza bájukat és még szebbé teszi őket. Mily visszataszító látvány lenne, ha ennek a kertnek egyforma alakú és azonos színű lenne az összes virága és növénye, az összes levele és bimbója, az összes gyümölcse, ága és fája! A színek, formák és alakok sokszínűsége gazdagítja és díszíti a kertet, növeli annak hatását. Hasonlóképpen, ha különböző színezetű gondolatok, természetek és jellemek egyesülnek egy központ ereje és hatása alatt, feltárul és nyilvánvalóvá válik az emberi tökéletesség szépsége és dicsősége. Egyes-egyedül a minden dolog valóságát irányító és meghaladó Isteni Szó mennyei ereje képes arra, hogy az emberek gyermekeinek különböző gondolatait, érzéseit, elképzeléseit és meggyőződéseit összhangba hozza.”

Bahá'u'lláh hívása elsősorban a tisztulási gondolkodás, a szűklátókörűség és az előítéletek bármilyen formában történő megnyilvánulása ellen irányul. Ha nagy becsben tartott eszmék és patinás intézmények, bizonyos társadalmi normák és vallási szabályok már nem szolgálják az emberiség egészének jólétét, s ha az állandóan fejlődő emberiség igényeit már nem tudják szolgálni, akkor söpörtessenek el és száműzessenek az elavult és elfelejtett doktrínák lomtárába. Miért lennének ezek a változás és az elmúlás örök törvénye uralta világunkban

mentesek a hanyatlástól, mely minden emberi alkotást utol kell érjen? Hiszen a jogrendeket, a politikai és gazdasági elméleteket kizárólag azért alkották, hogy az emberiség, mint egységes egész érdekeit védelmezzék, és nem azért, hogy azt keresztre feszítsék egy bizonyos törvény vagy doktrína megóvása érdekében.

Az egység elve

A félreértések elkerülése végett: az emberiség egységének az elve – az a tengely, amely Bahá'u'lláh összes tanításának a középpontjában áll – nem a tudatlan érzelmesség pusztja kitörése vagy akár holmi bizonytalan, jámbor óhaj kifejezése. Nem csupán azt kívánja, hogy az emberek közötti testvériség és jóakarát szellemének újraélesztésével azonosítsák, mint ahogy nem az a kizárólagos célja, hogy elősegítse a különböző népek és nemzetek közötti kiegyensúlyozott együttműködést. Tartalma és hatása mélyebb, tanításai nagyobb hatásúak, mint bármi, aminek meghirdetése az elmúlt korok Prófétáinak megengedett. Üzenete nem csak az egyénekre vonatkozik, hanem elsősorban azoknak az alapvető kapcsolatoknak a jellegével foglalkozik, amelyek egyetlen emberi család tagjaként kell összekössék az összes államot és nemzetet. Nem csak egy eszmény meghirdetését jelenti, hanem elválaszthatatlanul kapcsolódik egy olyan intézményhez is, amely képes arra, hogy megtestesítse igazságát, bizonyítsa érvényességét és állandósítsa befolyását. Magában foglal egy olyan, a jelenlegi társadalom szerkezetében bekövetkező szerves változást, melyet a világ még nem látott. Egyszerre jelent merész és egyetemes kihívást a nemzeti szintű, rajongva hirdetett politikai meggyőződések idejétmúlt jelszavai ellen – e meggyőződések felett már eljárt az idő és az események Gondviselés által irányított és alakított menetének megfelelően át kell adniuk helyüket egy olyan új gondolatvilágnak, amely alapvetően különbözik és végtelenül magasabbrendű a világon eddig ismerteknél.⁵ Nem kevesebbre szólít fel, mint a teljes civilizált világ újjáépítésére és fegyvermentesítésére, amely világ az élet minden területén –

---

5 Shoghi Effendi a mondatban vallási kifejezéseket alkalmaz a politikára. Az angol szöveg a „creed” szót használja, ami szó szerint hitvallást jelent, az itt használt értelemben azonban egy olyan politikai megközelítést, amelyet hívei szinte vallásos rajongással vallanak magukénak. Hasonló a helyzet a „gondolatvilágnak” fordított szóval: az eredetiben a „gospel”, szó szerint evangélium szerepel – a lektor

politikai rendszerében, szellemi törekvéseiben, kereskedelmében és pénzügyeiben, írásában és nyelvében – szervesen egységes, ugyanakkor a szövetségre lépett egységeiben meglévő nemzeti jelleg különbözősége miatt mégis végtelenül változatos.

Az emberi fejlődés beteljesedését képviseli, amely a családi élet kialakulásával kezdődött, a törzsi szolidaritásban fejlődött tovább, elvezetett a városállamok megszületéséhez, majd később a független és önálló nemzetek intézményét hozta létre.

Az emberiség egységének Bahá'u'lláh által meghirdetett elve sem kevesebbet, sem többet nem jelent, mint azt az ünnepélyes bejelentést, hogy e rendkívüli fejlődés utolsó fokára elérnünk nemcsak szükség-szerű, de egyben elkerülhetetlen is, hogy ez hamarosan be fog következni, s ezt csak egy isteni eredetű erőnek lehet véghezvinnie.

E csodálatos eszmének az első megnyilvánulásai azok a tudatos erőfeszítések és szerény kezdetek, amelyeket Bahá'u'lláh Hitének magukat nyíltan vállaló követői tesznek, akik – hivatásuk magasztosságának tudatában és az Igazgatás nemesítő elveit megismervén – azon fáradoznak, hogy királyságát megteremtsék a Földön. Ennek közvetett bizonyítéka az, ahogy fokozatosan szétárad a világszolidaritás szelleme, amely a szétesőben lévő társadalom zűrzavarából emelkedik fel spontán módon.

Tanulságos lenne nyomon követni, miként növekedik és fejlődik ez a magasztos elképzelés, amely fokozatosan meg kell ragadja a népek és nemzetek sorsáért felelős vezetők figyelmét. A napóleoni viharok vérzivatarából épphogy kiemelkedő államok és hercegségek számára – akiknek az volt a legfőbb célkitűzésük, hogy vagy újra megszerezzék a jogot az önálló nemzeti létre vagy pedig megvalósítsák a nemzeti egységet – a világszolidaritás gondolata nemcsak hogy távoli, hanem egyben értelmezhetetlen is volt. Az ezekben a nemzetekben létrehozott politikai intézményeket meghaladó esetleges világrend gondolatával csak azt követően kezdtek el komolyan foglalkozni, hogy a nacionalizmus erőinek sikerült megdönteniük a Szent Szövetség alapjait, amely igyekezett elfojtani növekvő erejüket. Ezen erőszakos nacionalizmus képviselői csak a világháború után kezdtek úgy tekinteni erre a rendre, mint egy olyan veszélyes tan célkitűzésére, amely meggyengíti azt az alapvető hűséget, amelytől nemzeti életük folyamatossága függ. A béklyóiktól megszabadult nemzeti szuverenitás e bajnokai olyan elszántsággal igyekeztek – és igyekeznek még ma is – elhítteleníteni azokat az elveket, melyektől végső soron saját üdvösségük függ, amely korábban a Szent Szövetség tagjaira volt jellemző, amikor megpróbálták elfojtani a

napóleoni iga alól felszabadított népek körében ébredező nacionalizmus szellemét.

Olybá tűnhet, hogy a Genfi Jegyzőkönyv hamvába holt rendszere elleni bőszen ellenállás, az ezt követően előterjesztett Európai Egyesült Államok javaslatát fogadó hangos gúnykacaj, valamint az európai gazdasági egység általános tervének a csődje visszavetették azokat az erőfeszítéseket, melyeket e nemes eszme megvalósítása érdekében őszinte hittel tesz előrelátó emberek egy maroknyi csoportja. Mégis, vajon nincs-e igazunk, amikor újfent friss erőt merítünk abból, hogy látjuk: ezen terveknek már a puszta felvetése is azt bizonyítja, hogy az emberek gondolkodásában és szívében egyre terjednek ezek az eszmék? Azokban a szervezett kísérletekben, amelyek arra irányulnak, hogy lejárassanak egy ily magasztos eszmét, nem azoknak a heves harcoknak és éles vitáknak a megisméltődését kell-e látnunk – nagyobb léptékben –, melyek Nyugaton az egységes nemzetek születését előzték meg és azok újraformálását kísérték?

Az emberiség szövetsége

Vegyük csak a következő példát! Az észak-amerikai kontinens államainak egyesítését megelőző időszakban mily magabiztos kijelentések hangzottak el azt állítván, hogy a végleges szövetség útjában leküzdhetetlen akadályok tornyosulnak! Vajon nem hirdették-e hangosan és mindenfelé, hogy az egymással ellentétes érdekek, a kölcsönös bizalmatlanság és az államok politikai berendezkedése és szokásai között meglevő különbségek miatt nincs olyan szellemi vagy világi erő, amely sikerrel próbálhatná meg ezeket összehangolni vagy legyőzni? Pedig 150 éve mennyire más körülmények jellemezték a társadalmat, mint ma! Tűlzás nélkül állíthatjuk: az, hogy az amerikai államokat – bármennyire is hasonlóak voltak egyes hagyományaik – egyetlen szövetségbe tömörítsék egy olyan időszakban, amikor még nem ismerték azokat a lehetőségeket, melyeket a tudományos haladás ma már az emberiség rendelkezésére bocsát, összehasonlíthatatlanul nehezebb feladat volt annál, mint ami a megosztott emberiség erőfeszítései előtt áll, hogy elérje a teljes egységet.

Ki a megmondhatója, vajon annak érdekében, hogy megvalósulhasson egy ily magasztos eszme, nem kell-e az emberiségnek elviselnie egy eddig még sosem tapasztalt mérvű szenvedést? Vajon, összes erőszakosságával és viszontagságával együtt nem egy polgárháború tü-

zére volt-e szükség ahhoz – mely háborúba a nagy Amerikai Köztársaság majdnem beleroppant –, hogy az egyes tagokat jellemző etnikai különbségek ellenére az államok ne csupán független egységek szövetségét hozzák létre, hanem egy nemzetbe olvadjanak? Igen valószínűtlennek tűnik, hogy egy ilyen alapvető fordulatot, amely mélyreható változást idéz elő a társadalom szerkezetében, a diplomácia és az oktatás hagyományos módszereivel végre lehetne hajtani. Elegendő végigtekintenünk az emberiség véráztatta történelmén, hogy rájőjjünk: az emberi civilizáció történetében határköveket jelentő korszakos változásokat mindig komoly szellemi és fizikai szenvedés váltotta ki.

A tűzpróba

Bármily nagy és mélyreható változások zajlottak is le a múltban, ha kellő megvilágításban szemléljük őket, csak olyan kiegészítő javítgatásokról van szó, melyek előjátékkul szolgálnak ahhoz a példátlan fenségű és méretű átalakuláshoz, amin ma az emberiségnek át kell mennie. Sajnos, egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy az emberi gondolkodás ezen új szakaszát kizárólag egy világtasztrófa erői tudják kiváltani. A jövő eseményei egyre inkább igazolni fogják, hogy a mai civilizációt alkotó széthúzó elemeket csak egy eddig még soha nem látott erejű kemény próba tüze egyesítheti és kovácsolhatja össze a jövő világközösségének egységes összetevőivé.

Bahá'u'lláh „*a világ népeihez*” intézett figyelmeztetésének prófétai hangja a Rejtett Szavak befejező részében – „*váratlan zavarok leselkednek, súlyos megtorlás várakozik rátok*” – valóban világosan megmutatja, milyen közvetlen sors vár a nekikeseredett emberiségre. Azt a felelősséget, amelyet az új kor vezetőinek fel kell vállalniuk, csakis egy kemény tűzpróba tudja kialakítani, melyből az emberiség megtisztultan és felkészülten fog kiemelkedni.

Ismét felhívnam a figyelmet Bahá'u'lláh már korábban idézett vészjósló szavaira: „*De amikor a kijelölt óra eljő, hirtelen megjelenik az, mitől az emberiség minden tagjában megrázkódik.*”

Vajon nem jelentette-e ki egyértelműen 'Abdu'l-Bahá: „*bizonyosra vehető, hogy újabb, az előzőnél is szörnyűbb háború fog kitörni?*”

Ennek a nagyszerű, kimondhatatlanul dicsőséges vállalkozásnak – amely zavarba ejtette a Római Birodalom államférfiúi képességekkel megáldott vezetőit, s amelyet Napóleon elszánt erőfeszítései is haszta-

lan próbáltak megvalósítani – a végrehajtásán múlik, hogy elérkezik-e az a boldog kor, melyről a költők énekeltek annyi koron át, s melyet a látnokok oly régen megálmodtak. Ezen múlik majd, hogy beteljesedik-e a régmúlt idők prófétáinak jóslata: kardjaikból kapákat kovácsolnak és az oroszán a báránnyal hever⁶. Egyedül ez vezethet el a Mennyei Atya Királyságába, amint azt Jézus Krisztus Hite előre látta. Egyedül ez alapozhatja meg a Bahá'u'lláh által elképzelt új Világrendet, amely – bármily halványan is – az 'Abhá Királyság kimondhatatlan ragyogását fogja visszatükrözni e földi síkon.

Befejezésül még egy gondolat. Az emberiség egységének meghirdetése – amely Bahá'u'lláh mindenre kiterjedő uralmának az alappillére – semmilyen körülmények között sem hasonlítható azokhoz a jámbor óhajokhoz, amelyeknek a múltban adtak hangot. Bahá'u'lláh hívása nem csupán olyan, amit egyedül, magányosan hirdetett meg, dacolva kora két leghatalmasabb keleti önkényuralkodója könyörtelen és egyesített ellenállásával, száműzetésben és foglyukként. Egyszerre figyelmeztetés és ígélet az. Figyelmeztetés, hogy ez az egyetlen módja annak, hogy megmentjük a szörnyű kínokban szenvedő világot, ígélet, hogy ennek bekövetkezte küszöbön áll.

A Bahá'u'lláh Lelke által a világba lehelt mennyei hatalomnak köszönhetően a hívásra – amely akkor hangzott fel, amidőn még a világ egyetlen tájékán sem számoltak komolyan azzal, hogy valaha meg is valósulhat – ma már mind több gondolkodó ember úgy tekint, hogy az nem csak a világban most működő erők egyre közelgő lehetősége, hanem egyben azok szükségszerű következménye is.

Isten szócsöve

Nyilvánvaló, hogy a világ – amely a természettudományok terén elért csodálatos eredményeknek és a világméretűvé vált kereskedelemnek és iparnak köszönhetően egyetlenegy bonyolult rendszerré alakult át és szűkült össze, és amely a világgazdasági erők elnyomása alatt, egy materialista civilizáció csapdái között vergődik – szorongató szükségét érzi annak, hogy az összes múltbéli Kinyilatkoztatás alapjául szolgáló Igazságot újra megerősítsék, méghozzá olyan nyelven, amely megfelel a mai világ alapvető követelményeinek. És korunk Isteni Szócsöve,

---

6 vö. Biblia, Ézs 2:4, Mik 4:3; Ézs 11:6

Bahá'u'lláh hangján kívül mi egyéb lenne képes arra, hogy olyan gyökeresen megváltoztassa a társadalmat, amilyen gyökeresen már megváltoztatta azoknak az – oly sokféle és látszólag egymással ki nem békíthető – férfiaknak és nőknek a szívét, akik az Ő magukat nyíltan megvalló követőinek a közösségét alkotják szerte a világon?

Kevesen vonhatják komolyan kétségbe, hogy ez a hatalmas eszme gyorsan megragadja az emberek gondolkodását, hogy védelmében emberek emelik fel hangjukat, és hogy főbb gondolatai gyorsan be kell hatoljanak a hatalmon lévők gondolatvilágába. Csak a szívükben előítéleteket tápláló emberek nem veszik észre, hogy szerény kezdetei már testet is öltöttek abban a világméretű Igazgatásban, amelyhez Bahá'u'lláh Hitének követői kapcsolódnak.

Nekünk, hón szeretett munkatársaim, az a legfontosabb kötelességünk, hogy tisztánlátásunkat és töretlen lelkesedésünket megőrizve tovább segédkezzünk annak az épületnek a felépítésében, melynek alapjait szívünkben Bahá'u'lláh rakta le, hogy további reményt és erőt merítsünk a legújabb események általános irányából – bármily szomorúak is közvetlen következményeik –, és hogy lankadatlan buzgalommal imádkozzunk azért, hogy siettesse annak a Csodálatos Látomásnak az eljöttét, amely Szellemének legfénylőbb kisugárzása és a legszebb civilizáció leggyönyörűbb gyümölcse, mihez fogható a világ még nem látott.

Lehet, hogy Bahá'u'lláh Hite Kinyilatkoztatásának a századik évfordulója az emberi történelem ily hatalmas korszakának a kezdetét jelenti?

Igaz fivérek:
SHOGHI

Haifa, Palesztina, 1931. november 28.

BAHÁ'U'LLÁH ÜGYÉNEK ARANYKORA

BAHÁ'U'LLÁH ÜGYÉNEK ARANYKORA

Isten szereteteinek és a Könyörületes szolgálóinak az Egyesült Államok és Kanada minden részében.

Bahá'u'lláh Hitének barátai és védelmező társai!

Bármennyire nagymérvűek is legyenek azok a változások, melyek a gyors ütemben ébredező emberiséget változatos történelmének eme átmeneti szakaszában a legutóbbi időben hatalmába kerítették, ugyanilyen feltűnő – még azoknak a szemében is, akik a mai napig nem ismerték fel teljesen, hogy milyen akadályokat kellett legyőzniük, és hogy milyen szűkös forrásokra tudtak támaszkodni – azoknak az intézményeknek a folyamatos megerősödése, melyeket Bahá'u'lláh Hitének intézői a világ minden országában fáradságos munkával igyekeznek létrehozni.

Az a tény, hogy egy Hit, amit tíz évvel ezelőtt súlyosan megrázott senkihez sem hasonlítható Mesterének váratlan eltávozása, hatalmas akadályok ellenére is megőrizte egységét, ellen tudott állni rosszakarói gyűlölködő támadásainak, képes volt elnémítani rágalmazóit, ki tudta szélesíteni messze terjedő igazgatásának alapzatát, és ezen istenimádatának és az emberek szolgálatának eszményképeit jelképező intézményeket hozott létre, ez már magában is annak a legyőzhetetlen erőnek elégséges bizonyítéka kell legyen, mellyel a Mindenható ezt a Hitet születésétől fogva felruházta.

Az a tény, hogy a Bahá'u'lláh nevéhez köthető Ügy a mennyei erő olyan rejtett forrásaiból táplálkozik, amelyeket emberi személyiség ereje, legyen bár a legragyogóbb is, nem képes helyettesíteni; hogy kizárólag arra a titokzatos Forrásra támaszkodik, mellyel földi előny (vagyon, hírnév, vagy tanultság) nem veheti fel a versenyt; hogy elterjedése rejtélyes módon, az emberiség nagy része által elfogadottakkal teljességgel ellentétben történik – ez, ha esetleg ma még nem is teljesen nyilvánvaló, mindinkább kézzel foghatóvá fog válni, amint újabb és újabb sikereket ér el az emberiség szellemi megújulásáért folytatott harcában.

És valóban, hogyan is sikerülhetett volna széttörnie a születése pillanatában reá nehezedő béklyókat, sértetlenül kiemelkednie a zsengekorát zaklató viharokból – miközben szülőhelye bölcsei, gazdajai és tanult elméi sem tanáccsal, sem anyagilag semmilyen támogatást nem nyújtottak neki –, ha megébredtő lehetét nem azon Istentől való szellem kelti életre, melytől végső soron minden siker kell, hogy függjön, bárhol és bárhogyan is próbálják meg elérni azt?

Nem szükséges felsorolnom, vagy akár csak a legrövidebben összefoglalnom annak a szörnyű tragédiának a szívfacsaró részleteit, melyek szeretett Hitünk születési fájdalmait jelezték egy olyan országban, amely féktelen vakbuzgóságáról, szörnyű tudatlanságáról és vad kegyetlenségéről volt hírhedt. Arról a bátorságról és rendíthetetlen állhatatosságról sem kell hosszan szólanom, amely szembeszegült azon faj kegyetlen kínvallatóival, mint ahogy nem kell hangsúlyoznom a számát, vagy bizonygatnom a tiszta életét azoknak, akik önnön akaratukból haltak meg azért, hogy Ügyük éljen és virágozzék. Azt sem kell ecsetelnem, hogy ezek a kegyetlenségek milyen felháborodást ébresztettek, s egyben milyen feltétel nélküli bámulatot váltottak ki számos férfiban és nőben e leírhatatlan embertelenségek helyszínétől távoli vidékeken. Elegendő csak annyit mondanom, hogy Bahá'u'lláh szülőföldje eme hőseinek az a felbecsülhetetlen megtiszteltetés jutott osztályrészül, hogy szívük vérével pecsételjék meg szeretett Hitük korai diadalait, és készítsék elő az utat közelgő győzelme számára. Perzsia megszámlálhatatlan mártírjainak a véreben rejtett az Istentől elrendelt Igazgatás magja, amely – termőtalajából bár átültetve – szerető gondoskodások által most olyan új renddé hajt ki, amely a gondviselés akaratából majdan az egész emberiség fölé árnyékot tart.

Amerika hozzájárulása az Ügyhöz

Mert bármilyen hatalmas eredményeket értek el és bármilyen felejtethetlen szolgálatokat tettek az Ügy hősi korszakának az úttörői Perzsiában, az Ügy történelmének jelenlegi, eseménydús és nehéz korszakában ugyanilyen dicséretre méltó az a hozzájárulás, amit ezen úttörők szellemi örökösei, az amerikai hívők – az Ügy szerves szerkezete felépítésének élenjáró munkásai – végeznek annak érdekében, hogy megvalósuljon a Terv, amely majd el kell vezessen az Ügy aranykorához. Bahá'u'lláh Hite szervezetének eme kivételezett tervezői és felvigyázói között kevesen vannak olyanok (sőt, megkockáztatom,

talán senki sincs), akinek halvány sejtése is lenne arról, hogy Észak-Amerikára milyen döntő szerep hárul abban, hogy egész világra kiterjedő Hitük milyen irányban fog majd továbbfejlődni. Hasonlóképpen, alig vannak közülük páran, akik kellőképpen tudatában lennének annak, hogy már ma is milyen döntő befolyással rendelkeznek az Üggyel kapcsolatos tennivalók irányításában és igazgatásában.

„Az egyetlen igaz Isten szemében – írta 1917 februárjában 'Abdu'l-Bahá – az amerikai földrész az a föld, ahol Fényének ragyogása feltárulkozik, ahol Hitének titkai megnyílnak, ahol az igazságosak fognak lakozni, és a szabadok összegyűlni.”

Bahá'u'lláh Ügyének támogatói szerte az Egyesült Államokban és Kanadában egyre növekvő mértékben bizonyítják eme ünnepélyes kijelentés igazát – ez nyilvánvaló még annak a számára is, aki felszínes megfigyelőként nézi, hogy milyen sokféle szolgálatot vállalnak egyéni- leg, illetve összehangolt erőfeszítéseikben. Önként vállalt hűségük megnyilvánulásai, melyekkel az elhunyt Mester kívánságaira válaszoltak; az a nagylelkűség, melyről nem egyszer tettek tanúbizonyságot, amikor szükségét szenvedő és üldözésnek kitett perzsiai testvéreiknek nyújtottak segélykezet; az az életerő, amellyel szembeszálltak azokkal a szegyeteljes támadásokkal, amiket kérlelhetetlen ellenségeik belülről és kívülről egyre sűrűbben indítottak ellenük; az a példa, melyet országos szintű képviselőik testülete mutatott testvér Tanácsaiknak azzal kapcsolatban, hogy miként teremtsék meg az eszközöket, melyek elengedhetetlenül szükségesek közös kötelezettségeik eredményes teljesítéséhez; az a sikeres közbenjárás, melyet oroszországbéli üldözött munkatársaik érdekében eszközöltek; az az erkölcsi támogatás, melyet egyiptomi tanítvány-társaiknak nyújtottak akkor, mikor azok harca az iszlám ortodoxia béklyóitól való megszabadulásért egy rendkívül kritikus szakaszához érkezett; azoknak a rettenthetetlen úttörőknek a történelmi szolgálatait, akik 'Abdu'l-Bahá felhívásához híven odahagyták otthonukat, hogy Hitének lobogóját a földgolyó legtávolabbi sarkaiba is elvigyék; és, végül, de nem utolsó sorban, az a ragyogó önfeláldozásuk, ami a Mashriq'-Adhkár felépítményének a befejezésében nyilvánult meg – ezek külön-külön is ékesszóló bizonyítékai annak a rendíthetetlen hitnek, amit szívükben Bahá'u'lláh gyújtott lángra.

Ki az, aki, végigtekintve ezeknek a szolgálatoknak a fényes során, kétségbe vonná, hogy Isten megváltó kegyelmének e hű sáfárjai teljességében és csorbitatlanul őrizték meg a gondjaikra bízott felbecsülhetetlen értékű örökséget? Vajon, töprenghetünk el, nem ugyanazt a magas szintet közelítették-e meg egy olyan módon, amit majd csak a

jövő történései írhatnak le, ami az elődeik által végrehajtott, soha nem hervadó tetteket jellemezte?

Eme alig megszületett közösség lehetőségeinek megvizsgálásakor és értékének megítélésakor nem azt kell nézni, hogy tagjai mekkora anyagi forrásokat tudnak mozgósítani, hogy jelenleg hány támogatója van, vagy hogy e pillanatban hívei milyen közvetlen, kézzel fogható segítséget tudnak nyújtani szücséget szenvedő, kétségsbeesett honfitársaik tömegének. Az elfogulatlan megfigyelőnek tanításainak tisztaságában, normáinak fenséges mivoltában, törvényeinek teljességében, állításainak ésszerűségében, hatókörének átfogó mivoltában, programjának egyetemlegességében, intézményeinek rugalmasságában, alapítóinak életében, mártírjainak hősiességében és hatásának lélekformáló erejében kell felfedeznie azt az igazi ismérvet, melynek alapján titkai mélyére tud hatolni, vagy erkölcsi tisztaságát meg tudja ítélni.

A halandó uralom hanyatlása

Mily méltatlan és hiábavaló lenne minden próbálkozás, ha hasonlatot kívánnánk vonni a Bahá'u'lláh által kinyilatkoztatott Hit lassú és fokozatos megerősödése és azon, emberek által létrehozott mozgalmak között, melyekre – lévén, hogy emberi vágyakból erednek és reményeik középpontjában a halandó uralom áll – elkerülhetetlen hanyatlás és megszűnés vár. Ezek a mozgalmak – melyek a véges elme termékei, az emberi képzelgés szücsétei, s igen gyakran rosszul elgondolt tervek termékei – rövid időre el tudják ugyan homályosítani az emberek szemét, mert az újdonság erejével hatnak, az alantas emberi ösztönöket szólítják meg, és az anyagias világ pénzügyi erőforrásaira támaszkodnak, ám végül, üstököszerű pályafutásuk magasából a felejtés sötétjébe zuhannak, ízekre szaggatva azon erők által, amelyek születésükkor is körülöttük bábáskodtak.

Nem ez a sors vár Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatására. A reá ruházott menynevei hatalom erejénél fogva Isten eme születőfélben levő Hite – mely egy szörnyen lealacsonyodott környezetben jött világra, több évszázados romlottság, gyűlölet és előítéletek talajából nőtt ki, a saját korában általánosan uralkodó mércével össze nem férő elveket vallott, s kezdettől fogva a hatalom, az egyház és az emberek kerlelhetetlen ellenségeskedésének volt kitéve – nem egészen kilencven esztendő leforgása alatt felszabadította magát az iszlám uralom súlyos láncai alól, kinyilvánította eszményei önállóságát és törvényei független teljességét, a világ legfejlet-

tebb országai közül nem kevesebb, mint negyvenben tűzte ki zászlaját, előőrsoket hozott létre a világ legtávolabbi zugaiban, felszentelte vallásos épületeit Ázsia és Amerika szívében, elérte, hogy a Nyugat leghatalmasabb kormányai közül kettő ratifikálja az igazgatásához létfontosságú okmányokat, tanításai kiválóságáról királyi személyektől szerzett méltó elismerést, és végül, a művelt világ legfelső Törvényszéke képviselőinek a figyelmét felhívta az őt ért sérelmekre, annak tagjaitól pedig olyan írásbeli nyilatkozatokat szerzett be, melyek egyenértékűek azzal, hogy hallgatólagosan elismerik vallási státuszát, és nyíltan kijelentik ügyének igazságát.

Jóllehet, társadalmi hatóereje ma még korlátozottnak tekinthető, és egész világra kiterjedő programja látszólag eredménytelennek tűnhet, ám mi, akik azonosultunk áldott nevével, csak csodálkozhatunk azon, hogy milyen eredményeket ért el, ha ezeket azon szerény teljesítményekkel hasonlítjuk össze, melyek a korábbi Törvénykorszakok színrelépését kísérték. Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatásán kívül mely más vallásban található még az összehasonlító vallástudomány elfogulatlan művelője olyan rendkívüli állításokat, mint amilyeneket e Hit Szerzője tett, olyan könyörtelen ellenfeleket, mint amilyenekkel Neki kellett szembenéznie, olyan magasztos rajongást, mint amelyet Ő váltott ki, és olyan eseménydús és lenyűgöző életet, mint amelyet Ő élt? Vajon a kereszténységben, az iszlámban, vagy bármely más, korábbi Törvénykorszakban találunk-e példát a bátorság és önuralom, a nagylelkűség és erő, a széles látókörűség és hűség olyan elegyére, mint ami Bahá'u'lláh Hite hőseinek viselkedésére volt jellemző? Hol egyebütt látunk példákat oly gyors, teljes és váratlan átalakulásokra, mint amilyenek a Báb apostolainak az életében mentek végbe? Bizony, a múltbéli vallások hiteles krónikáiban csak kevés példát találhatunk olyan tökéletes önmegtagadásra, olyan állhatatos szilárdságra, olyan magasztos nemesszívűségre és olyan rendíthetetlen hűségre, mint amilyen annak a halhatatlan csoportnak a jellemét fémjelezte, amely ezzel az Isteni Kinyilatkoztatással – a Mindenható mindenek felett való hatalmának és szeretetének legújabb és legellenállhatatlanabb megnyilvánulásával – összefonódott.

Különbség a múltbéli vallásokhoz képest

Hiába is keresnénk az elismert múltbéli vallások legkorábbi időkairől szóló feljegyzésekben olyan, részleteikben megindító, követ-

kezményeikben messze ható eseményeket, mint amilyenek e Hit történetének a lapjait világítják be. Azok a szinte felfoghatatlan körülmények, melyek a Dicsőség azon ifjú Hercegének a vértanúságát övezik; annak a barbár megtorlásnak az erői, melyeket e tragédia elszabadított; annak a felülmúlhatatlan hősiességnek a megnyilvánulásai, melyeket felszabadított; azok az intések és figyelmeztetések, melyeket Leveleiben az Isteni Rab intézett az Egyház hatalmasságaihoz és a világ uralkodóihoz és vezetőihez; az a tántoríthatatlan hűség, mellyel a muszlim országokban élő testvéreink harcolnak a vallási vakbuzgóság erői ellen – talán ezek a legszembetűnőbb vonásai annak, amire a világ majdan úgy fog tekinteni, mint a világ szellemtörténetében valaha is lezajlott legnagyobb drámára.

E vonatkozásban felesleges lenne felsorolnom azokat a sajnálatos epizódokat, melyek kétségtelenül, s igen jelentős mértékben, beárnyékkolták mind a judaizmus, mind az iszlám korai történetét. Azt sem kell hangsúlyoznom, hogy milyen káros hatásuk volt azoknak a túlzásoknak, vetélkedéseknek és megosztottságnak, fanatikus kirohanásoknak és hálátlanságnak, melyek Izrael népének korai történelmét, illetve a Mohamed Hitét valló könyörtelen úttörők harcias életpályáját jellemezték.

Céломhoz elegendő csupán arra emlékeztetnem, hogy mily sokan voltak, akik a keresztény kor első két évszázadában „áruló módon kiadták a szent Iratokat a hitetleneknek, és ezzel szégyenteljes életet vásároltak meg a maguk számára”, hogy mily felháborítóan viselkedtek azok a püspökök, akiket aztán később emiatt árulónak bélyegeztek, hogy mily viszály jellemezte az afrikai Egyházat, hogy a keresztény tantételek közé hogyan szivárogtak be fokozatosan a Mithrász-kultusz, az alexandriai filozófiai iskola, a zoroasztrianizmus és a görög filozófia tanai, valamint hogy a görög és ázsiai egyházak hogyan fogadtak el egy olyan modellt a tartományi zsinatok intézményével kapcsolatban, melyet országaik képviselői tanácsaitól kölcsönöztek.

Milyen elszánt makacssággal ragaszkodtak a zsidó kikeresztelkedetek őseik szertartásaihoz a korai keresztények között, és mily buzgalommal próbálták meg ráerőszakolni ezeket nem-zsidó hittársaikra! Vajon Jeruzsálem első tizenöt püspöke nem mind körülmetélt zsidó volt-e, és vajon az általuk vezetett gyülekezet nem egyesítette-e a mózesi törvényeket és a krisztusi tanokat? Vajon nem történelmi tény-e, hogy Konstantin áttérése előtt a Római Birodalom csak minden huszadik alattvalója sorakozott fel Krisztus lobogója alá? Vajon a jeruzsálemi Templom és a zsidók nyilvános vallásának a lerombolása nem

érintette-e súlyosan az ún. nazarénusokat, akik még több, mint egy évszázadig kitarítottak a Mózesi Törvény gyakorlása mellett?

A fenti tények fényében mily szembeszökő a különbség, amikor arra gondolunk, hogy Mennybemenetele idején Perzsiában és a szomszédos országokban Bahá'u'lláh mily sok követője vallotta magát Hite meggyőződéses támogatójának! Mily bátorító azt látni, hogy bátor követői minő rendíthetetlen hűséggel őrzik egyértelmű és világos Tanításainak a tisztaságát és teljességét! Mily felemelő, amikor azokra tekintünk, akik fel kívánnak szabadulni egy túlhaladott vallás béklyói alól, és egy szilárdan gyökeret vert ortodoxia erői ellen vívják harcukat! Mily lelkesítő Bahá'u'lláh muszlim követőinek a viselkedése, akik nem szomorúsággal vagy beletörődéssel, hanem leplezetlen elégtétellel figyelik, hogy a Mindenható milyen megérdemelt büntetéssel sújtja a szultánátus és kalifátus kettős intézményét, a zsarnokság eme két hajtóerejét, Isten Ügyének esküdt ellenségeit!

A vallási igazság alapelve

Távol álljon azonban tőlem, hogy szavaimat bárki is félreértelmezze. Az a Kinyilatkoztatás, melynek forrása és középpontja Bahá'u'lláh, nem törli el a korábbi vallásokat, mint ahogy a legcsekélyebb mértékben sem törekszik arra, hogy ezek jellemzőit eltorzítsa, vagy értékükből bármit levonjon. Visszautasít minden olyan próbálkozást, amely arra irányul, hogy a korábbi Proféták közül bárkit is kisebbsítsenek, illetve tanításaik örök igazságából bármit is lefaragjanak. Semmilyen módon nem kerülhet összeütközésbe azzal a szellemmel, amely kijelentéseik mögött áll, és semmiképp sem próbálja meg aláásni azt az alapot, melynek alapján valaki hűséges az ügyükhöz. Fennen hirdetett, legfontosabb célja az, hogy e Hitek minden követője számára lehetővé tegye, hogy alaposabban megismerjék azt a vallást, melynek követői, és hogy annak célját teljesebben megérthessék. Igazságai bemutatásában nem különböző szempontok alapján válogat, állításai bizonyításához nem használ erőszakos eszközöket. Tanításai középpontjában az az alapelv áll, hogy a vallási igazság nem abszolút, hanem viszonylagos, az Isteni Kinyilatkoztatás nem véglegesen lezárult, hanem folytatódólagos. Az összes történelmi vallással kapcsolatban félreérthetetlenül és mindenféle fenntartás nélkül hirdeti, hogy azok isteni eredetűek, azonos célokkal rendelkeznek, működésükkel egymást kiegészítik, folytonos szándékot képviselnek, és az emberiség számára nélkülözhetetlen értéket képviselnek.

„Isten minden Prófétája – jelenti ki Bahá'u'lláh a Kitáb-i-Iqánban – ugyanazon frigysátorban lakozik, ugyanazon mennyországban szárnyal, ugyanazon trónuson ül, ugyanazon szóval szól, és ugyanazon Hitet hirdeti.” Isten Egységének eme Magyarázói, szüntelen szoló Szavának eme Csatornája *„a kezdettől, melynek nincs kezdete”* az emberiségre szórták a láthatatlan Szépség fényét, és *„a végig, mely nem ismer véget”* továbbra is kegyeskednek elhozni Hatalmának újabb és újabb kinyilatkoztatásait és felfoghatatlan dicsőségének további és további élményeit. Bizony, valódi istenkáromlás lenne, ha valaki azt állítaná, hogy bármely vallás a végső, *„hogy az összes Kinyilatkoztatás lezárult, hogy az Isteni irgalom kapui bezárattak, hogy az örök szentség hajnalából nem kel fel többé Nap, hogy az örök bőség Óceánja mindörökre elcsitult, és hogy az örök dicsőség Frigysátrából többé nem öltenek testet Isten Hírnöke.”*

„Csupán kinyilatkoztatásuk hevében, valamint fényük egymáshoz viszonyított erejében különböznek egymástól” – írja ugyanebben a levélben Bahá'u'lláh. És ennek nem az az oka, hogy bármelyikőjük is eredendően képtelen lett volna teljesebb valójában feltárni annak az Üzenetnek a dicsőségét, mely gondjaira bízott, hanem az, hogy a kor, melyben élt, mennyire volt éretlen és felkészületlen arra, hogy az azon Hitben rejlő összes lehetőséget megértse és befogadja.

„Tudd bizonyosan – magyarázza Bahá'u'lláh –, hogy az Isteni Kinyilatkoztatás fénye minden Törvénykorszakban oly mértékben áradt az emberekre, mely egyenes arányban állt szellemi képességeikkel. Figyeld a napot. Mily gyengék a sugarai, mikor megjelenik a láthatáron. Miként növekedik fokozatosan melege és ereje a delelő felé, lehetővé téve közben minden teremtett lénynek, hogy alkalmazkodjon egyre erősebb fényéhez. Mily fokozatosan hanyatlik alá, míg le nem nyugszik. Ha hirtelen mutatná ki a benne rejlő teljes erőt, kétségkívül nagy bajt okozna minden teremtett lénynek... Hasonlóképpen, ha az Igazság Napja hirtelen, megnyilvánulásának már legkorábbi napjaiban, felfedné erejének teljes mértékét, mellyel a Mindenható gondoskodása felruházta, az emberi értelem földje felperzselődne és elpusztulna; mert az emberek szíve nem viselné el kinyilatkoztatásának hevét, és nem is tudná visszatükrözni fényének sugárzását. Rémulten és lesújtottan megszűnnének létezni.”

Ez, és egyes egyedül ez az oka annak, hogy akik ezen korban felismerték Isten Fényét, nem állítják, hogy az általuk követett Kinyilatkoztatás lenne a végső, mint ahogy a szívükbe zárt Hitnek sem tulajdonítanak olyan erőket vagy tulajdonságokat, melyek lényegüket tekintve magasabb rendűek, vagy alapvetően különbözőek lennének azokkal összevetve, amelyek bármely korábbi vallási rendszert jellemezték.

Vajon nem Maga Bahá'u'lláh utal-e az Isteni Kinyilatkoztatás folytatólagos voltára és a korlátokra, melyeket egy kifürkészhetetlen Bölcsesség határozott meg számára? Mi mást jelenthetne a Rejtett Szavakban található következő idézet, ha nem azt, hogy Ő, Aki ezt kinyilatkoztatta, tagadta, hogy a Mindenható által Reá bízott Kinyilatkoztatás a végső lenne? „*Ó, igazság fia! Éjnek idején a halhatatlan Szépség megtért a hűség smaragd magaslatáról a Sadratu'-l-Muntaha (soha vissza nem térés) fájához, és olyan keservesen zokogott, hogy az égi seregek és a menyryek lakói is megsiratták panaszát. Ekkor elhangzott a kérdés: miért e sírás és jajgatás? Ő pedig így felelt: parancs szerint, várakozással telve álltam a hűség dombján, s mégsem ért el hozzám a hűség illatának egyetlen lehelete sem a föld lakóitól. Majd visszatérve láttam, hogy a szentség galambjai a föld kutyáinak karmai közt vergődnek. Erre az ég Angyala leplezetlenül és ragyogón elősietett titkos rejtekéből, s neveiket kérdezte. Minden név elhangzott, kivéve egyet. Mikor kérlelésre annak első betűje kimondatott, a mennyei termek lakói elősiettek dicső hajlékukból. A második betűre mind a porba vetették magukat. Ebben a pillanatban felhangzott a szó a legbensőbb szentélyből: Eddig, és ne tovább! Valóban, tanúskodunk arról, amit tettek és még most is tesznek.*”

„*A Kinyilatkoztatás, melynek hordozója vagyok – jelenti ki félreérthetetlenül Bahá'u'lláh –, az emberiség szellemi befogadókészségéhez és képességéhez igazodik; máskülönben a bennem ragyogó Fény sem felizzani, sem eltompulni nem tud. Bármit is nyilvánítok ki, ez sem nem több, sem nem kevesebb, mint az Isteni dicsőség azon mértéke, melyet Isten parancsolt meg kinyilatkoztatnom.*”

Ha a Fény, ami egy mindinkább fogékony emberiségre oly ragyogó sugárzással árad, hogy úgy tűnik, el fogja homályosítani a vallás erői által a múltban elért diadalok ragyogását; ha az előző Kinyilatkoztatások krónikáiban sok tekintetben egyedülállóak voltak az eljövetelet beharangozó jelek és szimbólumok; ha hívei olyan tulajdonságokról és jellemvonásokról tettek tanúbizonyságot, melyek példa nélkül állnak az emberiség szellemi történetében – mindezt nem annak kell tulajdonítani, hogy Bahá'u'lláh Hite elszigetelt, a korábbi Törvénykorszakkal semmilyen kapcsolatban nem álló Kinyilatkoztatásként valamilyen magasabb rendű értékkel rendelkezne, hanem úgy kell tekinteni és magyarázni, mint azoknak az erőknek az elkerülhetetlen kimenetelét, melyek a jelen kort olyan korszakká tették, amely végtelenül fejlettebb, fogékonyabb és készebb befogadni az Isteni Útmutatás teljesebb mértékét, mint ami ezidáig adatott az emberiségnek.

Egy friss Kinyilatkoztatás szükségessége

Hőn szeretett barátok! Ha valaki ma elgondolkozik az emberiség kétségbeesésén, félelmén és nyomorúságán, kétségbe vonhatja-e tovább, hogy szükség van Isten megváltó szeretete és útmutatása életre keltő erejének új kinyilatkoztatására? Ha valaki ma végigtekint egyrészt azon a hatalmas fejlődésen, ami az emberi tudás, hatalom, szakértelem és találékonyság területén ment végbe, másrészt azokon a példátlan mérvű szenvedéseken és veszélyeken, amik korunk társadalmát sújtják, az nem lehet olyan vak, hogy kételkedjen benne: ütött az óra egy új Kinyilatkoztatás eljövételéhez, hogy újra megfogalmazódjék az Isteni Szándék, és hogy – ebből következőleg – újjászülessenek azon szellemi erők, amelyek rendszeres időközönként helyrebillentik az emberi társadalom sorsát. Vajon a korunkban munkálkodó világegyesítő erők működése nem teszi-e már önmagában is szükségessé, hogy Ő, Aki e napon az Isteni Üzenet Hordozója, ne csupán megerősítse a személyes viselkedés ugyanazon magasztos színvonalát, melyet az Őt megelőző Próféták neveltek az emberekbe, hanem a világ összes kormányához és népéhez intézett felhívásában felvázolja annak a társadalmi kódexnek, annak az Isteni Gazdaságnak a legfontosabb vonásait, mely az emberiség közös erőfeszítéseit kell vezesse akkor, amikor létrehozza azt a mindent átfogó szövetséget, mely Isten Királyságának az eljövételét kell jelezze e földön?

Miközben tudatában vagyunk annak, hogy az Isteni megváltó hatalom eme új kinyilatkoztatására szükség van, nem kell-e hát elgondolkoznunk annak a Rendszernek a nagyszerűségén, melyet e napon Bahá'u'lláh keze bontott ki? Nem kell-e megállnunk egy pillanatra, és – bármennyire lekötnek is bennünket a Hite egyre szélesedő igazgatási tevékenységéből fakadó mindennapos tennivalók – elgondolkoznunk azon, mily szent kötelességek hordozása jutott nekünk kiváltságos osztályrészül?

A Báb rangja

Bármily rendkívüliek is legyenek állításai, ezen Törvénykorszak nagysága nem kizárólag Bahá'u'lláh kinyilatkoztatásának a jellegében rejlik. Hitének egyik megkülönböztető jegye – és egyben egyedülállóságának további bizonyítéka – az az alapigazság, hogy Előfutárát, a Bábót, Bahá'u'lláh követői nem csupán ihletett igehirdetőnek, hanem

Isten közvetlen Megnyilvánulásának tekintik. Szilárd meggyőződésük, hogy bármily rövid is volt Törvénykorszaka, és bármily kis ideig hatottak is csak Törvényei, a Báb olyan hatalommal volt felruházva, mellyel a Mindenható rendelése folytán egyetlenegy korábbi vallásalapító sem rendelkezhetett. Nem csupán Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatásának előhírnöke volt; több volt, mint egy isteni sugallatra tevékenykedő személyiség; rangja Isten független, önmagában való Megnyilvánulásáé volt – minderről Ő Maga többször is tanúbizonyságot tett, Bahá'u'lláh félreérthetetlen szavakkal erősítette meg, s végül, 'Abdu'l-Bahá Végrendelelete is tanúskodik róla.

Azoknak az erőknek a hatalmáról, melyek abban az Előzetes Megnyilvánulásban rejlettek, melyhez felbonthatatlan szálakkal kötődik saját Hite, a legpontosabb leírást éppen a Kitáb-i-Iqán-ban találjuk, ahol Bahá'u'lláh mesteri módon bontja ki az összes múltbéli Kinyilatkoztatás mögött található egyetlen egyesítő igazságot. Miközben azoknak a jeleknek és bizonyságoknak a kifürkészhetetlen jelentését magyarázza részletesen, melyek a Báb, a megígért Qá'im által meghirdetett Kinyilatkoztatást kísérték, felidézi a következő látnoki szavakat: *„A tudás huszonhét betűből áll. Mindaz, mit a Próféták kinyilatkoztattak, ebből két betű. E két betűnél többet ember eddig még nem ismert meg. De mikor felemelkedik majd a Qá'im, megnyilvánítja Ő a maradék huszonöt betűt.”* „Lásd – teszi hozzá Bahá'u'lláh –, mily nagyszerű és fenséges az Ő állása!” *„Kinyilatkoztatásáról – teszi hozzá továbbá – Isten Prófétái, az Ő szentjei és választottai vagy nem értesültek, vagy Isten kifürkészhetetlen Parancsolatának megfelelően fel nem tártak.”*

Ezzel együtt – lettlégyen bármily fennkölt is a Báb rangja, és bármily csodálatosak az Ügyének eljövételét fémjelző események – egy ilyen csodálatos Kinyilatkoztatás is elhalványul annak a minden másnál tündöklőbb Égitestnek a ragyogása mellett, Akinek a színrelépését megjósolta, és Akinek a feljebbvalóságát készséggel elismerte. Ha fel kívánjuk mérni, hogy mi a jelentősége a Fény ama Leglényegének, melynek Ő [A Báb], hatalmának összes magasztosságával együtt is csupán szerény és kiválasztott Előhírnöke volt, elegendő, ha Magának a Bábnak az írásaihoz fordulunk.

A Báb számtalan alkalommal izzó és félreérthetetlen szavakkal szól annak a Hitnek a mindent meghaladó magasztosságáról, mely isteni rendelés szerint Ő utána kell megnyilvánuljon, s felül kell múlja az Ő Ügyét. *„A csíra, mely az eljövendő Kinyilatkoztatás lehetőségeit hordozza magában – jelenti ki a perzsa Bayánban, Törvényei legfőbb és legjobban megmaradt tárházában – olyan erővel ruháztatott fel, mely felül-*

múlja minden követőm egyesült erejét.” „Mindazon tisztelgés közül, melyet leróttam Annak, Ki utánam jön – ismétli újra meg újra Írásaiban –, ez írott vallomásom a legnagyobb, hogy egy szavam sem írhatja le Őt méltón, és semmilyen utalás Rá a könyvemben, a Bayánban nem felelhet meg az Ő Ügyének.” A Vahidnak nevezett Siyyid Yahyay-i-Darabihoz, legtanultabb és legbefolyásosabb követőjéhez szólván így beszél: „Annak az igazságosságára, Kinek ereje a magot kicsíráztatja, és Aki az élet szellemét leheli minden dologba! Ha megbizonyosodnék afelől, hogy Megnyilvánulása idején megtagadod Őt, habozás nélkül eltaszítanálak magamtól, és visszautasítanám hitedet ... . Ám ha ugyanakkor azt halanám, hogy egy keresztény, aki nem tartozik Hitemhez, hisz Őbenne, erre a keresztényre úgy tekintenék, mint a szemem fényére.”

Az Isteni Kegyelem kiáradása

„Ha a világ összes népe – jelenti ki Maga Bahá'u'lláh – rendelkezne mindazon hatalommal és tulajdonsággal, amivel az Élő Betűi, a Báb kiválasztott tanítványai rendelkeztek, kiknek rangja tízezerszer dicsőbb, mint amilyen rangot a régmúlt apostolai valaha is elérhettek, és ha közülük mindegyik, vagy akár csak egy is, egy pillanatig is habozna felismerni Kinyilatkoztatásom Fényét, hitük hiábavalóvá válik, ők maguk pedig a hitetlenek közé soroltnak.” „Ebben a Törvénykorszakban – írja – oly hatalmas mérvű az isteni kegyelem kiáradása, hogy ha lenne halandó kéz, amely elég gyors lenne ahhoz, hogy azokat papírra vesse, egyetlen nappal és éjszaka leforgása alatt oly számú vers patakszana elő, mint amely egyenlő a teljes perzsa Bayánnal.”

Íme, szeretett barátaim, ily nagy mérvű annak a mennyei kegyelemnek a kiáradása, amit a Mindenható e kornak, ezen legfelvilágosodottabb évszázadnak adományozott! Túl közel állunk még egy oly hatalmas Kinyilatkoztatáshoz, hogy ma, korszakának első száz évében, azt gondolhassuk, kellőképpen fel tudjuk becsülni, ragyogása mily óriási, lehetőségei mily végtelenek, szépsége mily érzékelésen felüli és páratlan. Bár ma még kevesen vagyunk, lehetőségeink korlátozottak, és befolyásunk csekély, mégis nekünk, akik kezére egy ily tiszta, finom és értékes örökség bízott, mindenkor lankadatlan éberséggel kell arra törekednünk, hogy tartózkodjunk minden olyan gondolattól, szótól vagy tettől, amely ragyogását beárnyékolhatja, vagy növekedését visszavetheti. Mily hatalmas a felelősségünk, mily kényes és fáradságos a feladatunk!

Kedves barátok! Bár világosak és félreérthetetlenek azok az útmutatások, amelyeket eltávozott Mesterünk újra meg újra kifejtett számtalan Táblában, amiket követői számára hagyományozott szerte a világon, néhány – tekintettel arra, hogy Nyugaton az Ügy csak korlátozott hatással bírt – szándékosan visszatartatott nyugati tanítványai közössége elől, akik ma, bár számbelileg kevesen vannak, mégis döntő befolyást gyakorolnak ügyeinek irányára és igazgatására. Ezért kötelességemnek érzem, hogy most, amikor megért rá az idő, felhívjam a figyelmet egy olyan útmutatás fontosságára, melyet Hitünk fejlődésének jelenlegi szakaszában mind többször hangoztatnunk kell, függetlenül attól, hogy Keleten, vagy Nyugaton fogják-e alkalmazni. Ez pedig az az elv, amely azt mondja ki, hogy Bahá'u'lláh Hitének követői sem egyénileg, sem pedig közösen, helyi vagy országos Tanácsok útján, ne vegyenek részt semminemű olyan tevékenységben, melyet közvetve vagy közvetlenül úgy lehet tekinteni, hogy az beavatkozás valamely konkrét kormány politikai ügyeibe. Szilárd meggyőződésem: legfontosabb és legszentebb kötelességük, hogy tartózkodjanak minden olyan szótól vagy tettől, amit úgy lehetne értelmezni, mint ennek a lényeges alapelvnek a megsértése – legyen szó olyan kiadványokról, melyeket ők jelentetnek meg, vagy vizsgálnak felül; hivatalos, vagy nyilvános szerepléseikről; az általuk betöltött pozíciókról, vagy az általuk tett szolgálatokról; a hittársaikkal folytatott kommunikációról; magas rangú, vagy vezető beosztású személyiségekkel kialakított kapcsolataikról; hasonló érzelmű társaságokhoz, vagy szervezetekhez fűződő kötelékeikről. Felelősségük, hogy felmutassák egyrészt Hitük politikamentes jellegét, másrészt feltétel nélküli hűségüket és engedelmességüket kormányaik bármely döntésével szemben.

Az Isteni Igazgatás

Ügyeljenek arra, hogy se szóval, se tettel ne kötelezzék el magukat nemzeteik politikai célkitűzéseivel, kormányaik politikájával, vagy pártok és frakciók terveivel és programjaival kapcsolatban. Az ilyen jellegű vitákban senkit se hibáztassanak, egyik oldal pártját se fogják, ne segítsék elő hátsó célok megvalósulását, illetve ne azonosuljanak semmilyen rendszerrel, amely előítéletekkel viseltetik azon világméretű Testvériség legjobb érdekeivel szemben, melynek megóvása és előremozdítása a céljuk. Legyenek elővigyázatosak, ne hagyják, hogy gátlástalan politikusok eszközeivé váljanak, vagy belesétáljanak a honfitár-

saik között található cselszövők és hitszegők csalárd csapdáiba. Úgy alakítsák életüket és formálják viselkedésüket, hogy ne lehessen titkolózással, csalással, megvesztegetéssel vagy megfélemlítéssel vádolni őket, még ha oly alaptalanul is. Emelkedjenek fölül minden személyes érdeken, minden fanatikus akción, minden felesleges vitán, minden kisszerű számíthatáson, minden múló szenvedélyen, mely egy változásban levő világ felszínét felkavarja, s figyelmét elvonja. Szükség esetén akár választott képviselőik segítségét is kérve, kötelességük, hogy amennyire csak tudják, különböztessék meg, hogy egy adott pozíció vagy munkakör diplomáciai vagy politikai, vagy csak tisztán adminisztratív jellegű-e, olyan, mely teljesen független azoktól a változásoktól és eshetőségektől, amik szükségszerű velejárói egy adott ország politikai és pártpolitikai életének. Erősítsék meg megingathatatlan elhatározottságukat, hogy ők Bahá'u'lláh útját követik elkötelezetten és feltétel nélkül, hogy elkerüljék a politikusi pályán elválaszthatatlanul jelentkező kacskaringókat és civódást, és hogy annak az Isteni Igazgatásnak a méltó közvetítő eszközei kívánnak lenni, amely Istennek az emberekkel kapcsolatos örök Célját testesíti meg.

Minden kétséget kizáróan nyilvánvalóvá kell tenni, hogy az ilyen hozzáállás nem azt jelenti, hogy akár a legkisebb mértékben is közömbösek lennének saját országuk ügyével és érdekeivel kapcsolatban, vagy hogy ne fogadnák el elismert és választott kormányuk törvényes hatalmát. Azt sem jelenti, hogy ne vállalnák szent kötelességüket, miszerint a lehető legeredményesebb módon támogatják kormányuk és népük legjobb érdekeit. Ez a hozzáállás azt a vágyat jelzi, mely Bahá'u'lláh minden igaz és hű követőjében ott ég: önzetlenül, hivalkodásmentesen, jó hazafi módjára szolgálni annak az országnak az érdekeit, ahol élnek, úgy, hogy közben hívek maradnak a Hitük tanításaiban foglalt becsületesség és megbízhatóság magas követelményéhez.

Amint a világ különböző térségeiben megsokszorozódik a bahá'í közösségek száma, és mindinkább érezhetővé válik társadalmi erőként is megmutatkozó súlyuk, nyilvánvaló, hogy fokozódni fog a rájuk nehezedő politikai nyomás, hiszen a hatalommal és befolyással rendelkezők meg fogják kísérteni, hogy saját céljaik megvalósítása érdekében megszerezzék támogatásukat. Ugyanakkor, ha meg akarják szilárdítani a gondjaikra bízott intézmények alapjait, és szélesíteni akarják ezek tevékenységi körét, ezeknek a közösségeknek is egyre nagyobb szükségük lesz kormányaik jóindulatának és támogatásának elnyerésére. Ügyelniük kell arra, hogy abbéli buzgalmukban, hogy

szeretett Ügyük céljait megvalósítsák, nehogy akaratlanul olyan helyzetekbe keveredjenek, ahol áruba bocsátának Hitüket, kompromittálnák lényegi alapelveiket, vagy pedig, cserébe valamilyen anyagi előnyért, amiben intézményeik részesülnének, feláldoznak szellemi eszményeik épségét és teljességét. Jelentsék ki, hogy bármely országban lakjanak is, és bármily fejlettek is legyenek intézményeik, vagy bármily eltökélten akarják is megvalósítani azon törvényeket, illetve alkalmazni azon elveket, melyeket Bahá'u'lláh hirdetett meg, ezeknek a törvényeknek a megvalósítását, illetve ezeknek az elveknek az alkalmazását habozás nélkül alávetik kormányaik követelményeinek és törvényi előírásainak. Miközben arra törekszenek, hogy a Hitük igazgatásával kapcsolatos ügyeket intézzék és tökéletesítsék, céljuk nem az, hogy bármily módon is összeütközésbe kerüljenek országuk alkotmányos előírásaival, és még kevésbé az, hogy igazgatásuk gépezetét országaik kormányai elé helyezték.

Azt is szem előtt kell tartanunk, hogy – mivel egyre szerteágazóbb tevékenységet folytatunk, és a sokféle közösség különböző (céljaikban, politikájukban és módszereikben alapvetően eltérő) kormányzati formák között működik – elsőrendű fontossága van annak, hogy a magukat nyíltan ezen közösségek tagjainak valló emberek semmi olyat ne tegyenek, ami kiválthatná kormányaik gyanakvását vagy ellenséges érzületét, és emiatt testvéreiket esetleg újabb üldöztetés fenyegetné, vagy feladataikat nehezebben lehetne végrehajtani. Feltehetném a kérdést: van-e más mód arra, hogy egy ilyen kiterjedt Hit, amely meghaladja a politikai és társadalmi határokat, amely fajok és nemzetek akkora sokaságát foglalja magában, és amelynek rohamos előretörésével párhuzamosan egyre inkább támaszkodnia kell a föld sokféle, egymással vetélkedő kormányának a jóindulatú támogatására, meg tudja őrizni egységét, meg tudja védeni érdekeit, és biztosítani tudja intézményeinek folyamatos, békés fejlődését?

Az ilyen hozzáállást nem önző haszonlesés diktálja, hanem mindenek előtt az a széles értelemben vett alapelv mozgatja, hogy Bahá'u'lláh követői semmilyen körülmények között nem tűrik el, hogy egyénileg, vagy közösségben olyan ügyekbe keveredjenek, melyek a legcsekélyebb mértékben is eltérést jelentenének Hitük alapigazságaitól és eszményeitől. Érje őket bármilyen vád, melyet tudatlan, vagy rosszindulatú emberek indíthatnak ellenük felhozni, csábítsák őket bármilyen kitüntetésekkel vagy jutalmakkal, bizalmukat sosem fogják elveszíteni, útjukról sosem fognak letérni. Szavaik hirdessék, tetteik bizonyítsák: Bahá'u'lláh követőit, bármely országban lakjanak is, nem

önös becsvágy hajtja, nem szomjúhozzák a hatalmat, és nem tántorítja el őket a népszerűtlenség, bizalmatlanság, vagy bírálat bármilyen hulláma, ami esetleg amiatt éri őket, hogy elveikhez szigorúan ragaszkodnak.

Feladatunk nehéz és kényes, ám ha rendíthetetlenül követjük Őt az Ő útján, és arra törekszünk, hogy Törvényeit sértetlenül megőrizzük, Bahá'u'lláh és Isteni Útmutatásának megtartó ereje bizonyosan megsegít bennünket. Ha állhatatosak maradunk, megváltó kegyelmének fénye – melyet földi hatalom nem tud elhomályosítani – megvilágítja utunkat, miközben egy zűrzavaros korszak csapdái és kelepcei között haladunk, és lehetővé teszi, hogy kötelességeinket úgy hajtsuk végre, hogy azzal öregbítsük áldott Neve dicsőségét és tiszteletét.

Szeretett templomunk

Végezetül, hón szeretett testvéreim, szeretném még egyszer felhívni figyelmeteket arra, hogy szeretett Templomunk, a Mashriq'u'l-Adhkár ügyében sürgős tennivalóink vannak. Vajon kell-e emlékeztetnem arra, hogy mennyire fontos, hogy – amíg van rá idő – sikeresen befejezzük ezt a nagy vállalkozást, mely mellett a világ figyelő szemei előtt elköteleztük magunkat? Vajon kell-e hangsúlyoznom, hogy szeretett Ügyünk hírnevének – még napjaink válságos, előre nem látott körülményei közepette is⁷ – mily nagy kárt okozna, ha eme isteni rendeltetésű feladat befejezése további késlekedést szenvedne? Biztosíthatlak benneteket arról, hogy tökéletesen ismerem az ínséges körülményeket, melyekkel szembesülnötök kell, a kényszerhelyzeteket, melyek közepette munkátokat végzitek, a gondokat, melyek vállaitokat nyomják és a sürgető igényeket, melyek újra meg újra rázúdulnak kimerült anyagi erőforrásaitokra. Ennél is jobban tudom azonban, hogy milyen példa nélküli lehetőség áll előttetek, melyet a ti kiváltságotok megragadni és kiaknázni. Tudom, mily megszámlálhatatlan áldás kell kövesse majd egy olyan közös vállalkozásnak a befejezését, ami a hozzá kapcsolódó sokféle és nagyszerű áldozat miatt megérdemli, hogy a bahá'í szolidaritás legkimagaslóbb példái között emlegessék, egészen attól az időtől számítva, hogy a ragyogó hősi tettek halhatatlanná tették a nayrizi, zanjani és tabarsi hősök emlékét. Ezért, Bahá'u'lláh barátai és

---

7 A levél 1932-ben, a nagy világválság közepén íródott, és Shoghi Effendi ezekre a körülményekre utal - *a lektor*

tanítvány-társai, arra kérlek benneteket, hozzatok még nagyobb áldozatot, fogjatok még jobban össze, és tegyetek még meggyőzőbben tanúbizonyságot a bennetek hevülő hit valódi jellegéről.

Eme forró kéresemben hangomat újból felerősíti a Legnagyobb Szent Levél szenvedélyes, s egyben talán utolsó könyörgése, kinek szelleme a Nagy Túl szélén lebeg, és arra vágyik, hogy magával vihesse az Abhá Királyságba, egy Isteni, mindenható Atya jelenlétébe egy olyan vállalkozás örömteli befejezésének a tudatát, melynek előrehaladása annyira felvidította földi életének utolsó napjait. Ha valaki ismeri az amerikai hívők, Bahá'u'lláh Hite eme rettenthetetlen úttörői hitének az életerejét, az nem vonhatja kétségbe, hogy most is ugyanolyan spontán nagylelkűséggel és ugyanakkora áldozatkészséggel fognak egyöntetűen válaszolni erre a kérésre, mint amekkoráról tanúbizonyságot tettek, valahányszor hozzájuk fordult a múltban.

Adja Isten, hogy 1933 késő tavaszán a sok-sok ember, aki a világ minden tájáról el fogja lepni a szentély szomszédságában tartandó Nagy Kiállítás⁸ helyszíneit, kitartó áldozatoknak köszönhetően abban a kivételezett helyzetben lehessen, hogy megcsodálhassa a díszben tündöklő kupolát – a kupolát, amely lobogó jelzőtüzként és a remény jelképeként fog állni egy kétségbeesett világ sötétjében.

Igaz fivérek,
SHOGHI

Haifa, Palesztina, 1932. március 21.

---

8 Chicagóban 1933-34-ben A Century of Progress (A haladás egy évszázada) címmel világkiállítást tartottak, mely 48 millió látogatót vonzott a nagy gazdasági világválság ellenére – *a lektor*

AMERIKA ÉS A LEGNAGYOBB BÉKE

AMERIKA ÉS A LEGNAGYOBB BÉKE

Az Úr szereteteinek és a Könyörületes szolgálóinak az Egyesült Államokban és Kanadában.

Isten Hitének barátai és előmozdító társai!

Idén nyárvége előtt lesz negyven éve, hogy Bahá'u'lláh neve először elhangzott az amerikai földrészen. Minden megfigyelő, aki elgondolkodik azon, hogy a nagy Amerikai Köztársaság szellemi történelmében mennyire fontos mérföldkőről van szó, furcsának találhatja, hogy a szeretett Hitünk Szerzőjéről tett első nyilvános említésre milyen körülmények közepette került sor. Még furcsábbnak tűnhetnek azok a gondolattársítások, melyeket az ebben a történelmi pillanatban felhangzó rövid pár szó kelthetett a hallgatóságban.

Sem ragyogás, sem pompa, sem nyilvános öröm, sem nagy taps nem köszöntette azt a pillanatot, amikor az amerikai polgárok először szerezhettek tudomást a Bahá'u'lláh által meghirdetett Kinyilatkoztatás létéről és céljáról⁹. Az, aki ennek kiválasztott eszköze volt, sem tekintette magát hívének az általa közölt örömhírben rejlő erőnek, és nem sejtette, milyen hatalmasak azok az erők, melyeket egy ilyen futólagos említés gondviselészerűen felszabadított.

A Legnagyobb Név Üzenete – amiről első ízben éppen annak a szűk látókörű klerikalizmusnak egy elkötelezett támogatója tett említést, mellyel a Hit szembeszállt és megpróbál gyökerestől eltávolítani, és amit születésekor úgy jellemeztek, mint egy megvetendő hitvallás tizedrangú oldalhajtása – szünni nem akaró megpróbáltatások özönéből erőt nyerve, 'Abdu'l-Bahá szerető gondoskodásának napsugarában melegedve, mélyen beásta gyökereit Amerika termékeny talajába, kevesebb mint fél évszázad alatt a világ legtávolabbi pontjaira is szétküldte hajtásait és sarjait, és ma, az azon földrész szívében általa épített fel-

---

⁹ Dr Henry H. Jessup előadásában az 1893-as Chicago-i Világkiállítással párhuzamosan megrendezett Vallások Parlamentjén – *a lektor*

szentelt Építmény fenségébe öltözve, készen áll, hogy meghirdesse jogát és érvényesítse képességét arra, hogy megváltást hozzon egy csapások által sújtott népnek. Az amerikai hívők közössége – bármily, tehetség, rang vagy vagyon által nyújtott előny nélkül, és annak ellenére, hogy ifjonti korban van, kevés taggal és csekély tapasztalattal rendelkezik – az igazgatásában részt vevők és tanítói ihletett bölcsességének, egyesített akaratának, valamint tántoríthatatlan hűségének köszönhetően egyértelmű vezető szerepet vívott ki magának Kelet és Nyugat testvérközösségei között abban, hogy siettesse a Bahá'u'lláh által megjósolt Aranykor eljövételét.

És mégis, mily súlyos válságokat kellett átvészelnie eme zsenge, eme áldott közösségnek változatos történelme során! Mily lassú és fájdalmas volt az a folyamat, amíg fokozatosan kiléphetett a teljes mellőzöttség homályából a nyilvános elismertség ragyogó napvilágába! Hűséges követői mily szörnyű csapásokat kellett elviseljenek a gyávák elpártolása, a bajkeverők rosszindulata és a gögösek és nagyravágyók árulása miatt! A gúny, megvetés és hamis vádaskodás mily viharát kellett kiállnia képviselőinek, mert rendületlenül kitartottak a magukénak vallott Hit teljessége és épsége mellett, és bátran védelmezték annak tiszta nevét! Kiváltságos tagjainak – fiatalnak és idősnek, egyenként és közösségben – mily szűnni nem akaró viszontagságokkal és zavarba hozó kudarcokkal kellett szembeszállniuk, miközben hősiességet vívtak azért, hogy meghódítsák a magaslatokat, melyek elérésére egy szerető Mester szólította fel őket!

Ellenségei számosak és nagyhatalmúak voltak, akik – felfedezvén, hogy kijelentett híveinek tekintélye napról napra nő – egymást túllícitálva versengtek abban, hogy a legaljasabb vádaskodások özönét zúdítsák rá, és legádázabb dühüket öntsék imádata Tárgyára. Ajkuk mily sokszor fakadt gúnyos mosolyra, midőn azt látták, hogy anyagi forrásai szűkösek, fejlődése pedig látszólag megrekedt! Mily maró gúnnyal nyilatkoztak eredetéről, és – célját félreértvén – utasították el, mint egy kihalófélben lévő hitvallás felesleges tartozékát! Írásbeli támadásaikban nem olyan szavakkal bélyegezték-e meg egy ilyen szent Kinyilatkoztatás Előfutárának hősi személyét, mint tanításait gyáván visszavonó, eltévelyedett hitehagyott, és kötetekre rúgó Írásait nem nevezték-e megvetően egy meggondolatlan ember üres fecsegésének? Isteni Alapítójának nem tulajdonítottak-e tudatosan olyan aljas indítékokat, amiket csak egy gátlástalan összeesküvő és bitorló tud kigondolni, és Szövetségének Középpontját nem tekintették-e egy könnyörtelen zsarnoki hatalom megtestesítőjének, bajkeverőnek, notórius

megalkuvónak és szélhámosnak? A folyamatosan emelkedő Hit e magathetetlen ellenségei újra meg újra olyan vádakkal hozakodtak elő, hogy világegyesítő elvei alapvetően hibásak, mindenre kiterjedő programja teljességgel fantazmagóriás, jövőképe csalóka és egyértelműen megtévesztő. Ostoba rosszakarói a tantételeit képező alapigazságokat úgy állították be, mintha azok csak egy üres dogma leplezésére szolgálnának, igazgatási szerkezetét nem voltak hajlandók megkülönböztetni magának a Hitnek a lelkétől, tisztelt és elismert hittitkait pedig egyszerű babonaként kezelték. Az egyesülés elvét, melyet hirdet és mellyel azonosítja magát, úgy értelmezték, hogy az az egyformaság megvalósítását célzó sekélyes próbálkozás, ismételt kijelentéseit a természetfölötti erők valóságosságáról a mágiába vetett csalóka hitnek bélyegezték, eszményiségének dicsfényét pedig azzal vetették el, hogy az nem más, mint merő utópia. E csillapíthatatlan féltékenység áldozatai úgy üdvözöltek minden tisztulási folyamatot, amikor is a kifürkészhetetlen Bölcsesség az Ő kiválasztott követőinek a körét időről időre megtisztította a nemkívánatosak és a méltatlanok szennyétől, mintha támadásra indultak volna a hitszakadás erői, melyek erejét majd kiszívják, életképességét megmételtyezik, és végső pusztulásba döntenek.

Hón szeretett barátaim! Nem tisztem – és a ma élők közül valószínűleg senki más sem képes arra –, hogy végigkísérjem, pontosan és részleteiben hogyan jött létre és fokozatosan hogyan szilárdult meg a szüntelen fejlődésben lévő Hitnek e legyőzhetetlen karja, e nagyszerű szerve. Fejlődésének eme korai szakaszában még nem jött el az ideje annak, hogy megkíséreljük kimerítően elemezni, vagy akár csak valósan megbecsülni azokat a hajtóerőket, melyeknek köszönhetően ily magasztos helyet foglal el a sokféle eszköz között, amiket a Mindenhatóság Keze teremtett, és korunkban tökéletesít, isteni Szándéka végrehajtása érdekében. Kétségtelen, hogy az eljövendő kor e hatalmas Kinyilatkoztatással foglalkozó történészei, akiknek tolla hozzáértőbb lesz, mint amilyen mai követői közül bárkinek is lehet, mesteri módon tárják majd fel az utókor számára azoknak az erőknek az eredetét, melyek egy jelentős ingamozgás révén bölcsőjéből az amerikai földrész partjaira, majd annak szíve felé lendítették át a Hit igazgatási központját, amely kontinens ma gyorsan fejlődő intézményeinek fő hajtóereje és legerősebb bástyája. Rájuk hárul majd az a feladat, hogy egy lassan érlelődő Hit sorsában bekövetkezett eme gyökeres fordulat eseményeit feljegyezzék, s annak jelentőségét megbecsüljék. Nekik lesz majd módjuk arra, hogy az ennek megvalósításában szerepet játszó férfiak és nők erényeit magasztalják, emléküket halhatatlanná tegyék.

Ők lesznek majd abban a kivételezett helyzetben, hogy értékeljék, Bahá'u'lláh Világrendjének eme élenjáró építői közül ki mekkora részt vállalt az arany Évezred elhozatalában, melynek ígérletét Tanításai rejtik magukban.

Vajon az őskereszténység története, és az iszlám felemelkedéséé – mindkettő a maga módján – nem mutat-e megdöbbenő hasonlóságot ezzel a különös jelenséggel, mely kezdeteinek ma, a Bahá'í Korszak első évszázadában vagyunk tanúi? Vajon az e két nagy vallási rendszerbe életet lehelő Isteni Sugallat – azoknak az erőknek a működése révén, melyeket magának a Hitnek a megállíthatatlan növekedése hozott mozgásba – nem szülőhelyétől távol, kedvezőbb tájékokon keresett-e magának olyan előkészített talajt és megfelelőbb közeget, ahol szelleme testet tud ölteni, s ügye terjedni tud? Vajon az ázsiai jeruzsálemi, antiochiai és alexandriai egyházak – ahol a hívők többsége olyan áttért zsidó volt, akik jellemüknél és vérmérsékletüknél fogva hajlottak arra, hogy rokonszenvezenek a Mózesi Törvénykorszak hagyományos szertartásaival – nem kényszerültek-e arra, hogy miközben ők maguk egyre hanyatlottak, elismerjék görög és római testvéreik egyre növekvő befolyását? Vajon nem voltak-e kénytelenek elismerni azt a magasabb rendű bátorságot és képzett felkészültséget, melyek birtokában Jézus Krisztus Ügyének ezen zászlóvivői egy összeomló Birodalom romjain fel tudták állítani világméretű Uralmának a jelképeit? Vajon az iszlám lelkesítő szelleme – hasonló körülmények nyomása alatt – nem kényszerült-e arra, hogy elhagyja arab Szülőföldjének kietlen pusztaságait, legnagyobb szenvedéseinek és hőstetteinek a helyszínét, és lassan beérrő civilizációjának legszebb gyümölcseit egy távoli vidéken arassa le?

„Az idők kezdetétől egészen napjainkig – erősíti meg Maga 'Abdu'l-Bahá – az Isteni Kinyilatkoztatás fénye Keleten kelt fel, és Nyugatra vetette fényét. Nyugaton az így kiáradt világosság ugyanakkor különleges ragyogásra tett szert. Gondolkozzunk el azon a Hiten, amit Jézus hirdetett. Bár ez Keleten született, a benne rejlő lehetőségek teljes mivoltukban csak akkor váltak nyilvánvalóvá, amikor fénye a Nyugatra is ráragyogott.” „Közeleg a nap – erősíti meg más helyütt –, amikor látni fogjátok, hogy Bahá'u'lláh Hite ragyogásának köszönhetően a Kelet helyébe a Nyugat lép majd, és az fogja sugározni az Isteni Útmutatás fényét.” „A Próféták könyvei – jelenti ki másutt – olyan örömhüekreől számolnak be, amik teljességgel igazak, és amikhez semmilyen kétség nem férhet. Az Igazság Napja mindig is Keleten kelt fel. Keleten jelent meg Isten összes Prófétája ... Nyugat Kelet felől kapta a fényt, ám ez a

fény Nyugaton néhány tekintetben jobban visszatükröződött. Különösképpen így volt ez a kereszténység esetében. Jézus Krisztus Palesztinában jelent meg, és tanításai abban az országban gyökereztek. Bár a Királyság kapui először azon a vidéken nyíltak meg, és Isten adományai annak központjából sugároztak szét, mégis, a nyugati népek nagyobb mértékben fogadták be és hirdették a kereszténységet, mint a keletiek.”

Nemigen csodálkozhatunk azon, hogy 'Abdu'l-Bahá emlékezetes nyugati látogatása után ugyanabból a tévedhetetlen tollból áramlottak elő ezen gyakran idézett szavak, melyek jelentőségét nem tudom eléggé hangsúlyozni: „Az egyetlen igaz Isten szemében – jelentette ki egy Táblájában, melyben Isteni Tervét fejtette ki az Amerikai Köztársaság Észak-keleti Államaiban lakó hívőknek – *Amerika az a föld, ahol Fényének ragyogása kitárulkozik, ahol Hitének titkai megnyílnak, ahol az igazságosak fognak lakozni és a szabadok összegyűlni.*” „*Legyen ez az amerikai demokrácia az első nemzet – hallották megjegyezni, mikor Amerikában volt –, amely lefekteti egy nemzetközi kiegyezés alapjait. Ez legyen az első nemzet, amely meghirdeti az emberiség egységét. Ez legyen az első nemzet, amely kibontja a 'Legnagyobb Béke' zászlaját...*” „Az amerikai nép valóban méltó arra, hogy elsőként építse fel a nagy béke tabernáculumát, és meghirdesse az emberiség egységét.” ... „Legyen Amerika a szellemi megvilágosodást szétsugárzó központ, és az egész világ részesüljön ebből a mennyei áldásból. Mert Amerika nagyobb erőt és nagyszerűbb képességeket fejlesztett ki, mint a többi nemzet... Legyenek ennek az országnak a lakói hasonlatosak a mennyország angyalaihoz, akik arcukat állandóan Isten felé fordítják. Legyenek mindnyájan a mindenható Úr szolgálói. Jelenlegi anyagi jólétükből emelkedjenek olyan magasságba, hogy ebből a középpontból mennyei fény sugározzék szét a világ minden népére.” ... „Ez az amerikai nemzet fel van ruházva és rendelkezik mindennel, amivel végre tudja hajtani azt, ami majd díszére válik a történelem lapjainak, ami miatt a világ irigyelni fogja őt, és Keleten és Nyugaton egyaránt áldani fogják a népe által kivívott diadalért” ... „Számos jel és tanúbizonyság mutat arra, hogy az amerikai földrész nagyon gyors ütemű fejlődésen megy keresztül. Jövője még ennél is biztatóbb, mivel befolyása és fénye messzi vidékeken is hat. Ő lesz az összes nemzet szellemi vezetője.”

Ily magasztos kijelentés fényében vajon túlzásnak tekinthető-e azt várni, hogy a föld egy ennyire irigylésre méltó tájékaról, és egy eddig példátlanul álló válság haláltusájából és romjaiból olyan szellemi

újjászületés tör elő, amely – amint az amerikai hívők segítségének köszönhetően mindinkább el fog terjedni – helyrebillenti egy dekadens korszak sorsát? Legközelebbi munkatársai tanúsítják: Maga 'Abdu'l-Bahá több ízben utalt arra, hogy Atyja Hitének megalapítása az észak-amerikai földrészen a legfontosabb azon hármas cél közül, amik – miként elrendezte – szolgálata legfontosabb feladatait alkotják. Ő volt az, Ki Élete virágában és Atyja mennybemenetelét követően szinte azonnal megfogalmazta azt a gondolatot, hogy Küldetését azzal kezdi, hogy egy ilyen ígéretes ország lakosait Bahá'u'lláh lobogója alá sorakoztatja fel. Ő volt az, Ki tévedhetetlen bölcsességével és túláradó szívével úgy választott, hogy élete utolsó napjáig folytonos szerető gondoskodásának és különleges kegyének jeleivel halmozza el kedvelt tanítványait. Ő volt az, Ki – túl élete zenitjén, hosszú és kegyetlen börtönbüntetéséből alighogy kiszabadulván – úgy határozott, hogy felkeresi azt az országot, amely végtelen törődésének és szeretetének oly sok éven át tárgya volt. Ő volt az, Ki személyes jelenlétének erejével és szavainak elbűvölő szépségével összes követőjébe beoltotta azokat az érzéseket és elveket, melyek nélkül nem tudták volna elviselni a megpróbáltatásokat, amiket feladatuk végrehajtása szükségszerűen rájuk kellett hogy idézzen. Vajon a körökben töltött idő alatt ellátott számos feladaton keresztül – elhelyezte Imaházuk alapkövét, ünnepi vacsorára hívta őket, melynek során személyesen szolgálta ki őket, egy emelkedettebb alkalommal pedig a Saját szellemi állásából fakadó következményeket hangsúlyozta –, nem tudatosan hagyományozta-e rájuk annak a szellemi örökségnek az összes lényeges alkotóelemét, melyről tudta, hogy hozzáértő módon fogják majd gondozni, és tetteikkel folyamatosan hozzá fognak járulni gyarapodásához? S végül: megkérdőjelezheti-e bárki is, hogy az Isteni Tervben, melyet Élete alkonyán fedett fel számukra, olyan szellemi elsőbbséget ruházott rájuk, melyre nemes sorsuk beteljesítése során támaszkodni tudnak?

„Ó ti, Bahá'u'lláh apostolai! – szólítja meg őket egyik Táblájában – Bárcsak feláldozhatnám értetek életemet! ... Íme a kapuk, melyeket Bahá'u'lláh nyitott meg előttetek! Nézzétek, mily magasztos és fennkölt az állapot, melyre isteni rendelésből el kell jussatok, mily egyedülálló a kegy, melyben részesültetek.” „Gondolataim – írja nekik másutt – felétek szállnak, szívem az örömtől repes, amikor felőletek hallok. Ha tudnátok, lelkemben mily forró szeretet ég irányotokban, szíveteket oly hatalmas boldogság töltené el, hogy egymás iránt szerelemre gerjednétek.” „Sikeretek teljes nagyságát – jelenti ki egy másik Táblájában – mindez-

idáig nem fedték fel, jelentőségét a mai napig nem értették meg. Hamarosan saját szemetekkel győződtök meg arról, hogy országotok égboltozatáról külön-külön ragyogó csillagként sugározzatok majd az Isteni Útmutatás fényét, és az örök élet dicsőségét adományoztatok népének.” „Jövöbeni sikereitek teljes sorát – erősíti meg másutt – ma még nem lehet látni. Buzgón remélem, hogy sikereitek a közeljövöben az egész földgolyót mozgásba fogják hozni és fel fogják rázni.” „Nem fér hozzá kétség – biztosítja őket –, hogy a Mindenható kegyelmével segíteni fog benneteket, hatalma jeleivel fel fog ruházni titeket, és szent Lelke fenntartó erejét lelketekbe fogja önteni.” „Ne aggódjatok amiatt – figyelmezteti őket –, hogy kevesen vagytok, és ne csüggedjete, látván, mily nagy a hitetlen világ” ... „Munkátokban ne lankadjatok – küldetésetek dicsőségét szavakba nem lehet önteni. Ha vállalkozásokat siker koronázza, bizony Amerika olyan központtá lesz, ahonnan a szellemi hatalom hullámai fognak szétáradni, és ahol szilárdan megalapíttatik Isten Királyságának trónusa, a maga teljes fenségében és dicsőségében.”

„A remény, melyet 'Abdu'l-Bahá irányotokban őszintén táplál – buzdítja őket –, az, hogy a világ más részein is ugyanakkora siker koronázza majd erőfeszítéseiteket, mint amilyeneket Amerikában értektek el, hogy rajtatok keresztül terjedjen szét Isten Ügyének a híre Keleten és Nyugaton, és a föld mind az öt kontinensén hirdessék a Seregek Ura Királyságának eljöveteletét.” ... „Munkátokban eleddig mindig is lankadatlanok voltatok. Mostantól fogva tegyetek még ezerszeresen ennyi erőfeszítést. Ezekben az országokban, fővárosokban, szigeteken, gyülekezetekben és templomokban szólítsátok fel az embereket, hogy lépjenek be az Abhá Királyságba. Tevékenységetek hatókörét ki kell terjeszteni. Minél nagyobbra, annál inkább nyilvánvalóak lesznek az Isteni segítség bizonyítékai.” ... „Óh, bárcsak elutazhatnék, akár gyalogos vándorként, a legnagyobb szegénységben ezekre a vidékekre, és a városokban, falvakban, hegyekben, sivatagokban és óceánokon kiálthatnám: »Yá Bahá'u'l-Abhá«, és így segíthetném az isteni tanítások terjedését! De jaj, nem tehetem meg! Mennyire elkeserít mindez! Ha Isten is úgy akarja, nektek majd módotokban áll megtenni.” S végezetül, álljanak itt azok a szavak, melyekkel – mintegy megkoronáozván eddigi kijelentéseit – ünnepélyesen megerősíti látomását Amerika szellemi küldetéséről: „Abban a pillanatban, amikor az amerikai hívők ezzel az Isteni Üzenettel elindulnak Amerika partjairól, és hirdetik az európai, ázsiai, afrikai és ausztrálázsiai kontinenseken, egészen a Csendes-óceáni szigetekig, ez a közösség el fogja foglalni szilárd helyét egy örökké tartó uralom trónusán. S akkor a világ összes népe tanúja lesz

annak, hogy ez a közösség szellemileg megvilágosodott, és lépteit isteni útmutatás vezérli. És akkor fenségének és nagyságának dicséretét az egész földgolyó visszhangozni fogja."

Minden mélyen gondolkodó és lelkiismeretes hívőnek 'Abdu'l-Bahá fenti szavainak fényében kell elgondolkoznia Bahá'u'lláh következő fontos kijelentéséről: *„Kinyilatkoztatásának fénye keleten ragyogott fel, uralmának jelei nyugaton mutatkoztak meg. Forgassátok ezt szívetekben, ó, emberek, és ne légyetek azok közül valók, kik süketek voltak Annak intéseire, Ki a Mindenható, a Mindenek Felett Dicsőített. ... Ha fényét a szárazföldön megkísérlik eltakarni, bizony az óceán kellős közepén fogja az fejét felemelni, és erős hanggal hirdetni: 'Én vagyok a világ életadója!'"*

Hón szeretett barátaim! Lehetünk-e oly vakok, hogy abban a szenvedésben és nyugtalanságban, amely nagyobb, mint bárhol másutt a világon, és amely eddig soha nem tapasztalt módon sújtja az amerikai nemzetet, ne vegyük észre annak a szellemi megújulásnak az első jeleit, amit 'Abdu'l-Bahá ezen sokatmondó szavai oly egyértelműen előrevetítenek? Erre nézve bőséges bizonyítékkal szolgálnak azok a görcsös fájások és nyilallások, amik egy szülési fájdalomokban gyötrődő nemzet lelkét kezdik kínozni. Vessétek össze a föld nemzeteinek, mindenekelőtt a Nyugat eme nagy Köztársaságának a szomorú állapotát maroknyi polgárának emelkedőfélben lévő csillagával, kiknek – ha erkölcsi kötelességükhöz hűek kívánnak maradni – az a küldetése, hogy sebeit begyógyítsák, bizalmát visszaállítsák, megtépázott reményeit megélesszék. Vessétek össze a tömegeket sújtó szörnyű megrázó kódtatásokat, testvérharcokat, kicsinyes veszekedéseket, elkoptatott vitákat és véget nem érő fordulatokat a Béke és Igazság azon új, nyugodt fényével, mely beborítja, irányítja és fenntartja Bahá'u'lláh törvényének és szeretetének bátor örököseit. Hasonlítsátok össze a korunkra jellemző széthulló intézményeket, hitelét vesztett államférfiúságot, túlhaladott elméleteket, visszataszító lealjasodást, oktalanságot és őrzöngést, a meggyőződések változtatását, az ámitást és megalkuvást azzal a folyamatos megerősődéssel, szent fegyvelemmel, egységgel és összetartozással, biztos meggyőződéssel, rendíthetetlen hűséggel és hősiességel, melyek a Bahá'u'lláh Hitének aranykorát beharangozó eme hú munkások és hírnökök sajátja.

Nemigen csodálkozhatunk hát azon, hogy 'Abdu'l-Bahá a következő látnoki szavakat nyilatkoztatta ki: *„Bizony – tudatja velünk –, Keletet beragyogta a Királyság fénye. Közel van már az az idő, amikor ugyanez a fény még nagyobb világossággal árasztja el Nyugatot. Isten*

tanításainak ereje akkor életet fog lehelni az ott élő népek szívébe, és szeretetének soha ki nem alvó tüze lángra fogja lobbantani lelküket.”... „Isten Hitének a tekintélye – jelenti ki – óriási mértékben megnőtt. Nagyszerű mivolta nyilvánvalóvá vált. Közéleg a nap, amikor az emberek szívében hatalmas vihart fog kelteni. Örvendjetelek hát, Amerika lakosai, túláradó örömmel örvendjetelek!”

Legdrágább és legszeretettebb testvéreim! Ha visszatekintünk arra a negyven esztendőre, ami azóta telt el, hogy a Bahá'í Kinyilatkoztatás sokat ígérő sugarai először ontottak meleget és fényt az amerikai földrészre, megállapíthatjuk, hogy négy, jól megkülönböztethető időszakról van szó, melyek mindegyike egy-egy olyan jelentős eseménnyel zárult le, ami mérföldkönek számít azon az úton, amely az amerikai hívőket elvezeti a megígért győzelemhez. A négy évtized közül az első (1893-1903) a lassú és folyamatos erjedés időszaka volt, melynek csúcspontja talán az lehetett, amikor 'Abdu'l-Bahá amerikai tanítványai történelmi jelentőségű zarándoklatokat tettek Bahá'u'lláh sírjához. Az ezt követő tíz év (1903-1913) olyan próbatételekben és megpróbáltatásokban bővelkedett, melyek felkavarták, megtisztították, és életadó erővel ruházták fel a Hit legkorábbi úttörőinek csapatát, s boldog csúcspontja az volt, amikor 'Abdu'l-Bahá emlékezetes látogatást tett Amerikában. A harmadik időszak (1913-1923) a csendes, zavartalan megszilárdulás időszaka volt, mely szükségszerűen oda vezetett, hogy megszületett az az isteni rendelésű Igazgatás, aminek alapjait az eltávozott Mester Végrendelete félreérthetetlenül lefektette. Az utolsó tíz évben (1923-1933) pedig, miközben a gyarapodó közösség további belső fejlődésen ment át és nemzetközi tevékenysége számottevő mértékben kiszélesedett, elkészült a *Mashriqu'l-Adhikár* felépítménye – az Igazgatás hatalmas bástyája, erejének jelképe és jövőbeni dicsőségének jele.

Úgy tűnik, mindegyik időszak a maga jól megkülönböztethető jegyével járult hozzá ahhoz, hogy a közösség szellemi élete gazdagodjék, és tagjai felkészüljenek egyedülálló küldetésükből fakadó hatalmas feladataik végrehajtására. Azok a zarándoklatok, melyeket történelmének legkorábbi szakaszában legkiemelkedőbb képviselői éreztek úgy, hogy meg kell tenniük, tagjai lelkében olyan szeretetet és hevületet gyűjtöttek lángra, amit még a legnagyobb viszontagságok sem tudtak kioltani. Azok a próbatételek és csapások, melyeket ezután szenvedett el, elősegítették, hogy az ezeket túlélők olyan szinten értsék meg hitük jelentőségét, hogy még a legeltökéltebb és legszervezettebb ellenállás se tudja ezt meggyengíteni. Azok az intézmények, melyeket sokat próbált és tapasztalt hívei később létrehozta, támogatóik számára olyan nyu-

galmat és kiegyensúlyozottságot biztosítottak, amire növekvő számuk és tevékenységük folyamatos bővülése miatt sürgető szükségük volt. S végül az a Templom, melyet egy immáron szilárdan megalapozott Igazgatás képviselői éreztek feladatuknak felépíteni, olyan jövőképet festett fel számukra, amit sem a belső meghasonlás viharai, sem a nemzetközi nyugtalanság örvényei nem fognak tudni elhomályosítani.

Túl hosszas fejtegetésekbe kellene bocsátkoznom, ha csak röviden is megpróbálnék szólni azokról az első moccanatokról, amelyek közvetlenül azután jelentkeztek, hogy a Bahá'í Kinyilatkoztatás – szeretett Mesterünk elgondolása szerint, kezdeményezése alapján és irányítása alatt – megjelent az Újvilágban. Helyszűke miatt szintén nem áll módomban, hogy ismertessem azokat a körülményeket, amik az első amerikai zarándokok Bahá'u'lláh szent sírjához tett korszakos jelentőségű látogatását körülvették, hogy beszámoljak azokról a tettekről, amiket eme újszülött Evangélium hordozói hajtottak végre, midőn hazájukba visszatértek, vagy hogy felbecsüljem, milyen közvetlen hatása volt sikereiknek. Nincs szavam annak megfelelő bemutatására, hogy azt követően, hogy 'Abdu'l-Bahá kinyilatkoztatta reményeit, várakozásait és célját egy álmából megébredt földrésszel kapcsolatban, mily hamar lobbant lángra mindazoknak az elméje és szíve, akiknek megadatott, hogy Őt hallják, akik részesülhettek felbecsülhetetlen áldásaiban, és akik bizalmának és reménységének választott letéteményesei lehettek. Még csak nem is remélhetem, hogy valaha is hűen tudnám jellemezni, mily érzések hullámoztak azoknak az embereknek a hősi szívében, amint börtönháza menedékében Mesterük lábánál ültek, és égtek a vágytól, hogy magukba szívják és elraktározzák isteni bölcsességének kiadásait. Sohasem fogom tudni megadni azt a kellő tiszteletet, ami kijárna a rendíthetetlen eltökéltség szellemének, amit történelmük ily döntő fontosságú szakaszában egy bűvös személység és egy hatalmas kijelentés ígérete lobbantott lángra a hazájukba visszatérő zarándokok egész csoportjában, Isten Szövetségének eme felszentelt hírnökeiben. Lua, Chase, MacNutt, Dealy, Goodall, Dodge, Farmer és Brittingham – hogy csak néhány nevet említsek abból a halhatatlan, ragyogó gyülekezetből, mely mára már Bahá'u'lláh dicsőségébe gyűjtetett – emléke immáron örökre összekapcsolódik Hite megjelenésével, megalapításával és megszilárdulásával az amerikai földrészen, és annak krónikáira mindig olyan fényt fog sugározni, ami az idő múlásával sem homályosodik el.

A közvetlenül a Bahá'u'lláh mennybemenetelét követő esztendőkből ezek a zarándoklatok sorban követték egymást, és rajtuk keresztül

Szövetségének ragyogása, melyet egy időre beárnyékolt Fő Szövetség-törőjének látszólagos döntő befolyása, diadalmasan emelkedett ki az őt sújtó sorscsapások közül. Ezen zarándokok megérkezésének, és kizárólag nekik volt köszönhető, hogy végleg továtűnt az a gyászos szomorúság, ami 'Abdu'l-Bahá vigasztalhatatlan családtagjait körbevette. A Legnagyobb Szent Levél, aki Atyja házanépe közül Bátyjával karöltve egyedül volt kénytelen szembeszállni szinte összes rokonának és társának a lázadásával, ezekben az egymást követő látogatókban találta meg azt a vigaszt, mely élete végéig oly erőteljesen tartotta meg őt. Azok az erők, melyeket a visszatérő zarándokok eme kis csapata tudott felszabadítani annak a földrésznek a szívében, megkongatták a lélekarangot mindenféle cselszövés felett, amit Isten Ügyének önjelölt elpusztítója szőtt.

A Táblákat, melyeket ezt követően kezdett kinyilatkoztatni 'Abdu'l-Bahá fáradhatatlan tolla, s melyekben szenvedélyes, egyértelmű stílusban fejtette ki útmutatásait és tanácsait, kéréseit és véleményét, reményeit és kívánságait, félelmeit és intéseit, nem sokkal később az észak-amerikai földrész szelvében-hosszában kezdték fordítani, kiadni és terjeszteni, s ezek adták meg az első hívők folyamatosan bővülő körének azt a szellemi táplálékot, ami egyedül tehetné képessé őket arra, hogy túléljék azon súlyos csapásokat, amiket hamarosan meg kellett tapasztalniuk.

Ám feltartóztathatatlanul közelgett az idő, amikor egy addig soha nem látott méretű válság következett be. Az újdonsült közösség – melynek létrehozásán ama földrésznek az apostoli tanítói fáradoztak – ragyogását kezdte homályba borítani, növekedését meggátolni a büszkeségből és nagyravágyásból fakadó viszály és széthúzás. A lázadás zászlaját arcátlan módon olyasvalaki emelte magasba, akinek nagy része volt abban, hogy a Hit történelme ily ragyogó korszakba lépett, akire Bahá'u'lláh Szövetségének Középpontja a „Bahá Péterje”, az „Isten nyájának pásztora”, az „Amerika meghódítója” címekeket ruházta, akinek abban az egyedülálló megtiszteltetésben volt része, hogy segíthetett 'Abdu'l-Bahának a Báb Mauzóleumának az alapkövetéleiben a Kármel-hegyen, ám akit elvakított rendkívüli sikere, és aki arra törekedett, hogy korlátlan egyeduralomra tegyen szert tanítványtársai hite és tevékenysége fölött. Ez az eltévelyedett hitehagyó, elhagyva 'Abdu'l-Bahát, és Isten Hitének Ősellenségével szövetkezve, azon munkálkodott, hogy – 'Abdu'l-Bahá tanításait elferdítve, személye ellen lankadatlan rágalomhadjáratot folytatva – aláássa azoknak a hívőknek a hitét, akiknek a megtérítésén nyolc teljes éven át oly buzgón fárado-

zott. Röpirataival, fő Szövetségese titkos megbízottjainak hathatós közreműködésével, valamint a Bahá'í Kinyilatkoztatás keresztény egyházbéli ellenségeinek kibontakozó támogatásával, sikerült olyan csapást mérnie Isten születőfélben levő Hitére, melyből az csak lassan és nagy-nagy fájdalmak árán tudott kigyógyulni.

Nem kell hosszasan ecsetelnem, hogy ennek a komoly, bár csak átmeneti szakadásnak milyen közvetlen következményei voltak Bahá'u'lláh Ügyének amerikai híveire nézve. Azt sem szükséges részletesen kifejtenem, hogy milyen jellegű becsmérő irományok özöne zúdult rájuk. Szintén feleslegesnek tűnik, hogy felsoroljam azokat a lépéseket, melyeket egy mindig örökdő Mester tett annak érdekében, hogy félelmüket csillapítsa, majd végül szétoszlassa. A jövő történészére vár a feladat, hogy értékelje, milyen szerepet játszott 'Abdu'l-Bahá négy kiválasztott hírnökének az útja, akiket gyors egymásutánban azért küldött, hogy lecsillapítsa a felkavart közösséget, és újból erőt öntsön beléjük. Az ő feladata lesz, hogy abban a munkában, melynek elvégzése 'Abdu'l-Bahá eme követekre rábízott, kimutassa annak a hatalmas Igazgatásnak a kezdeteit, mely sarokkövének lerakására ezek a hírnökök utasítást kaptak – azét az Igazgatását, melynek jelképes Építményét később Ő maga személyesen alapította meg, s melynek bázisát és hatókörét Végrendeletének előírásai voltak hivatottak kiszélesíteni.

Elegendő csupán annyit mondanunk, hogy fejlődése ezen szakaszában egy legyőzhetetlen Hit tevékenysége olyan méreteket öltött, hogy egyrészt arra kényszerítette ellenségeit, hogy tervezett támadásaikhoz új fegyvereket ötljenek ki, másrészt arra serkentette legfőbb Támogatóját, hogy követőit képzett képviselőkn és tanítókon keresztül megismertesse egy olyan Igazgatás alapelveivel, amely, ahogy fokozatosan fejlődik, azonnal megtestesíti, oltalmazza és táplálja is szellemét. Vatralsky, Wilson, Jessup, Richardson és a többi megátalkodott ellenség egymást felülmúlva versengenek hiábavaló próbálkozásaikban, hogy tisztaságán foltot ejtsenek, előmenetelét megakadályozzák, és megadásra kényszerítsék. A gyalázatos megbélyegzéseknek kitett, de csüggedést nem ismerő áldozatok 'Abdu'l-Bahá útmutatásai alapján azzal válaszoltak az ellenük újra meg újra felhozott vádakra – nihilizmus, eretnokség, mohamedán gnoszticizmus, erkölcstelenség, okkultizmus, kommunizmus –, hogy olyan munkák sorába fogtak, melyek természetüknél fogva az állandó, hivatalosan elismert igazgatási intézmények előfutárai lettek. Chicago első Szellemiség Házának – amit 'Abdu'l-Bahá a város „Igazságosság Házának” nevezett – a megalapítása; a Bahá'í Publishing Society (Bahá'í Kiadótársaság) létrehozása; a

Green Acre Fellowship (Green Acre Egyesület)¹⁰ megalapítása; a Star of the West (A Nyugat Csillaga)¹¹ megjelenése; az első bahá'í Országos Konvenció, amelyet ugyanazon a napon tartottak, mikor a Báb szent maradványait végső nyughelyére szállították a Kármel-hegyen; a Bahá'í Temple Unity (Bahá'í Templom Közösség)¹² bejegyzése, és a Mashriqu'l-Adhkár Végrehajtó Bizottságának a megalakítása – íme, az amerikai hívók által elért leglátványosabb eredmények, melyek örökké emlékezetessé teszik történelmük legviharosabb időszakát. Bahá'u'lláh Szövetségének Bârkája – amit a szünni nem akaró megpróbáltatás viharos tengerén ezek a tettek bocsátottak útjára, amit 'Abdu'l-Bahá hatalmas karja irányít, és aminek legénysége a sokat szenvedett hívek csapatának merész kezdeményezései és bőséges életereye – azóta is rendíthetetlenül halad útján, és nem befolyásolják annak a kegyetlen balsorsnak a viharai, melyek körülötte dühöngtek s melyek továbbra is szükségszerűen tépázni fogják, miközben megállíthatatlanul tör előre a zavartalan biztonság és béke megígért biztos kikötője felé.

Az amerikai hívók közössége – amely kevesellte azokat az eredményeket, amelyek megkoronázták választott képviselőiknek együttes tevékenységét az amerikai kontinensen, és amelyet felbátorítottak első úttörő tanítóinak határon túli kezdeti sikerei Nagy-Britanniában, Franciaországban és Németországban – elhatározta, hogy Bahá'u'lláh előretörő hadseregébe messze földön toboroz új tagokat. Bahá'u'lláh Evangéliumának eme vándortanítói – szülőföldjük nyugati partjaitól elindulván, és egy újszülött hit mindent legyőző lendületétől hajtva – előrenyomultak a Csendes-óceáni szigetek felé, egészen Kínáig és Japánig, elszántan, hogy szeretett Hitük előőrseit a legtávolabbi tengereken túl is létrehozzák. Erre az időre a közösség mind otthon, mind külföldön bebizonyította már, hogy képes hatalmas erőfeszítései körének bővítésére, s azok alapjainak megszilárdítására. A felemelkedése ellen tiltakozó dühödt hangokat elnyomták azok a dicséretetek,

---

10 Sarah J. Farmer, egy amerikai bahá'í hölgy birtoka Maine államban, melyet 1894-ben konferenciaközpontként megnyitott a haladó gondolkodású emberek előtt. 1896-ban lett bahá'í, és Green Acre-t zárandoklata alkalmával felajánlotta 'Abdu'-Bahának a Hit céljaira. Green Acre a mai napig híres Nyári Iskolák és konferenciák színhelye - *a lektor*

11 Az első amerikai bahá'í folyóirat - *a lektor*

12 Állandó országos szervezet, melyet vallási szervezatként jegyezték be Illinois állam törvényei szerint, és melyre ráruházták a Templom felépítésére szolgáló föld tulajdonjogát, valamint felhatalmazták, hogy teremtse meg a feltételeket a Templom megépítéséhez - *a lektor*

melyekkel a Kelet legújabb diadalaait üdvözölte. Azok a sötét felhők, amelyek oly fenyegetően tűntek fel, fokozatosan a távolba veszttek, és ezzel újabb lehetőségeket teremtettek arra, hogy e nemes harcosok élni tudjanak a bennük lakozó életerővel.

Bahá'u'lláh Hite az amerikai földrészen valóban új életre kelt. Főnix-madárként emelkedett fel, teljes frissességében, életerejében és szépségében, és diadalmas képviselőin keresztül kitartóan kérlelte 'Abdu'l-Bahát, hogy látogasson el partjaira. A méltó hívekre bízott küldetés első gyümölcssei oly elsöprő erőt kölcsönöztek meghívásuknak, hogy 'Abdu'l-Bahá, Aki csak nemrég szabadult egy megalázó zsarnokság bilincseiből, nem tudott nemet mondani. Saját kedvenc gyermekei iránt érzett nagy, semmihez sem hasonlítható szeretete arra készítette, hogy válaszoljon. Szenvedélyes kérésüket számos egyéb meghívás is alátámasztotta, melyeket különböző érdeklődő vallásos, oktatási és humanitárius szervezetek intéztek Hozzá, kérve kérven Őt, hogy a saját szájából hallhassák Atyja tanításainak a bemutatását.

'Abdu'l-Bahá – kortól megviselten, ötven évig tartó száműzetés és rabság kínja által kiváltott betegségektől gyötörve – elindult emlékezetes útjára a tengereken túl abba az országba, ahol jelenlétével megáldhatja, cselekedeteivel szentesítheti azokat a nagyszerű tetteket, amiket tanítványai az Ő szellemének hatása alatt vittek végbe. Tollam teljességgel erőtlen ahhoz, hogy bemutassa, milyen körülmények közepette zajlott le diadalmenete az Egyesült Államok és Kanada főbb városaiban. Nincs kétség afelől, hogy a jövő nemzedékek aprólékosan és méltó módon számolnak majd be arról az örömről, amit érkezésének bejelentése váltott ki, arról a nyilvánosságról, ami tevékenységét kísérte, azokról az erőkről, amiket kijelentései szabadítottak fel, arról az ellenállásról, amit Tanításai következtetőleges jelentősége váltott ki, valamint azokról a jelentős eseményekről, amik szavai és tettei hatására sorozatosan következtek be. Legfontosabb vonásaikat nagy gonddal fogják kifejtteni, emléküket ápolni és őrizni fogják, és utódaiknak csorbítatlanul fogják továbbadni a legapróbb részletekhez fűződő tudnivalókat is. Részünkről valóban önhittség lenne, ha egy ily hatalmas, ily lenyűgöző eseménynek akár csak a pusztá körvonalait is megpróbálnánk ma felvázolni. Amikor Amerika szellemi történelmének e nevezetes mérföldkövén elmélkedünk, még ma, húsz év elteltével is kénytelenek vagyunk bevallani, hogy nem tudjuk fontosságát felfogni, rejtélyét megérteni. Az előző oldalakon ennek a soha el nem felejthető látogatásnak néhány fontosabb jellemzőjéről tettem említést. Visszatekintvén, ezek az események meggyőzően bizonyítják, hogy 'Abdu'l-

Bahának az volt a kifejezett célja, hogy ezeken a jelképes cselekedeteiken keresztül a Nyugat elsőként megszületett közösségére ruházza azt a szellemi elsőbbséget, ami az amerikai hívőket születésüknél fogva megillető joga kellett legyen.

Az 'Abdu'l-Bahá fáradhatatlan tevékenysége nyomán oly bőségesen szétszórt magok olyan lehetőségek birtokába juttatták az Egyesült Államokat és Kanadát, sőt az egész földrészt, melyre történelme során korábban soha nem volt példa. Látogatásával képzett és szeretett tanítványai kis csapatára – és rajtuk keresztül utódaikra – felbecsülhetetlen értékű örökséget hagyományozott, amely azt a szent és mindenek felett való köteleiséget hordozta, hogy előálljanak, és ebben a termékeny talajban folytassák azt a munkát, amit Ő oly dicsőségesen elkezdett. Talán lehet némi elképzelésünk arról, hogy milyen kívánságok ömölhettek elő hő szívéből, amint búcsút intett ennek a sokat ígérő országnak. Elképzelhetjük, amint az elutazása előtti estén kijelenti tanítványainak: egy kifürkészhetetlen Bölcsesség végtelen jóságában a ti szülőföldeteket jelölte ki egy nagyszerű cél megvalósítására. Bahá'u'lláh Szövetségének működésén keresztül Én, a földműves, már szolgálatom kezdetétől arra szólítottam, hogy földjét megforgassam és feltörjem. A talajt azok a hatalmas megerősítések készítették elő és keltették életre, amik tevékenységetek kezdeti szakaszában reátok záporoztak. A megpróbáltatások, melyeket ezt követően kellett elszenvednetek, mély barázdákat ástak az általam előkészített földbe. A gondjaimra bízott magokat széles mozdulatokkal elibétek vetettem. Szerető gondoskodások révén, fáradhatatlan erőfeszítéseitek eredményeként minden egyes magnak ki kell sarjadnia, mindegyikőjüknek meg kell hoznia a neki rendeltetett gyümölcsét. Hamarosan soha nem tapasztalt kegyetlen tél köszönt rátok. Viharfelhői már rohamos gyorsasággal gyülekeznek a láthatáron. Minden irányból fergeteges szél tör majd rátok. Amikor elutazom, a Szövetség Fénye homályba borul. Ezek a hatalmas csapások, ez a fagyos vigasztalanság azonban véget fog érni. A szunnyadó mag új életre fog kelni. Ki fog rügyezni, és hatalmas intézményekben fog levélbe és virágba borulni. Mennyei Atyám gyöngéd kegyelme tavaszi záporokat fog bocsátani rátok, és képessé teszi e zsenge növényt, hogy szülőföldeteken messze túli vidékekre is kiterjessze ágait. És végül, Kinyilatkoztatásának egyenletesen emelkedő napja déli verőfényben fog ragyogni, és Hitének e hatalmas Fája általa az idők teljességében, és a ti földeteken fogja meghozni arany gyümölcsét.

Az ebben a búcsúüzenetben elhangzott utalások nem maradhattak sokáig rejtve 'Abdu'l-Bahá beavatott tanítványai előtt. Alighogy befejez-

te hosszú és fáradtságos utazását az amerikai és európai földrészen, bekövetkeztek azok a szörnyű események, melyekre utalt. Az Átala megjósolt összecsapás egy időre elvágott minden érintkezési lehetőséget azokkal, akikbe ily fenntartás nélküli bizalmat helyezett, és akiktől oly sokat várt el ezért cserébe. A fagyos vigasztalanság négy éven át feltartóztathatatlanul folytatta pusztító vérontását, miközben Ő, Bahá'u'lláh szent sírja szomszédságában levő otthonának csendes magányába visszavonulva, gondolatait és kívánságait továbbra is útnak indította azok felé, akiket ott hagyott, és akiket pártfogásának egyedülálló jeleivel ruházott fel. Azokban a halhatatlan Táblákban, melyek kinyilatkoztatására a mélyen szeretett barátaival eltöltött sok-sok órányi együttlét során érzett indítást, feltárta előttük szellemi rendeltetésükről vallott nézetét, és az azzal a küldetéssel kapcsolatos Tervét, aminek végrehajtását tőlük kívánta. Az Átala korábban elvetett magvakat most ugyanazzal a gondoskodással, szeretettel és türelemmel öntözte, mint ami korábbi erőfeszítéseit jellemezte akkor, amikor még körükben dolgozott.

'Abdu'l-Bahá harsonaszava olyan tevékenységet indított újból útjára, melyhez hasonlót – az általa ihletett mozgatórugókat és felszabadított erőket is beleértve – Amerika korábban alig tapasztalt. Ez a hatalmas mozgalom, amely páratlan ösztönzést nyújtott ahhoz a munkához, amibe Bahá'u'lláh Üzenetének vállalkozó szellemű követői távoli vidékeken belefogtak, a mai napig is növekvőfélben van, újabb lendületet kapott, amikor elágazásait kiterjesztette a földgolyó egész felületére, és egyre gyorsabban folytatja előmenetelét, mindaddig, amíg eredeti Meghirdetőjének utolsó kívánságai teljes mértékben meg nem valósulnak.

Egy maroknyi férfi és nő – elhagyván otthonát, rokonait, barátait és munkahelyét, és szívében oly hevületet és magabiztosságot táplálván, minőt emberi közbenjárás lángra gyújtani nem tud – kiállt, hogy végrehajtsa azt a megbízást, amit 'Abdu'l-Bahá írt elő. Bahá'u'lláh Hitének e félelmet nem ismerő hírnökei északon egészen Alaszkaig hajóztak, elérték a Nyugat-Indiai szigeteket, általhatoltak a dél-amerikai földrészen az Amazonas partjáig, az Andokon keresztül pedig az Argentin Köztársaság legdélebbi csücskéig, nyugat felé előrenyomultak Tahiti szigetéig, azon túl az ausztráliai földrészig, sőt még tovább Új-Zélandig és Tasmániáig, és tetteikkel olyan példát mutattak hittársaik Keleten ma élő nemzedékének, amit azok joggal utánozhatnak. Kiváló képviselőjük vezetésével – aki azóta, hogy felhangzott 'Abdu'l-Bahá hívása, már kétszer körbejárta a földet, és aki csodálnivaló bátorság-

gal és kitartással ma is tovább gazdagítja már eddig is példa nélkül álló eredményeinek tárházát – ezeknek a férfiaknak és nőknek jelentős szerepe volt abban, hogy a bahá'í történelemben a mai napig egyedülálló mértékben terjesztették ki Bahá'u'lláh egyetemes befolyását. Azoknak az országoknak a többségében, ahova ellátogattak, vagy ahol laktak – a már-már legyőzhetetlen akadályok ellenére is – hirdették Hitük tanításait, terjesztették irodalmát, megvédték ügyét, lefektették intézményei alapjait, és gyarapították kijelentett híveinek a számát. E helyütt – írásom rövid terjedelme miatt – nem áll módomban, hogy részletesen felsoroljam ezeket a hősie tetteket. Hasonlóképpen, nem tudom kellőképpen kifejezni tiszteletemet azon szellem iránt, melynek segítségével Isten Vallásának e zászlóvivői nemzedékük számára ekkora dicsőségeket arattak és ily kiváló hírnevet szereztek.

Bahá'u'lláh Ügye arra az időre már körbeölelte az egész világot. Fényét, amely a legsötétebb Perzsiában jött napvilágra, elvitték először az európai, majd az afrikai és amerikai földrészre, és most már Ausztrália szívébe hatolt be, ragyogó dicsfénybe vonván így az egész földet. Teljes valójában egyedül 'Abdu'l-Bahá ismerte fel és értékelte súlyának megfelelően azt a szerepet, amit e méltó, bátor szívű tanítványok játszottak abban, hogy földi életének utolsó napjait bearanyozzák. A felnövekvő nemzedék erőfeszítései minden bizonnyal fel fogják tární e teljesítmények páratlan, örökérvényű jelentőségét, s méltó módon fogják megőrizni és dicsőíteni tetteit. Mily meglegedettség tölthette el 'Abdu'l-Bahá szívét, amikor – tudván, hogy közeleg távozásának órája – láthatta az Atyja Hitének eme hősei által végzett nemzetközi szolgálat első gyümölcseit! Nagyszerű, bőséges örökséget bízott rájuk. Földi életének alkonyán elégedetten pihenhetett meg, azzal a derűs bizonyossággal, hogy ilyen hozzáértő kezekre lehetett bízni a feladatot, hogy teljességét megőrizzék, erényeit dicsőítsék.

'Abdu'l-Bahá elhunyt – mely oly váratlan események hatására következett be, s mely rendkívül drámai következményekkel járt – sem visszavetni nem tudta egy ilyen lendületes erő működését, sem elhomályosítani annak szándékát. Az elhunyt Mester Végrendeletében testet öltött szenvedélyes kérések csak tovább erősítették célját, körülírták jellegét, és megerősítették végső sikere ígérését.

A szív kínzó fájdalomból, mely gyászoló követőit sújtotta – az engesztelhetetlen, soha nem lankadó ellenség által indított támadások dühe és szennye közepette – született meg Bahá'u'lláh legyőzhetetlen Hitének Igazgatása. Szövetsége Középpontjának a mennybemenetelével olyan energiák szabadultak fel, melyek ebben a páratlan, tévedhetetlen

Szervben kristályosodtak ki, hogy valóra váltsák az Isteni Szándékot. 'Abdu'l-Bahá Végrendelete feltárta jellegét, megerősítette alapját, kiegészítette elveit, bebizonyította elengedhetetlen voltát, és megnevezte főbb intézményeit. Amerika ekkor ugyanolyan magától értetődő természetességgel, mint amilyennel a Bahá'u'lláh által meghirdetett Üzenetre válaszolt, előállt, hogy felkarolja az Igazgatás ügyét, amit Fiának Végrendelete oly világosan megalapozott. Amerikára, és csakis Amerikára hárult az a feladat, hogy egy ily jelentős Dokumentum kinyilatkoztatását követő viharos években ennek az Igazgatásnak a rettenthetetlen bajnoka, újszülött intézményeinek a sarkpontja, befolyásának a fő előmozdítója legyen. Ezzel az amerikai hívők, a Hit aranykorának előfutárai, méltó utódai lettek perzsa testvéreiknek, akik a Hit hőskorában elnyerték a vértanúság koronáját, és most már ők vitték tovább a nehezen kivívott diadal pálmaágát. Nagyszerű tetteik szakadatlan sora a legcsekélyebb kétséget sem hagyta afelől, hogy mily meghatározó szerepet játszottak Hitük sorsának alakításában. Az 'Abdu'l-Bahá elhunytát követő években a fájdalomtól vonagló, zűrzavarba hanyatló világban ez a közösség – Bahá'u'lláh felszabadító erőinek az élcsapata – a testvérközösségei által Keleten és Nyugaton már korábban létrehozott intézmények fölé fel tudta építeni azt, ami a fő tartóoszlopa lehet annak a jövőbeni Háznak – a Háznak, amire az utókor úgy fog majd tekinteni, mint egy alapjaiban megrendült civilizáció utolsó mentsvára.

Feladataik végrehajtása során nem engedték, hogy az alattomosak sugdolózásai, vagy esküdt ellenségeik rosszindulatú támadásai eltántorítsák őket nagyszerű céljuktól, vagy aláássák magasztos elhivatottságukba vetett hitüket. A zűrzavar, amit az az ember váltott ki, aki – ha 'Abdu'l-Bahá figyelmeztetése nem hangzott volna el – a földi javak folyamatos, kapzsi hajhászása közben beszennyezte volna Hitük szépséges nevét, nagyrészt érintetlenül hagyta őket. A megpróbáltatások során megedződvén, rohamosan fejlődő intézményeik erődítményeinek védelmében biztonságban érezvén magukat, megvetették gyanúsítgatásait, és rendíthetetlen hűségükkel porrá zúzták reményeit. Apjának és társainak elismert tekintélye és múltbéli szolgálatai sem befolyásolták őket abban, hogy figyelemre se méltassák azt az embert, akit 'Abdu'l-Bahá oly határozottan elítélt. Ugyancsak nem érték el céljukat azok a burkolt támadások, melyeket ezt követően megtévesztett lelkes emberek maroknyi kis csapata indított folyóiratukban, hogy a zsenge gyerekkorában lévő Igazgatás növekedését megállítsák, és jövőbe vetett reményeit lelohasszák. Ugyanígy, bátor hívei soraiban később a legkisebb törést sem tudta okozni egy szellemileg eltompult asszony tevé-

kenysége, nevetséges kijelentései, arcátlansága, ahogy gúnyt űzött 'Abdu'l-Bahá Végrendeletéből és megkérdőjelezte annak hitelességét, valamint arra irányuló próbálkozásai, hogy elveit kiforgassa. Napjainkban is álnok cselszövések dőlnek teljességgel romba – cselszövések, melyeket egy újabb hitszegő ellenség nagyravágyása tüzel, aki ma is arra törekszik, hogy eltorzítsa 'Abdu'l-Bahá nemes kezemunkáját, és meghamisítsa igazgatási elveit. A Hit védelmezői kezdettől fogva teljes megvetéssel viseltettek ellenségei ismétlődő, kudarcra ítélt próbálkozásaival szemben, melyek arra irányultak, hogy kikényszerítsék a Hit újonnan épült erődítményének a feladását. Bármily heves támadást is intézett az ellenség, bármily fortélyt is vetett be, szeretett hitükből szemernyt sem voltak hajlandók engedni. Gyanúsításait és lármáját következetesen figyelmen kívül hagyták. Csak megvetéssel tudtak tekinteni azokra az indítékokra, melyek tettei mögött meghúzódottak, azokra a módszerekre, melyekhez minduntalan folyamodott, és azokra az ingatag előnyökre, melyeket rövid ideig látszólag élvezhetett. A romlottság és eretnekség eme közismert képviselői, akik a cselszövő elméjükben megfogant fortélyoknak köszönhetően ideig-óráig gyarapodtak, és élvezték azokat a tiszavirág életű sikereket, melyeket hírnév, képesség és gazdagság tud nyújtani, egy kis ideig fel tudták emelni csúf ábrázatukat, de csak azért, hogy utána, ugyanolyan gyorsasággal, mint ahogy felemelkedtek, a megalázó vég mocsarába süllyedjenek.

Ezekből a gyötrelmes megpróbáltatásokból – melyek némely vonásukban arra a heves viharra emlékeztetnek, ami szülőföldükön a Hit születését kísérte – az amerikai hívők újból diadalmasan emelkedtek ki, útjuk töretlen, hírnevük makulátlan, örökségük romlatlan maradt. Nagyszerű eredmények egész sora – melyben minden újabb eredmény felülmúlta az előzőt – borította egyre ragyogóbb fénybe a már amúgy is kiváló teljesítményt. Az 'Abdu'l-Bahá mennybemenetelét követő sötét esztendőkből oly fényesen ragyogtak tetteik, hogy testvéreik közül a kevésbé kivételezett helyzetben levők irigyelni és bámulni kezdték őket. Az egész közösség – akadályokat nem ismerve, és a lehető legnagyobb magabiztossággal – megragadta a nagyszerű és dicső lehetőséget. Azok az erők, melyek születését előidéztek, majd felemelkedését segítették, most a növekedését gyorsították, méghozzá oly módon és oly gyorsasággal, hogy sem a világméretű bánat fájdalomnyilallásai, sem a zaklatott kor vonaglásai nem tudták megbénítani erőfeszítéseit, vagy gátolni előremenetelét.

Befelé, a közösség számos olyan kezdeményezésbe fogott, melyek révén egyrészt tovább tudta bővíteni szellemi fennhatóságának a ható-

körét, másrészt létre tudta hozni azokat az alapvető eszközöket, melyek elengedhetetlenek voltak azoknak az intézményeknek a megteremtéséhez és megszilárdításához, amikre egy ilyen mérvű fejlődés során feltétlenül szükség volt. Kifelé, vállalkozásait az a kettős cél hatotta át, hogy még az eddigieknél is erőteljesebben folytassa azt a csodálatra méltó munkát, amit nemzetközi tanítói a világ öt földrészén elkezdtek, és hogy mind nagyobb szerepet vállaljon azoknak a kényes és bonyolult problémáknak a kezelésében és megoldásában, amikkel az egyenrangúságát újonnan kivívott Hitnek meg kellett birkóznia. Ezeknek a dicséretre méltó erőfeszítéseknek az egyik jele az Igazgatás megszületése volt azon a földrészen. Fokozatos megszilárdulása isteni rendeltésszerűen lehetővé tette, hogy ezek az erőfeszítések folyamatossá és egyre hatékonyabbá válhassanak.

E pillanatban csak arra vállalkozhatom, hogy pusztán felsorolom azokat a legnagyobb eredményeket, melyek saját hazájukban és annak határain túl oly nagyban növelték az amerikai hívők tekintélyét, és emelték a Legnagyobb Név dicsőségét és tiszteletét – az eljövendő nemzedékekre bízom, hogy ezek jelentőségét elmagyarázzák, valódi értéküket felbecsüljék. Választott képviselőik testületének kell tulajdonítani azt a megtiszteltetést, hogy Keleten és Nyugaton működő testvérszervezeteik közül elsőként tervezhették meg, hirdethették ki és önthették törvényes formába a közös feladataik hatékony végrehajtásához szükséges legfontosabb eszközöket, melyekre minden megfelelően felépített bahá'í közösségnek úgy kell tekintenie, mint követésre és másolásra érdemes mintára. Szintén az ő erőfeszítéseiknek tudható be az a történelmi érdem, hogy nemzeti alapítványaiket állandó, megtámadhatatlan alapra helyezték, és hogy kidolgozták azoknak az alárendelt szerveknek a létrehozásához szükséges módszereket, melyeknek az a feladata, hogy meghatalmazóik nevében olyan vagyontárgyakat kezeljenek, amelyeknek közvetlen illetékességi körükön kívül kerültek birtokába. Egyiptomi testvéreiknek oly készségesen nyújtott erkölcsi támogatásuk súlyának köszönhetően fel tudtak számolni néhány olyan akadályt, melyek a legnagyobbak közé tartoztak, amiket a Hitnek valaha is le kellett győznie abbéli harcában, hogy felszabaduljon a muzulmán ortodoxia béklyói alól. Ugyanezen választott képviselők eredményes, jól időzített fellépésükkel el tudták háritani azokat a csapásokat és veszélyeket, melyek a Szovjet Köztársaságokban élő üldözött munkatársaikat fenyegették, és el tudták téríteni azt a tomboló vihart, ami azonnali romlással fenyegette az egyik legértékesebb és legnemesebb bahá'í intézményt. Csakis annak a

szívből jövő erkölcsi és anyagi segítségnek köszönhető, amit az amerikai hívők egyenként vagy közösségként számtalan alkalommal nyújtottak szenvedő és üldözésnek kitétt perzsa testvéreiknek, hogy ezek a szerencsétlen áldozatok megmenekültek azon csapások következményeitől, melyek az 'Abdu'l-Bahá mennybemenetelét követő években sújtották őket. Az amerikai testvéreik erőfeszítése nyomán kialakult széleskörű nyilvánosság, a tiltakozások, melyek megtételére indították, az általuk benyújtott felhívások és kérvények enyhítették ezeket a szenvedéseket, és mérsékelték a Hit legrosszabb és legszarnokibb ellenségeinek az erőszakosságát ebben az országban. Vajon nem az ő egyik legkiválóbb képviselőjük lépett-e fel, és hívta-e fel a világ eddigi legfelsőbb Törvényszékének a figyelmét azokra a sérelmekre, amiket az egyik legszentebb szentélyétől megfosztott Hit a bitorló kezétől elszenvedett? Ki másnak sikerült – türelmes és kitartó erőfeszítések árán – olyan írásbeli nyilatkozatokat beszereznie, melyek egy üldözött ügy igazát hirdetik, és hallgatólagosan elismerik az önálló vallási státushoz való jogát? „A Bizottság – hangzik a Népszövetség Állandó Képviselői Bizottságának a határozata – azt ajánlja, hogy a Tanács kérje fel a brit kormányt, hogy az emeljen kifogást az iraki kormánynál annak érdekében, hogy az haladéktalanul vessen véget az igazságszolgáltatás megtagadása állapotának, amit jelenleg a kérvény benyújtóival (a bagdadi Bahá'í Szellemi Tanácscsal) szemben alkalmaznak... Egy amerikai hívőn kívül ki másnak adatott még meg, hogy királyi személytől származó, olyan nagy jelentőségű, több ízben is megerősített tanúságtételben részesüljön Isten Hitének újjáalkotó erejéről, s olyan megdöbbentő véleményt kapjon tanításai egyetemességével, küldetése fenséges mivoltával kapcsolatban? „A bahá'í tanítás – szól a királynő írásos tanúságtétele – békét és megértést hoz. Hatalmas öleléshez hasonlítható, mely egybegyűjti azokat, akik már régóta éheznek a remény szavát. Elfogadja az összes korábbi nagy Próféfát, nem pusztít el más hitet, és nyitva hagy minden ajtót. A bahá'í tanításban én, aki szomorúan tapasztalom, hogy a különböző vallások hívei között mily szakadatlan viszálykodás folyik, és csüggedten figyelem, hogy egymással szemben mily türelmetlenséggel viselkednek, felfedeztem a valódi krisztusi szellemet, amit oly sokszor tagadtak meg és értettek félre: Egységet a viszálykodás helyett, Reményt a megbélyegzés helyett, Szeretetet a gyűlölet helyett, és hatalmas biztatást minden ember számára.” Vajon nem Bahá'u'lláh Hitének amerikai követői voltak-e azok, akiknek – közösségük egyik legkiválóbb tagja bátor fellépésének köszönhetően – úttörő szerep jutott abban,

hogy eltávolítsák az akadályokat, amelyek közel egy évszázadon át megbénították perzsiái hittársaik tetterejét, és meggátolták, hogy számban gyarapodhassanak? Vajon nem Amerika-e az, amely – mindig tudatában lévén 'Abdu'l-Bahá szenvedélyes kérésének – legszentebb életű polgárai közül egyre többet, férfit és nőt indított el a földgolyó minden sarkába, akiknek egyetlenegy életcéljuk van: megszilárdítani Bahá'u'lláh egész világra kiterjedő uralmának az alapjait? Európa legészakibb fővárosaiban, a kontinens közepén található államok többségében, végig a Balkán-félszigeten, az afrikai, ázsiai és dél-amerikai földrészek partjai mentén ma úttörő nők kis csapatai tevékenykednek, akik minden segítség nélkül és szűkös anyagi források birtokában azon fáradoznak, hogy eljőjön a Nap, minek beköszöntét 'Abdu'l-Bahá megjósolta. Vajon – élete vége felé közeledvén – a Legnagyobb Szent Levél magatartása nem tanúsítja-e ékesszólóan, hogy az azon a földrészen élő rendíthetetlen, önfeláldozó barátai mily egyedülállóan nagy mértékben könnyítették a terhet, amely oly soká és oly súlyosan nehezedett szívére? S végül, akad-e olyan ember, aki kétségbe vonhatná, hogy a Mashriqu'l-Adhkár felépítésének a befejezése – Amerika múltbéli és jelenlegi eredményeinek mindent betetőző dicsősége – összekovácsolta azt a titokzatos láncot, amely élenjáró építőinek a szívét minden eddiginél erősebben össze fogja kötni Vele, Aki Hitük Forrása és Középpontja, legigazabb imádásuk Tárgya?

Hittársaim az amerikai földrészen! Bizony, nagyszerű eredményeket értetek el a múltban és a jelenben! És mégis, ezeket össze sem lehet hasonlítani azokkal a csodákkal, melyeket a jövő tartogat számotokra! Az áldozataitok révén emelt Épület még ruházatára vár. Nem épült még fel az a Ház, melyet a kezeitek által felállított legfelső igazgatási intézménynek szükségszerűen támogatnia kell majd. Ma még többnyire rejtve vannak annak a fő Törvénytárnak a rendelkezései, melynek irányítania kell majd működését. Még nem bontották ki azt a Lobogót, melyet – ha 'Abdu'l-Bahá kívánságát valóra kívánjuk váltani – majd országokban kell a magasba emelni. Még messze van a megvalósulástól az az Egység, melyet ennek a lobogónak kell jelképeznie. Még meg sem született az a szerkezet, melynek ezt az egységet szükségképpen meg kell testesítenie és fenn kell tartania. Vajon Amerika, vagy egy európai ország fog-e előállni, hogy magára vállalja a vezető szerepet, amely alapvetően fontos ahhoz, hogy e zaklatott kor sorsát formálni lehessen? Vajon engedi-e Amerika, hogy valamelyik testvérközössége Keleten vagy Nyugaton akkora befolyásra tegyen szert, hogy megfossa Amerikát attól a szellemi elsőségtől, mely reá lett ruházva, s melyet ez

idáig oly nagyszerűen őrzött? Vajon nem azon fog-e inkább munkálkodni, hogy – az életét irányító, benne rejlő erők újabb kinyilatkoztatásával – gazdagítsa azt a páratlan örökséget, amit az elhunyt Mester szeretete és bölcsessége reá hagyományozott?

Múltja arról tanúskodik, hogy hite kimeríthetetlen életeréből táplálkozik. Vajon a jövője is ezt fogja-e bizonyítani?

Igaz fivérek,
SHOGHI

Haifa, Palesztina, 1933. április 21.

BAHÁ'U'LLÁH TÖRVÉNYKORSZAKA

BAHÁ'U'LLÁH TÖRVÉNYKORSZAKA

Isten szereteteinek és a Könyörületes szolgálóinak Nyugaton

Munkástársaim az Isteni Szőlőskertben!

A bahá'í világ az idei, sok jóval kecsgetető esztendőben, május 23-án ünnepli Bahá'u'lláh Hite megalapításának 90. évfordulóját. A bahá'í korszak első évszázada utolsó évtizedének a küszöbéhez érkezvén talán egy pillanatra elgondolkozhatunk eme magasztos és nagy fontosságú Kinyilatkoztatás titokzatos isteni rendelésein. Mily hatalmas, mily lenyűgöző látvány terül elénk visszapörgetvén e kilencven esztendőt! Végtelen ragyogásában szinte megsemmisülünk. Az elfogulatlan megfigyelő meggyőzéséhez azokról az örök igazságokról, amelyek eredményeként megszületett s amelyek mozgásban kell tartásuk mindaddig, míg el nem éri a neki rendeltetett hatalmat, elegendő, hogy ebbe a páratlan látványba csupán bele tudjon gondolni, hogy – bármily szegényesen is – megpróbálja elképzelni azokat a kísérő jelenségeket, amelyek együtt jártak az istenség eme legfőbb láthatóvá válásának a megszületésével és fokozatos kibontakozásával, s hogy – még ha csak vázlatosan is – megkísérelje felidézni azokat a küzdelmes harcokat, amelyek felemelkedését hirdették, és előrehaladását meggyorsították.

Ezt a magával ragadó látványt teljes egészében Bahá'u'lláh senkihez sem hasonlítható alakja uralja, Aki magasztosságában felfoghatatlan, fenséges, csodálatot keltő és megközelíthetetlenül dicső. Ezen a gondolati képen – egy kicsit alacsonyabban bár, ám felruházva azzal a hatalommal, hogy Vele közösen felügyelje ennek a legfőbb Törvénykorszaknak a sorsszerű kibontakozását – ott ragyog a Báb ifjúkori dicsősége végtelen szerető gondoskodásával, ellenállhatatlan kedvességével, felülmúlhatatlan hősiességével, rövid – s mégis oly gazdag – életének páratlanul drámai eseményeivel. S végül – jóllehet a saját síkjában és teljesen más minőségben, mint az őt időben megelőző két másik Személy – 'Abdu'l-Bahá érzékeny, varázsos személyisége tárul szemünk elé, visszatükrözve – olyan fokon, mellyel ember, bármilyen magasztos

is legyen a lelki állapota, nem vetekedhet – azt a dicsőséget és hatalmat, amivel egyedül Isten Megnyilvánulásai vannak felruházva.

'Abdu'l-Bahá mennybemenetelével, de még inkább hön szeretett, kiváló nővérének, a Legmagasztosabb Levélnek¹³ – aki egy dicsőséges és hősies korszak utolsó túlélője volt – a halálával lezárul a bahá'í történelem első és legmeggrázóbb fejezete és véget ér Bahá'u'lláh Hitének Kezdeti, Apostoli Korszaka. Nagy horderejű Végrendeletének rendelkezéseivel 'Abdu'l-Bahá hozta létre azt a létfontosságú kapcsolatot, amelynek örök időkre össze kell kötnie a nemrég befejeződött korszakot azzal, amelyben élünk – a Hit Átmeneti vagy Formálódási Korszakával –, melynek az idők teljével virágba kell borulnia s azon hőstettekben és diadalokban kell meghoznia gyümölcsét, amelyek Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatása Aranykorának eljövételét jelzik.

Hön szeretett barátaim! Egy ágait szélesre táró Hit kiválasztott intézőinek a felügyelete alatt, lépésről lépésre sorakoznak fel és formálódnak egységgé szemünk láttára azok a rohamra induló erők, melyek oly csodás módon szabadultak fel két önálló, egymást gyors egymásutánban követő Kinyilatkoztatás tevékenysége által. Lassanként olyan intézményekké kristályosodnak ki, amelyeket úgy fognak tekinteni, mint annak a kornak a fémjele és dicsősége, melyet nekünk kell elhozunk s tetteinkkel halhatatlanná tennünk. Hiszen azon eszközöknek, melyeket most teremtünk meg s melyeknek a Hitünk Aranykorát jelző áldott és boldog Világközösség (Commonwealth) építményét kell majd felépíteniük, a hatékonyságát az határozza meg, hogy ma mekkora erőfeszítéseket teszünk, s főleg, hogy mennyire törekszünk arra, hogy életünket az elődeinkre jellemző nagyszerű hősiesség szellemében formáljuk át.

Amint visszatekintek ezekre a hőstettekkel teli mozgalmas eszten-dőkre, nem áll szándékomban, hogy akár csak futólag is áttekintsem azokat a nagyjelentőségű eseményeket, melyek az 1844-től napjainkig terjedő időszakban történtek. Szintén nem kívánom elemezni az ezeket siettető erőket, vagy értékelni, hogy ezek milyen hatást gyakoroltak a népekre és intézményekre a Föld szinte minden kontinensén. A Hitünk kezdeti szakaszában élt első hívők életéről szóló hiteles feljegyzések, valamint a hozzáértő bahá'í történészek által a jövőben elvégzendő szorgalmas kutatások eredményeként az utókor olyan mesterien meg-

---

13 Legmagasztosabb Levél: "Most Exalted Leaf", itt 'Abdu'l-Bahá nővérének, Bahíyyih Khánumnak a címe, akit Legnagyobb Szent Levélként is ismernek. Ugyanezen címmel illetik Navvábot (Asíyyih Khánumot), Bahá'u'lláh feleségét is – a *lektor*

rajzolt képet fog kapni ennek a korszaknak a történetéről, melyet az én erőfeszítéseim nem is remélhetnek elérni. A bahá'í történelemnek ebben a nagy kihívást jelentő időszakában inkább arra összpontosítok, hogy a Bahá'u'lláh Igazgatási Rendjének építésében vezető szerepet játszani rendelték figyelmet felhívjam néhány olyan alapvető igazságra, melyek helyes értelmezése igen nagy segítséget kell, hogy jelentsen hatalmas vállalkozásuk sikeres véghezvitelében.

Továbbá, az a nemzetközi státus, melyet Isten Vallása elért, megköveteli, hogy alapelveit immáron végleg helyes megvilágításba helyezzük. Az a példa nélkül álló lökés, amit az amerikai hívők nagyszerű tettei adtak a Hit előremenetelének; az a nagyfokú érdeklődés, ami a különböző fajokban és nemzetekben ébred a Nyugat első Mashriqu'l-Adhkárja iránt; a bahá'í intézmények létrejötte és fokozatos, kitartó megszilárdulása a világ nem kevesebb, mint negyven legfejlettebb országában; a bahá'í irodalom terjesztése a világon legszélesebb körben beszélt huszonöt nyelven; az a siker, amely újabban koronázza a perzsa hívők országos erőfeszítéseit, midőn hazájuk fővárosának peremén a bahá'í világ harmadik Mashriqu'l-Adhkár-jának a felépítését készítik elő; azok a lépések, melyeket első Országos Szellemi Tanácsuk haladéktalan megválasztására tesznek, mely Tanács a bahá'í hívők elsöprő többségének az érdekeit fejezi ki; az Igazságosság Egyetemes Háza újabb oszlopának a tervbe vett felállítása – ami a maga nemében első lesz a déli féltekén; azok az írásos és szóbeli tanúbizonyságok, amelyeket egy küzdő Hit kapott királyi személyektől, kormány szervektől, nemzetközi bíróságoktól és egyházi méltóságoktól; az a nyilvánosság, amihez azáltal jutott, hogy régi és új ádáz ellenségei vádak özönét szórták rá; követői egy részének hivatalos felszabadítása a muzulmán ortodoxia béklyói alól abban az országban, amit a legfelvilágosodottabb iszlám nemzetnek szoktak tekinteni – mindez bőséges bizonyítéka annak az egyre növekvő lendületnek, mellyel a Legnagyobb Név legyőzhetetlen közösége a végső győzelem felé menetel.

Hón szeretett barátaim! A reám, mint Bahá'u'lláh Hitének Védnökére kirótt kötelezettségeimnél és felelősségemnél fogva kötelességemnek érzem, hogy – most, midőn egyre inkább a nyilvánosság kereszttüzébe kerülünk – különösképpen felhívjam a figyelmet néhány olyan igazságra, amelyek Hitünk alapját képezik s melyek érintetlenül történő megtartása elsőrendű feladatunk. Meg vagyok győződve róla, hogy ezek az igazságok – ha bátran hirdetjük, és megfelelően magunkévá tesszük őket – nagy mértékben megerősítik szellemi életünket s

döntőn hozzájárulnak ahhoz, hogy szembeszálljunk könyörtelen és szüntelenül éber ellenségeink fondorlataival.

Megmásíthatatlan meggyőződése, hogy minden hűséges hívó első számú kötelessége s egyben lankadatlan erőfeszítéseinek a célja az kell legyen, hogy törekedjék mind jobban megérteni Bahá'u'lláh rendkívüli Kinyilatkoztatásának a jelentőségét. Nyilvánvaló, hogy véges elménk teljesen és pontosan sem felfogni, sem megérteni nem képes egy ily hatalmas rendszert, ily magasztos kinyilatkoztatást, egy ily szent örökséget. Mégis, miközben Hite terjesztésén fáradozunk, lehetőség s egyben kötelesség is számunkra, hogy megújult erőt és még nagyobb állhatatosságot merítsünk abból, hogy jobban megértjük az igazságokat, amelyeket e Hit a szívében őriz, s azokat az elveket, amelyekre alapozódik.

Egy, az amerikai hívőkhöz intézett levelemben, miközben a Báb rangját magyaráltam, futólag megjegyeztem, hogy mily nagyszerű is az a Kinyilatkoztatás, melynek Ő csak szerény Előfutárának tekintette magát. Egy ilyen hatalmas Kinyilatkozató – Akit a Kitáb-i-Íqánban Bahá'u'lláh úgy üdvözöl, mint az a megígért Qá'im, Aki huszonöt betűt nyilvánított ki abból a huszonhétből, ami az összes Próféta számára kinyilvánítani elrendeltetett – Önmaga tett tanúbizonyságot annak a még különb Kinyilatkoztatásnak a magasabb rendű voltáról, amely hamarosan az Ő Kinyilatkoztatásának a helyébe fog lépni. *„Az eljövendő Kinyilatkoztatásban rejlő lehetőségeket magában hordozó csíra – hangoztatja a Báb a Perzsa Bayánban – olyan erővel ruháztatott fel, mely felülmúlja minden követő egyesült erejét.”* *„Mindazon tisztelgés közül – erősíti meg –, melyet leróttam Annak, Ki utánam jön, ez írott vallomásom a legnagyobb, hogy egy szavam sem írhatja le Őt méltón, és semmilyen utalás Rá a könyvemben, a Bayánban nem felelhet meg az Ő Ügyének.”* *„A Bayán – jelenti ki egyértelműen ugyanezen Könyvben – valamint minden, ami benne foglaltatik, az 'Ő, Akit Isten ki fog nyilvánítani' kijelentés körül forog – hasonlóan az Alifhoz (az Evangélium), valamint mindenkihez, aki abban foglaltatik, amely és aki a Mohamed, Isten Apostola kijelentés körül forgott.”* *„A Bayán ezerszeri figyelmes átolvasása sem ér annyit, – mondja egyebütt – mintha alaposan áttanulmányoznánk egyetlenegy sort, melyet 'Ő, Akit Isten ki fog nyilvánítani' nyilatkoztat ki. ... Ma a Bayán még mag-állapotban leledzik. Végső tökéletessége Annak megnyilvánulásának a kezdetén fog láthatóvá válni, 'Akit Isten ki fog nyilvánítani'. ... A Bayán és a benne hívők vágyakozása Őutána forróbb, mint amilyen forrón egy szerelmes tud vágyódni szerelme iránt. ... A Bayán összes dicsősége Attól származik,*

'Akit Isten ki fog nyilvánítani'. Minden áldás szálljon arra, ki hisz Benne, s jaj annak, ki nem fogadja el az Ő igazságát.'

A Vahídnak is nevezett Siyyid Yahyá-i-Dárábihoz, aki a legtanultabb, legékeesebben beszélő és legbefolyásosabb követője volt, a Báb a következő figyelmeztetést intézi: *„Annak az igazságosságára, Kinek ereje a magot kicsíráztatja, és Aki az élet szellemét leheli minden dologba! Ha megbizonyosodnék afelől, hogy Megnyilvánulása idején megtagadod Őt, habozás nélkül eltaszitanálak magamtól, és visszautasítanám hitedet ... . Ám ha ugyanakkor azt hallanám, hogy egy keresztény, aki nem tartozik Hitemhez, hisz Őbenne, erre a keresztényre úgy tekintenek, mint a szemem fényére.”*

Egy imájában így társalog Bahá'u'lláh-val: *„Dicsőíttessél, ó, Uram, a Mindenható! Mily megvetendőnek és gyengének tűnik szavam s minden, mi hozzám tartozik, ha nem a Te nagy dicsőségedhez kötődik! Add, hogy Kegyelmed által minden, mi hozzám tartozik, kedves legyen Szemed előtt.”*

A Qayyúmu'l-Asmá'-ban – a Bábnak a Korán József-szúrójáról szóló szövegmagyarázatában –, amit az Íqán Szerzője úgy jellemzett, mint *„az első, a legnagyobb és leghatalmasabb”* könyv, amit a Báb kinyilatkoztatott, a következő utalást olvashatjuk Bahá'u'lláh-ra: *„Ó, hatalmas és mindenható Mester, mennyei hatalmad ereje által a pusztaségből teremtettél engem és neveltél fel, hogy hirdessem ezt a Kinyilatkoztatást. Egyedül Tebenned bízom, nem követek más akaratot, mint a Tiédet.”* ... *„Ó, te, Isten Maradéka! Teljességgel Érted áldoztam fel magam; elfogadtam az átkozódást a Te kedvedért; és semmi egyébre nem vágyakoztam, mint a vértanúságra szereteted ösvényén. Elegendő tanú nékem Isten, a Magasztos, a Védelmező, az Örök Úr!”* *„S ha majd üt a kijelölt óra”* – intézi szavait Bahá'u'lláh-hoz ugyanebben a szövegmagyarázatban –, *„Isten, a Mindenkinél Bölcsebb engedelmeivel a Legmagasztosabb és Legtitokzatosabb Hegyről villantsd fel áthatolhatatlan Misztériumod egy halvány, parányi szikráját, hogy azok, akik felismerték a Sínain Tündöklő Fény ragyogását, elaléljanak, és úgy haljanak meg, hogy egy pillanatra megláthassák a Kinyilatkoztatásodat övező vakító bíborvörös Fény felvillanását.”*

A Bahá'u'lláh-val azonosított Kinyilatkoztatás nagyságának egy másik bizonyítékaként szolgálhatnak a következő részletek, amelyek 'Abdu'l-Bahának a Hit egy jeles zoroasztriánus követőjéhez írt Táblájában található: *„Azt írtad, hogy Zoroaszter követőinek szent könyveiben meg van írva, hogy az utolsó napokban, három különálló Törvénykorszakban, a Napnak mindenképpen meg kell állnia. Amint jósol-*

ják, a Nap az első Törvénykorszakban tíz napig lesz mozdulatlan, a másodikban kétszer ennyi ideig, míg a harmadikban egy hónapig. A jóslat értelmezése a következő: az említett első Törvénykorszak a mohamedán Törvénykorszak, amikor is az Igazság Napja tíz napig mozdulatlanul állt. Egy nap egy évszázadnak számít. A mohamedán Törvénykorszaknak következésképp ezer évig kellett tartania. Pontosan ennyi idő telt el attól, hogy az Imamátus Csillaga lenyugodott, addig, amíg beköszöntött a Báb által meghirdetett Törvénykorszak. A jóslatban említett második Törvénykorszakot Maga a Báb nyitotta meg. Ez 1260-ban kezdődött és 1280-ban ért véget (mohamedán időszámítás szerint). Ami pedig a harmadik Törvénykorszakot illeti – a Bahá'u'lláh által meghirdetett Kinyilatkoztatást –, minthogy az Igazság Napja, mikor elér azon állapotba, déli verőfénye teljességében ragyog, ezért ennek hosszát egy teljes hónapban jelölték meg – ez az a maximális időszak, amely idő alatt a Nap áthalad egy zodiákus (állatövi) jegyen. Mindebből képet alkothatsz magadnak a bahá'í ciklus nagyságrendjéről – egy olyan ciklusról, amelynek legkevesebb ötszázezer évig kell tartania.”

Egy ilyen ősi jóslatnak a félreérthetetlen és hiteles értelmezéséből nyilvánvalóan következik, hogy mennyire fontos, hogy a Hit minden hű követője elfogadja a Mohamedán Törvénykorszak isteni eredetét s kiálljon annak önálló volta mellett. Ugyanezen részekben kimondatlanul is benne foglaltatik az Imamátus – ezen Isten által elrendelt intézmény – érvényessége is, mely intézmény legkiemelkedőbb tagjának a Báb egyenes ági leszármazottja volt, s mely kétszázhatvan éven át fennmaradt azért, hogy a Mindenható útmutatásának kiválasztott befogadója és az iszlám két legdrágább öröksége közül az egyiknek a letéteményese legyen.

Azt is be kell látnunk, hogy ugyanezen jóslat a Bábí Törvénykorszak önálló voltáról is tanúskodik, és közvetett módon erősíti meg azt az igazságot, miszerint a folytatólagosan fejlődő kinyilatkoztatás elvének megfelelően Isten minden egyes Megnyilvánulása szükségszerűen szélesebb isteni útmutatást kell átadjon saját kora embereinek, mint amekkorát bármely, azt megelőző és kevésbé fogékony korszak kaphatott, illetve értékelhetett volna. Éppen ez – s nem valamilyen magasabbrendű érdem, amelyet a Bahá'í Hit magában hordozhat – az oka annak, hogy ez a jóslat arról a páratlan hatalomról és dicsőségről tesz tanúbizonyságot, mellyel Bahá'u'lláh Törvénykorszaka fel van ruházva. Ennek a Törvénykorszaknak a lehetőségeit még csak most kezdjük el érzékelni, s teljes terjedelmét sosem fogjuk tudni felmérni.

Ha hívek kívánunk maradni üzenetének hatalmas jelentőségéhez, Bahá'u'lláh Hitét igazából úgy kell tekintenünk, mint egy ciklus csúcs-

pontját, mint az egymást követő, Őt megelőző és folyamatosan fejlődő kinyilatkoztatások végső stádiumát. Ezek a kinyilatkoztatások, kezdve Ádámtól egészen a Bábig bezárólag, egyre jobban várták és egyengették az utat a Napok Napjának az eljövele előtt, melyen megnyilvánul Ő, Aki Minden Korszakok Ígérete.

Bahá'u'lláh szavai bőséges bizonytságot szolgáltatnak eme igazságra. Elegendő csupán azokra a kijelentéseire utalnunk, melyeket szenvedélyes stílusban és ellenállhatatlan erővel több ízben is tett, s máris teljességében feltárulkozik annak a Kinyilatkoztatásnak a jellege, melynek hordozójául Ő választatott ki. Ha tehát ennek fontosságát és jelentőségét jobban meg kívánjuk érteni, figyelmünket azokra a szavakra kell fordítanunk, melyek Tollából, egy ily szenvedélyes Kinyilatkoztatás forrásából ömlöttek. Az Általa tett példa nélküli kijelentések megerősítésében, abban, ahogyan az Általa felszabadított titokzatos erőkre utal, azon részekben, melyek magasztalják rég várt Napja dicsőségét, illetve amikor dicsóíti azt az állapotot, melyre e Nap rejtett erőnyeit felismerő emberek jutnak, Bahá'u'lláh – s majdnem ugyanilyen mértékben a Báb és 'Abdu'l-Bahá is – olyan felbecsülhetetlen értékű kincsesbányát hagyott az utókorra, melyet nemzedékünk egy tagja sem képes méltóképp értékelni. Az ezen témával foglalkozó tanúbizonyosságokat oly hatalmas erő itatja át s bennük oly nagyfokú szépség tárulkozik fel, hogy csak azok mondhatják el magukról, hogy kellő mértékben tudják értékelni ezeket, akik járatosak a nyelvekben, amelyekben ezek eredetileg kinyilatkoztattak. Annyi ilyen tanúbizonyosság van, hogy ha belőlük csak a legkiválóbbakat kívánnánk összeállítani, akkor is egy egész kötetet tölthetnénk meg velük. Ehelyütt mindössze arra tehetek kísérletet, hogy csupán azokat a részeket osztom meg veletek, amelyeket kötetekre rúgó írásaiból ki tudtam válogatni.

„Isten előtt teszek tanúságot – hirdeti Bahá'u'lláh – ennek a Kinyilatkoztatásnak a nagyságáról, a felfoghatatlan nagyságáról. Tábláink többségében újfent és újfent tanúbizonytságot tettünk ezen igazság mellett, hogy az emberiség kiközökentethessék közömbösségéből.” *„Ebben a leghatalmasabb Kinyilatkoztatásban – jelenti ki határozottan – a múlt összes Törvénykorszaka elérte legmagasabb és végső beteljesedését.”* *„Az ebben a kiemelkedő, legmagasztosabb Kinyilatkoztatásban kinyilvánítottakhoz foghatót nem találunk a régmúlt krónikákban, s jövődő korszakok sem fogják párját fellelni.”* *„Ő az – állapítja meg Magáról szólván –, Ki az Ószövetségben Jehovának hívatik, Ki az Evangéliumban az Igazság Lelkének neveztetik és a Koránban a Nagy Bejelentésként dicsértetik.”* *„Ha Ő nem létezne, egyetlenegy Isteni Hírnök*

sem ruháztatott volna fel a próféta-ság köntösével, s egyetlenegy szent irat sem nyilatkoztatott volna ki. Erről tanúskodik minden teremtett dolog.” „Minden szó, amit az egyetlen igaz Isten ma kiejt – legyen bár a legismertebb és a legmindennapibb – páratlan, egyedi megkülönböztető vonásokkal van felruházva.” „Az emberiség nagy része ma még éretlen. Ha már elegendő képesség birtokában lett volna, tudásunkból oly nagy részt ruháztunk volna rá, hogy a Tollunkból áradó kegyelem erejénél fogva mindenek, kik a földön s a mennyben lakoznak, teljesen elszakadtak volna minden tudástól Isten megismerésén kívül, s szilárdan ülnének az örök békesség trónusán.” „Ünnepélyesen esküszöm Isten előtt, hogy a Szentség Tolla a ragyogó dicsőség betüivel a következő fénylő, mósuszillatú és szent szavakat véste hófehér homlokomra: 'Ti, kik a földön lakoztok, figyelmezzetek, s ti, mennyei lakosok, tegyetek tanúbizonyságot amellet, hogy valóban Ő a ti Szerettetek. Ő az, Kihez hasonlatosat a teremtés világa nem látott, Kinek elragadó szépsége megörvendeztette Isten szemét, az Elrendelőét, a Mindenkinél Hatalmasabbét, a Senkihez Sem Foghatóét!'"

„Ti, kik az Evangéliumot követitek – kiált Bahá'u'lláh, szavait az egész kereszténységhez intézvén –, lássátok: megnyíltak a mennyek kapui. Ő, Aki felszállt oda, most eljött. Halljátok meg Hangját, mely szárazföldeken és tengereken át az egész emberiségnek hirdeti Kinyilatkoztatásának eljöttét – Kinyilatkoztatásának, melynek segítségével a Ragyogás Nyelve kijelenti: 'Íme, beteljesedett a szent Ígélet, hiszen eljött Ő, Akit Megígérték!'" „Az Emberfiának hangja messzire halatszik a szent völgyből: 'Itt vagyok, itt vagyok, Istenem, én Istenem!'... s az Égő Csipkebokorból felharsan a kiáltás: 'Íme, páratlan dicsőségében megnyilatkozott a világ Vágya!' Eljött az Atya. Beteljesedett, mit Isten Királyságában ígérték nektek. Ezt a Szót nem ejtette ki a száján a Fiú, amikor azt mondta a körülötte állóknak, hogy ha meghallanák, nem tudnák elviselni. ... Bizony, elérkezett az Igazság Lelke, hogy az összes igazsághoz vezessen titeket. ... Ő az, Ki dicsőítette a Fiút és magasztalta az Ügyét. ...” „A Vigasztaló, Kinek jöttét minden írás megígérte, eljött, hogy feltárja számotokra az összes tudást és bölcsességet. Kutassátok őt a földön mindenütt, hátha rátaláltok.”

„Szólítsd Sion hegyét, ó, Kármel – írja Bahá'u'lláh –, és jelentsd néki az örömhírt: Az, Ki eleddig rejtve volt halandó szemek előtt, ím megérkezett! Testet öltött mindent átfogó hatalma, fennem tündököl mindent elborító ragyogása. ... Siess, és zarándokold körbe Isten Városát, mely alászállott a mennyből, a mennyei Kába-követ, mely körül imádatba merülve járnak Isten kegyeltjei, a tisztaszívűek és a legmagasztosabb

angyalok seregei.” „Én vagyok az, – jelenti ki mással kapcsolatban –, Kit Ézsaiás nyelve magasztalt, Kinek nevével ékesítettett a Tóra és az Evangélium.” „A Sínai-hegy dicsősége idesietett, hogy körbejárja ennek a Kinyilatkoztatásnak a Hajnalhasadását, s a Királyság magaslatából hallani Isten Fiának hangját, amint ezt hirdeti: 'Mozduljatok, büszke földi emberek, s siessetek Hozzá.' Kármel, eltelve rajongással, siet e napon, hogy udvarába jusson, és Sion szívéből felharsan a kiáltás: 'Beteljesedett minden kor ígérete. Megjelent, mi megíratott Isten, a Szeretett, a Legnagyobb szent írásában.'” „Hedzsázt izgalomba hozza az örömteli újraegyesülés hírére hozó szellő. 'Dicsőség Néked – halljuk felkiáltani – ó, Uram, a Legmagasabb! Míg Tőled el voltam választva, halott voltam – a Jelenléted édes illatát fuvalló szellő támasztott fel. Boldog, ki Feléd fordul, s jaj az eltévelyedőknek.'” „Az egyetlen igaz Istenre, Illés udvaromba sietett és Dicsőségem trónusa körül keringett éjjel s nappal.” „Salamon e napon teljes méltóságában rajongva jár Köröttem, s eme legmagasztosabb szavakat szólja: 'Arcomat Orcád felé fordítottam, ó, világ mindenható Uralkodója! Lemondtam minden dolgozról, mik enyéim, s arra vágyom, ami a Te birtokodban van.'” „Ha Mohamed, Isten Apostola megérte volna e Napot – írja Bahá'u'lláh egy Táblájában, melyet közvetlenül az akkori börtönkolóniába való száműzetése előtt nyilatkoztatott ki –, így kiáltott volna fel: 'Ó, Isteni Hírnökök Vágya, bizony felismertelek! Ha Ábrahám megélte volna e Napot, a földre borulva, az Úr, Istened előtti legnagyobb alázattal szintén így kiáltott volna: 'Ó, mennyben és földön mindennek az Ura, szívem békével telik el. Tanúsítom, hogy felfedted Te előttem Hatalmad egész dicsőségét s Törvényed teljes fenségét!' ... Ha Mózes Maga is megélte volna, hasonlóképpen felemelte volna hangját, mondván: 'Minden dicsőség Néked, hogy arcod fényét reám emelled s azok közé helyeztél, kiknek megadatott, hogy Orcádat megpillanthassák!'” „Észak és Dél beleremeg abba a hívásba, mely Kinyilatkoztatásunk eljöttét hirdeti. Halljuk, amint Mekka ujjongva így szól: 'Minden dicsőség Néked, Uram, Istenem, a Mindenek Felett Dicső, mert elsuhoghatott felettem a fuvallat, mely Jelenléted édes illatát hozza felém! Jeruzsálem hasonlóképpen így kiált: 'Dicsértessél és magasztaltassál, ó, föld és menny Szerette, hogy a Tőled való távollét kínját az életet adó újraegyesülés örömeire változtattad!'”

„Isten igazságosságára – erősíti meg Bahá'u'lláh, legyőzhetetlen ereje teljes mértékét kívánván feltárni –, ha valaki teljesen egyedül kiáll Bahá' nevében, és felölti magára szeretete páncélzatát, a Mindenható győzedelmessé teszi azt, sorakozzanak fel ellene bár a föld és menny erői.” „Istenre, Kin kívül nincsen más Isten! Ha bárki kiáll Ügyünk dia-

daláért, azt Isten győzedelmessé teszi, szövetkezzen össze ellene bár sok tízezer ellenség. S ha az Irántam érzett szeretete még erősebben tör fel, Isten uralomra juttatja őt a föld és menny minden erői fölött. Emígyen leheltük Mi bele az erő szellemét minden vidékbe.”

„Ez a Napok Királya – magasztalja azt a kort, amely tanúja volt Kinyilatkoztatása eljövételének – a Nap, amely megláthatta a Legszeretettebb eljövételét, Azét, Kít az örökkévalóságtól úgy dicsőítettek, mint a Világ Vágya.” „A létezés világa e Napon ezen Isteni Kinyilatkoztatás tündöklő fényében ragyog. Megmentő kegyelmét magasztalja, és dicséretét zengi minden teremtett dolog. A világegyetemet az öröm és boldogság mámore lengi körül. A régmúlt Törvénykorszakok Írásai ujjongva fogadják ezt a nagy szentévet¹⁴, mely Isten ezen legnagyobb Napját kell üdvözölje. Boldog, ki megélte ezt a Napot, s felismerte annak rangját.” „Ha az emberiség egy ilyen dicsőítésnek csupán egyetlenegy szavára is megfelelő módon odafigyelne, oly nagy gyönyörűség kerítené hatalmába, hogy lenyűgözve beleveszne a csodálatba. Majd megigézve újra felragyogna, az igaz megértés láthatára felett tündökölve.”

„Világ népei, legyetek igazságosak – szólítja fel az emberiséget –, vajon jogos és helyénvaló-e megkérdőjelezni Annak hatalmát, Kinek jelenlétében vágyott lenni 'Aki Istennel társalgott' (Mózes), Kinek Orcájának szépségét meglátni áhítozott 'Isten Szerette' (Mohamed), Ki szeretetének ereje által emelkedett a mennybe 'Isten Szelleme' (Jézus), s Kinek kedvéért áldozta életét a 'Legelső Pont' (a Báb).” „Ragadjátok meg az alkalmat – figyelmezteti követőit –, hiszen ennek a Napnak egyetlen múltó pillanata többet ér, mint századok a letűnt korokban. ... Ehhez fogható napot sem nap, sem hold nem látott még. ... Nyilvánvaló, hogy minden korszak, melyben egy Isteni Megnyilvánulás élt, Isten által elrendelt, és ilyen értelemben Isten kijelölt Napjának tekinthető. Ez a Nap azonban egyedülálló, és meg kell különböztetni az előzőktől. »A Prófétaék Pecsétje«¹⁵ kifejezés teljes mértékben felfedi magas rangját..”

A Kinyilatkoztatásában rejlő erőkről hosszabban elmélkedve, Bahá'u'lláh az alábbiakat jelenti ki: „A mindenható Elrendelő intésére Mi dicső Tollunk mozgásával új életet leheltünk minden emberi kebelbe, és minden szót friss erővel láttunk el. Minden teremtett dolgok hirdetik e világot átfogó újjászületés bizonyosságait..” „Ez a legnagyobb, a legörvendetesebb örömhír – teszi hozzá – melyet e Bántalmazott Tolla az emberiségnek átnyújt.” „Mily nagyszerű az Ügy! – kiált fel másutt. –

---

14 Utalás a korábbi Szent Iratokban meghirdetett ötvenévenkénti Szent Évre – a lektor
15 Korán 33:40

*Mily elképesztően súlyos az üzenete! Erről a napról mondatott: 'Fiacskám! Ha az akár egy mustármag súlya is lenne, és legyen egy sziklában, vagy az egekben, vagy a földön – Isten előhossa azt. Isten éleselméjű és mindenről tud.'*¹⁶ „Az egyetlen igaz Isten igazságosságára! Ha egy parányi drágakő elveszne és kőhegy temetné be, vagy a hét tengeren túl rejtőzne, a Mindenhatóság Keze ma bizton napvilágra hozza tisztán, a szennytól megtisztítva.” „Ki Kinyilatkoztatásom vizeiből részeseül, meg fogja ízlelni az összes romolhatatlan gyönyört, melyet Isten rendelt el a kezdettől, melynek nincs kezdete, a végig, melynek nincs vége.” „Minden betű, mely elhagyja szánkat, oly megélesztő erővel van felruházva, hogy képes egy új teremtés létrehozására – egy olyan teremtésére, melynek nagysága Istenen kívül mindenki más számára kifürkészhetetlen. Tud bizony Ő minden dolgokról.” „Ha úgy kívánjuk, hatalmunkban áll, hogy képessé tegyünk egy szállongó porszemet arra, hogy kevesebb, mint szempillantásnyi idő alatt végtelen, felfoghatatlan szépségben tündöklő napokat hozzon létre, hogy egy harmatcseppet hatalmas, megszámlálhatatlan óceánokká növezzünk, hogy minden betűt oly erővel hassunk át, amely képessé teszi arra, hogy a múlt és az eljövendő korok minden tudását feltárja.” „Oly erővel bírnak, hogy ha az napvilágra kerülne, még a leghalálosabb mérget is csalhatatlan hatású általános gyógyszerre változtatná.”

Az igaz hívó rangját értékelve a következő megjegyzést teszi: „A Mindenek Felett Dicső szépségét kínzó szomorúságra! Az igaz hívó számára oly rang rendeltetett el, hogy ha az emberiség előtt – mégha csak egy tű fokánál kisebb mértékben is – láthatóvá tennék annak a rangnak a dicsőségét, mindenki, aki azt megpillantaná, elemésztődne a vágytól, hogy ő maga is eljusson oda. Éppen ezért rendeltetett úgy, hogy eme földi életben rangjának valódi dicsősége teljes valójában még ezen hívó szeme előtt is rejtve maradjon.” „Ha a fátyol felemeltetnék – erősíti meg újfent –, és azok rangjának teljes dicsősége, akik teljesen Isten felé fordultak és az Ő szeretetéért a világról lemondtak, nyilvánvalóvá válna, az egész teremtés elnémulna döbbenetében.”

Midőn azt hangsúlyozza, hogy Kinyilatkoztatása felette áll az azt megelőző Törvénykorszaknak, Bahá'u'lláh a következőket jelenti ki: „Ha a világ összes népe rendelkezne mindazon hatalommal és tulajdonsággal, amivel az Élő Betűi, a Báb kiválasztott tanítványai rendelkeztek, kiknek rangja tízezerszer dicsőbb, mint amilyen rangot a régmúlt apostolai valaha is elérhettek, és ha közülük mindegyik, vagy

akár csak egy is, egy pillanatig is habozna felismerni Kinyilatkoztatásom Fényét, hitük hiábavalóvá válik, ők maguk pedig a hitetlenek közé soroltnak.” „Ebben a Törvénykorszakban oly hatalmas mérvű az isteni kegyelem kiáradása, hogy ha lenne halandó kéz, amely elég gyors lenne ahhoz, hogy azokat papírra vesse, egyetlen nappal és éjszaka leforgása alatt oly számú vers patakzana elő, mint amely egyenlő a teljes perzsa Bayánnal.”

„Perzsia népe, el ne feledd figyelmeztetésem. – intézi szavait honfitársaihoz – Ha kezeitek által pusztulok el, Isten bizton felemel majd valakit, aki betölti a halállal megüresedett helyet – mert Isten szokásos eljárása ez, ahogy korábban is eljár. Isten szokásos eljárásának nem fogod föllelni a megváltoztatását.”¹⁷ „Ha fényét a szárazföldön megkísérlék eltakarni, bizony az óceán kellős közepén fogja az fejét felemelni, és erős hanggal hirdetni: 'Én vagyok a világ Életadója!'... S ha sötét verembe vetik, a föld legfelségesebb magaslatain látják meg újra, amint ott ül s az egész emberiségnek kiáltja: 'Íme, eljött a Világ Vágya, méltóságában, hatalmában és páratlan uralmában!' S ha a föld mélyére temetik, Lelke felszárnnyal a mennybolt tetéjére s onnan zúgja a hívást: 'Ím, nézzétek, eljött a Dicsőség; lássátok: ímhol Isten, a Legszentebb, a Kegyes, a Mindenkinél Hatalmasabb Királysága!'” „Ezen Ifjú torkában – hangzik egy újabb lenyűgöző kijelentés – oly szavak rejteznek elzárva, hogyha azok az emberiség számára – akár csak egy tű fokánál kisebb mértékben is – kinyilatkoztatnának, elegendők lennének ahhoz, hogy minden hegy összeomoljon, a fák levelei kifakuljanak és gyümölcsök lehulljanak; arra készítené az minden főt, hogy Istent imádvá meghajoljon, minden arcot, hogy imádatlall forduljon ezen mindenható Uralkodó felé, Aki – különböző időpontokban és különféle módokon – pusztító lángként, hullámozó óceánként, ragyogó fényként vagy olyan fa képében jelenik meg, amely gyökereit a szentség talajába eresztí, vastag ágait felemeli s vékony ágaival a halhatatlan dicsőség trónusáig, sőt azon túl nyújtózkodik.”

Előrevetítve a Rendszert, amit egy eljövendő korban Törvénye ellenállhatatlan ereje kell, hogy szükségyszerűen létrehozson, így ír: „A világ egyensúlya felborult e legnagyobb, ez új Világrend vibráló hatására. Az emberiség életrendjét gyökeresen megváltoztatja e páratlan és csodálatos Rendszer, melyhez foghatót halandó szem sohasem látott.” „A Mindenhatóság Keze kikezdehetetlen, tartós alapra építette Kinyilatkoztatását. Az emberi viszálykodás viharai nem képesek aláás-

ni ezen alapot, s nincs olyan csavaros emberi elmélet, mely kárt tudna okozni szerkezetében.”

A Súratu'l-Haykalban, Bahá'u'lláh egyik leginkább állásfoglalásra készítő művében jegyeztettek fel a következő sorok, melyek mindegyike arról az ellenállhatatlan erőről tanúskodik, ami a könyv Írója által meghirdetett Kinyilatkoztatásban rejlik: *„Templomomban csak Isten Temploma látható, szépségemben csak az Ő szépsége, létezésemben csak az Ő létezése, lényemben csak az Ő lénye, mozdulatomban csak az Ő mozdulata, megnyugvásomban csak az Ő megnyugvása, tollamban csak az Ő tolla, Ki a Hatalmas, a Mindenek Felett Dicsőített. Lelkemben nem lakozik más, csak az Igazság, s bennem csak Isten látható.”* „Magát a Szentlelket is ennek a Legnagyobb Léleknek az egyetlenegy szava hozta létre, bárcsak megértenének.” ... *„Bölcsességünk kincsesládájának mélyén olyan tudás rejtezik, melynek ha egyetlen szavát is úgy döntenénk, hogy felfedjük az emberiségnek, ezáltal minden emberi lény felismerné Isten Megnyilvánulását s elismerné mindentudását, képessé tételne arra, hogy felfedezze az összes tudomány titkait, és mindenki olyan magasra jutna, hogy függetlenné válna minden múltbéli vagy jövőbeni ismerettől. Ezen kívül egyéb tudásunk is van, minek egyetlen betűjét sem tárhatjuk fel, sem nem találjuk úgy, hogy az emberiség kész lenne akár a legkisebb utalást is meghallani jelentésére. Ennyit árulunk el néktek Isten, a Mindentudó, a Mindenek Felett Bölcs tudásáról.”* *„Közeld a nap, amikor Isten Akaratából olyan emberfajt teremt, melynek természetét egyedül Isten, a Mindenek Felett Hatalmas, az Önmagától Létező ismerheti.”* *„Hatalma Kebléből hamarosan előhúzza az Uralom és Hatalom Kezeit¹⁸ – a Kezeket, kik ki fognak állni, hogy diadalt arassanak ezen Ifjú számára s meg fogják tisztítani az emberiséget a kivetettek és az istentelenek szennyétől. E Kezek elszántan elindulnak, hogy Isten Hitének bajnokaivá legyenek s Nevemben, az önmagától létező, a hatalmas nevében győzedelmeskednek a föld népei és nemzetségei fölött. Bemennek a városokba és az összes ott lakó szívét félelemmel töltik el. Ezek Isten erejének a tanújelei – mily ijesztő, mily hatalmas az Ő Ereje!”*

Íme, szeretett barátaim, Bahá'u'lláh saját írásos bizonyossága Kinyilatkoztatása természetéről. A korábbiakban már utaltam a Báb kijelentéseire, melyek mindegyike fokozza ezeknek a nagyszerű kijelentéseknek az erejét, s megerősíti igazságukat. Nem maradt más hátra, mint hogy e vonatkozásban megemlítek néhány olyan részletet

18 vö. Korán 26:33

'Abdu'l-Bahának, ugyanezen kijelentések kijelölt Értelmezőjének az írásából, melyek még jobban megvilágítják és tovább részletezik e lebilincselő téma különböző szempontjait. Nyelvezete éppoly kifejező, s tisztelete éppoly rajongó, mint Bahá'u'lláh-é vagy a Bábé.

„Évszázadok, sőt, korszakok kell elmúljanak – erősíti meg egyik legkorábbi Táblájában –, mielőtt az Igazság Napcsillaga újra déli verőfényében ragyog fel vagy még egyszer tavaszi dicsősége tündöklésében jelenik meg. ... Milyen hálásnak kell lennünk azért, hogy ezen a Napon ilyen hatalmas kegy részesei lehetünk! Lenne bár tízezer életünk, hogy mindet feláldozhassuk hálából egy ily nagy megtiszteltetésért, ily magas rangért s ily felbecsülhetetlen jóságért!” „Ha a régmúlt idők szentjei – teszi hozzá –, akik vágyva vágytak arra, hogy csak egy pillanatig részesülhessenek nagyszerű dicsőségében, csupán elmélkedhettek volna az Áldott Szépség által útjára bocsátott Törvénykorszakról, máris lenyűgözte volna az őket.” „A letűnt korok és századok szentjei mind könnyező szemmel vágytak arra, hogy legalább egyetlenegy pillanatig Isten Napján élhessenek. Vágyódásuk kielégületlen maradván szárnyaltak át a Nagy Túlba. Mily nagy hát az Abhá Szépség szívjósága, hogy – annak ellenére, hogy teljességgel méltatlanok vagyunk rá – kegyelme és könyörülete által ebben az isteni fényű században belénk lehelte az élet szellemét, összegyűjtött bennünket a világ Szeretettjének lobogója alatt, s minket választott ki, hogy olyan kegyben részesüljünk, melyre a letűnt korok hatalmasai hiába vágyódtak.” „Ma – jelenti ki másutt – a magasságbéli gyülekezet kedveltjeinek, a legmagasztosabb Paradicsom szent lakóinak a lelkét forró vágy tölti el, hogy visszatérhessenek a földre, hogy ott a rendelkezésükre álló összes eszközzel szolgálhassák az Abhá Szépség küszöbét.”

„Isten fénylő kegyelmének a tündöklése – állapítja meg egy olyan részben, ahol a Hit növekedéséről és jövőbeni fejlődéséről beszél – beborította a föld népeit és fajait, s az egész világ ennek ragyogó dicsőségében fürdik. ... Nemsokára beköszönt a nap, amikor az Isteni Egység fénye már annyira átjárja Keletet és Nyugatot, hogy közömbösen senki sem mehet el mellette.” „A létezés világában az isteni hatalom Keze most szilárdan lerakta ennek a legmagasabb fokú jóságnak és csodálatos ajándéknak az alapjait. Minden, ami e szent ciklusnak a legmélyén rejtőzik, fokozatosan meg fog jelenni és nyilvánvalóvá fog válni, hiszen most még csak növekedésének az elején, s jelei kinyilatkoztatásának a hajnalán vagyunk. Mielőtt ez az évszázad és ez a korszak befejeződne, világossá és egyértelművé válik, hogy mennyire csodálatos volt az a kikelet, s mily mennyei volt az az ajándék!”

Megerősítvén azt, hogy milyen magasztos helyet foglal el az igaz hívő – melyre Bahá'u'lláh utalt –, a következőket nyilatkoztatja ki: *„Az a rang, melyben az részesül, aki igazából felismerte e Kinyilatkoztatást, ugyanaz, mint amely Izrael házában azon prófétái számára rendeltetett, kiket nem 'állandósággal felruházott' Megnyilvánulásoknak tekintenek.”*

A Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatása után eljövendő Megnyilvánulásokkal kapcsolatban 'Abdu'l-Bahá a következő határozott és nyomós kijelentést teszi: *„A jövőben a 'felhők árnyékában alászálló' Megnyilvánulásokkal kapcsolatban tudnod kell: ami az ihletük Forrásához való viszonyukat illeti, mindnyájan az Időtlen Szépség árnyéka alatt húzódnak meg. Az azon korhoz való viszonyukat illetőleg azonban, melyben megjelennek, mindegyikőjük 'azt teszi, amit csak kíván.”*

„Ó, barátom! – írja egyik Táblájában egy köztekintélynek örvendő, befolyásos férfinak – A világ szívének közepén nagy lánggal lobog az a soha ki nem alvó tűz, melyet a Királyság Ura a szent Fa közepében gyújtott. A majdan általa fellobbanó tűzvész az egész földet be fogja borítani, lobogó lángja meg fogja világítani annak népeit és fajait. Az összes jel feltárult, minden prófétai utalás elhangzott. Kézzelfoghatóvá vált mindaz, amit féltő gonddal őriztek a múltbéli Írások. További kétkedésnek vagy habozásnak már nincs helye. ... Sürget az idő. Az Isteni Paripa türelmetlen, tovább már nem tud várni. A mi dolgunk az, hogy előretörjünk, s mielőtt túl késő lenne, diadalt arassunk.” S végezetül állják itt egy gyújtó hatású idézet, melynek megosztására egy örömteli pillanatában érzett késztetést, s melyet Szolgálata legelső időszakában egyik legmegbízhatóbb és legkiválóbb hívének mondott: *„Mit mondjak még? Mi egyebet közölhetne még tollam? Oly hangos az Abhá Királyságból visszhangzó hívás, hogy halandó ember szinte belesüketül a rengéseibe. Úgy rémlik, hogy a dicsőség trónusáról felhangzó Isteni hívás romba dönti és szétszakítja az egész teremtést. Ennél többet nem tudok írni.”*

Hón szeretett barátaim! Elég volt a szóból. A Báb, Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá írásaiból elegendő mennyiségű és változatos idézetet soroltunk elő ahhoz, hogy a lelkiismeretes olvasót meggyőzzük: ez az egyedülálló ciklus kimagaslik a világ vallástörténetében. Lehetetlen túlbecsülnünk jelentőségét és azt a hatást, amit eddig fejtett ki és ezután egyre növekvőbb mértékben fog kifejteni, miközben nagyszerű rendszere egy összeomlófélben levő civilizáció zűrzavara közepette kibontakozik.

Mindazonáltal úgy vélem, mielőtt tovább haladnék fejtegetéseimben, tanácsos lenne valamire figyelmeztetnem jelen sorok olvasóit. Nehogy valaki is, aki az eddigiekben idézettek alapján Bahá'u'lláh

Kinyilatkoztatásának a természetén gondolkodik, rosszul értelmezzé annak jellegét vagy félreértse Szerzőjének szándékát. Semmilyen körülmények között nem szabad helytelenül felfognunk vagy tévesen értelmeznünk az ily nagyszerű Lénynek tulajdonított isteni természetet és Isten neveinek és jellemvonásainak egy ily magasztos Személyben történő teljes megtestesülését. Ha hívek akarunk maradni Hitünk tanaihoz, az ily lenyűgöző erejű Kinyilatkoztatás közvetítőeszközéül kiválasztott emberi templomot sosem szabad összekevernünk a „Szellemeleg Legbenső Szellemével” és a „Lényegek Örök Lényegével”, azzal a láthatatlan, mégis ésszerű Istennel, Aki – magasztaljuk bár a végsőkig földi Megnyilvánulásainak az isteni voltát – egy halandó lény konkrét és korlátok közé szorított keretében semmiképp sem tudja megtestesíteni végtelen, megismerhetetlen, romolhatatlan és mindenre kiterjedő Valóságát. Sőt, az az Isten, Aki képes lenne így megtestesíteni saját Valóságát, Bahá'u'lláh tanításainak a fényében már nem is lenne Isten. Az Isteni megtestesülésnek ez a kezdetleges és légből kapott elmélete ugyanúgy távol áll a bahá'í hittől s nem áll összhangban annak alapelveivel, mint a nem kevésbé megengedhetetlen panteista és antropomorfisztikus istenképek. Bahá'u'lláh kijelentései mindkét típust határozottan elvetik, s leleplezik azok hamis voltát.

Ő, Aki számtalan alkalommal jelentette ki, hogy amit Ő kimond, az „Isten Hangja, Magának Istennek a Szava”, ünnepélyesen állapítja meg a Kitáb-i-Íqánban: *„Minden értő és megvilágosodott szív számára nyilvánvaló, hogy Isten, a megismerhetetlen Lényeg, az isteni Lény, mérhetetlen magasságban áll minden emberi jegy fölött, úgymint testi létezés, felemelkedés és alászállás, fejlődés és visszafejlődés... Ő most és mindenkor Lényegének időtlen örökkévalóságába burkolózott, és Valóságában örökre rejtve marad az emberek szeme előtt... Magasztosan áll minden elválás és egyesülés, minden közelség és távollét fölött és mögött... A szavak: 'Isten egyedül volt, és nem volt más Kívüle' biztos tanúságtételei igazságának.”*

„Ő, az Isteni Lény – fejt ki Bahá'u'lláh, midőn Istenről beszél – időtlen idők óta Magasztos Lényének kimondhatatlan szentségébe burkolózott, és megismerhetetlen Lényegének áthatolhatatlan rejtélyébe burkolva marad mindörökké.” ... „Tízezer Próféta, mindegyikük egy Mózes, dermed meg keresésük Sínei hegyén tiltó Hangjától: »Engem soha nem láthatsz meg!«; míg milliónyi Küldött, mind oly nagy, mint Jézus, mennyei trónusukon ülve rémülten hallja a tiltást: »Lényegemet soha meg nem értheted!«” „Mily zavarbaejtő számomra, amilyen jelentéktelen vagyok – erősíti meg Bahá'u'lláh Istennel folytatott társalgásában –, a

próbálkozás, hogy tudásod megszentelt mélységeit felfogjam. Mily hiábavaló a törekvésem, hogy meglássam a kezed munkájában rejlő erő nagyságát – teremtő erőd megnyilvánulását.” ... „Ha a kapcsolatra gondolok, ó, Uram – erősíti meg egy, a saját keze írásával kinyilatkoztatott imában –, mely Hozzád fűz, arra indítatok, hogy az egész teremtés előtt világgá kiáltssam: 'Bizony, Én vagyok Isten', és ha önnön Énemre tekintek, lám, durvábbnak találok azt, mint az agyag.”

„Az Örök Úr megismerésének kapuja így minden lény előtt bezárulván – jelenti ki Bahá'u'lláh továbbá a Kitáb-i-Iqánban –, a végtelen kegyelem Forrása megjelenítette a Szentség azon ragyogó drágaköveit a szellem birodalmából az emberi test nemes templomában minden ember számára láthatóan, hogy hirdethessék a világnak a változhatatlan Lény misztériumait, és szólhassanak az Ő halhatatlan Lényegének titkairól ... Isten minden Prófétája, kedvelt, szent és választott Küldöttei kivétel nélkül mind neveinek viselői és tulajdonságainak megtestesülései... A szentség ezen Frigysátrai, ezen eredendő Tükrök, melyek a múlthatatlan dicsőség fényét tükrözik, csupán Annak kifejeződései, Ki a Láthatatlanok Láthatatlanja.”

Hitünk egyik fontos tétele, hogy a Kinyilatkoztatásából sugárzó túlaradó erő ellenére Bahá'u'lláh-t úgy kell tekintenünk, hogy lényegében véve Ő is Isten egyik Megnyilvánulása, Akit sohasem szabad azon láthatatlan Valósággal, magával az Istenség Lényegével azonosítanunk. Ennek az alaptételnek soha nem szabad elhomályosodnia, s teljességét egyetlen hívőnek sem szabad veszélyeztetnie.

Ugyancsak nem kívánja a Bahá'í Kinyilatkoztatás – bár magát egy profétai ciklus betetőzésének s az összes korokban tett ígérek beteljesedésének tartja – semmilyen körülmények között sem érvényteleníteni azokat az első és örök elveket, amelyek az őt megelőző vallásokat áthatják és azok alapját képezik. Elismeri, s a saját végső és legszilárdabb alapjának tekinti azt az Istentől való hatalmat, amellyel e vallások fel vannak ruházva. Nem tekint másképp rájuk, mint különböző stádiumokra egy és ugyanazon – isteni és oszthatatlan – vallás örök történetében és állandó fejlődésében, mely vallásnak ő is szerves részét képezi. Nem próbálja meg elhallgatni isteni eredetüket, vagy lekicsinyelni valóban elismert óriási teljesítményeiket. Nem tűr el semmilyen próbálkozást, amely arra irányulna, hogy ezeknek a vallásoknak a jellegzetességeit eltorzítsa, illetve az általuk átadott igazságokat gyengítse. Tanításai egy hajszálnyira sem térnek el az ezen vallások által féltve őrzött igazságoktól, mint ahogy üzenetének súlya egy szemernyit sem vesz el abból a hatásból, amit gyakorolnak, vagy abból

a hűségből, amit kiváltak. A világ vallási rendszereinek szellemi alapjait nem hogy nem kívánja megdönteni, hanem bevallott és megmásíthatatlan célja, hogy kiszélesítse alapjukat, újra leszögezze alapelveiket, összhangba hozza céljaikat, új életet leheljen beléjük, egységüket demonstrálja, visszaállítsa tanításaik ősi tisztaságát, összehangolja feladataikat, s elősegítse legnemesebb céljaik valóra váltását. Amint azt egy jó szemű megfigyelő szemléletesen mondta: ezek az isteni kinyilatkoztatású vallások „nem arra vannak ítélve, hogy meghaljanak, hanem arra, hogy újjászülessenek. ... 'Vajon ellen tud-e szegülni a gyermek annak, hogy ifjú legyen, s az ifjú, hogy férfivá serdüljön? S mégis, sem a gyermek, sem az ifjú nem pusztul el.'”

„Azok, Kik az igazság Égítéstjei és az isteni Egység fényét visszaverő Tükrök – fejt ki Bahá'u'lláh a Kitáb-i-Íqánban –, bármely korszakban és ciklusban is küldetnek alá örök dicsőségű láthatatlan lakhelyeikről ezen világba, hogy az emberek lelkét neveljék és minden teremtett dolgot eltöltsenek kegyelemmel, egytől egyig mindent lebíró erővel áldattak meg, és győzhetetlen hatalommal ruháztattak fel ... Ezen megszentelt Tükrök, az örök dicsőség ezen Hajnalai egytől egyig annak Szószólói a földön, Ki a világegyetem központi Napja, annak Lényege, és végső Célja. Tőle származik tudásuk és erejük; Belőle merítik hatalmukat. Orcájuk szépsége csupán visszatükröződése az Ő képmásának, és kinyilatkoztatásuk csupán jele halhatatlan dicsőségének ... Rajtuk keresztül árad szét egy olyan kegyelem, mely végtelen, és általuk nyilatkoztatatik ki a fény, mely soha el nem enyészhet ... Emberi nyelv dicséretüket illendően soha nem zengheti, és emberi beszéd misztériumukat soha fel nem tárhatja.” „Minthogy a Mennyei Trónus ezen Madarai – teszi hozzá – mindnyájan Isten Akaratának mennyországából küldetnek alá, és minthogy mindnyájan azért állnak ki, hogy az Ő ellenállhatatlan Hitét hirdessék, ezért úgy tekintetnek, mint egy lélek és ugyanazon személy ... Ugyanazon frigysátorban lakoznak, ugyanazon mennyországban szárnyalnak, ugyanazon trónuson ülnek, ugyanazon szóval szólnak, és ugyanazon Hitet hirdetik ... Csupán kinyilatkoztatásuk hevében, valamint fényük egymáshoz viszonyított erejében különböznek egymástól ... Az, hogy Isten egy bizonyos tulajdonságát a mindentől való elfordulás ezen Lényegei külsőleg nem testesítették meg, semmilyen módon nem jelenti azt, hogy azok, Kik Isten tulajdonságainak Hajnalai és szent neveinek Kincsesházai, ne lettek volna ennek birtokában.”

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy ez a Kinyilatkoztatás – bármily hatalmas is az ereje, s bármily szerteágazó is a Törvénykorszak, melyet Szerzője útjára bocsátott – határozottan visszautasítja, hogy Isten aka-

rata s az emberiséggel kapcsolatos célja végső kinyilatkoztatásának tekintsék. A jellegéről és funkciójáról vallott effajta vélemény egyenértékű lenne azzal, hogy ügyét eláruljuk, igazságát megtagadjuk. Hangoztatása szükségszerűen ellentétben áll a bahá'í hit legszilárdabb alapját képező alapelvvel, miszerint a vallásos igazság nem abszolút, hanem viszonylagos, az Isteni Kinyilatkoztatás nem hirtelen lökészerű és végleges, hanem rendszeres, folyamatos és folytonosan előrehaladó. Bahá'u'lláh Hitének követői ugyanolyan kategorikusan elutasítják, hogy bármely, korábbi Próféta által útjára bocsátott vallási rendszer véglegességet igényeljen magának, mint amilyen egyértelműen és határozottan utasítják vissza azt, hogy az általuk követett Kinyilatkoztatást véglegesnek tekintsék. *„Azt hinni, hogy az összes Kinyilatkoztatás lezárult, hogy az Isteni irgalom kapui bezárattak, hogy az örök szentség hajnalából nem kel fel többé Nap, hogy az örök bőség Óceánja mindörökre elcsitult, és hogy az örök dicsőség Frigysátrából többé nem öltenek testet Isten Hírnökei”* – ezt a Hit minden követőjének úgy kell tekintenie, mint komoly és megbocsáthatatlan eltérést a Hit egyik legdrágább és leglényegesebb alapelvétől.

Hogy ennek a sarkalatos elvnek az igazságát bebizonyítsuk, úgy, hogy vele kapcsolatban a legkisebb kétség se merülhessen fel, elegendő Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá néhány fentebb idézett kijelentésére hivatkoznunk. Hiszen nem úgy kell-e értelmezni a Rejtett Szavakban található következő részt, mint jelképes utalást arra, hogy az Isteni Kinyilatkoztatás folytonosan fejlődő, s úgy, hogy Szerzője elismeri, hogy a Reá bízott Üzenet nem a Mindenható akarátának és útmutatásának végső és utolsó kifejeződése? *„Ó, igazság fia! Éjnek idején a halhatatlan Szépség megtért a hűség smaragd magaslatáról a Sadratu'l-Muntahá (soha vissza nem térés) fájához, és olyan keservesen zokogott, hogy az égi seregek és a mennyek lakói is megsiratták panaszát. Ekkor elhangzott a kérdés: miért a sírás és jajgatás? Ő pedig így felelt: parancs szerint, várakozással telve álltam a hűség dombján, s mégsem ért el hozzám a hűség illatának egyetlen lehelete sem a föld lakóitól. Majd visszatérve láttam, hogy a szentség galambjai a föld kutyáinak karmai közt vergődnek. Erre az ég Angyala leplezetlenül és ragyogón elősietett titkos rejtekéből, s neveiket kérdezte. Minden név elhangzott, kivéve egyet. Mikor kérlelésre annak első betűje kimondatott, a mennyei termek lakói elősiettek dicső hajlékukból. A második betűre mind a porba vetették magukat. Ebben a pillanatban felhangzott a szó a legbensőbb szentélyből: Eddig, és ne tovább! Valóban, tanúskodunk arról, amit tettek és még most is tesznek.”*

Egy Edirnében kinyilatkoztatott Táblájában Bahá'u'lláh még egyértelműbb tanúságot tesz ezen igazság mellett: *„Tudva tudd, hogy az Orcánkat takaró fátyol nem teljesen lebbent fel. Oly mértékben tártuk fel Magunkat, mi megfelel a Korunkban élő emberek képességeinek. Ha az Időtlen Szépség dicsősége teljességében, leplezetlenül mutatkozna meg, Kinyilatkoztatásának kápráztató erőssége megvakítaná a halandó emberek szemét.”*

A még 1863-ban, a Ridván-kertbe érkezését követő első napon kinyilatkoztatott Súr-i-Sabr-ban így szól: *„Isten elküldte Hírnökeit, hogy Mózes és Jézus után következzenek, s így tesz majd 'a végig, melynek nincs vége', hogy az isteni bőkezűség mennyországából kegyelme folyamatosan áradják az emberiségre.”*

„Nem Magamért aggódom – jelenti ki még határozottabban Bahá'u'lláh. – Őt féltem, Ki hozzátok Énutánam küldetik le, Ki nagy hatalommal és hatalmas uralommal ruháztatik majd fel.” A Súrátu'l-Haykalban pedig így ír: *„Az Általam kinyilatkoztatott szavak nem is Rám, hanem inkább Őrá vonatkoznak, Ki Utánam fog eljönni. Erre tanúm Isten, a Mindenek Tudója.”* *„Ne úgy bánjatok Véle – teszi hozzá –, mint ahogy Vélem bántatok.”*

A Báb Írásaiban egy helyütt részletesebben is kifejti ugyanezt az igazságot. *„Nyilvánvaló és egyértelmű – szögezi le a perzsa Bayánban – hogy az összes régebbi Törvénykorszaknak az volt a célja, hogy Mohamed, Isten Apostola előtt egyengesse az utat. A mohamedi Törvénykorszakot is hozzávéve céljuk már a Qá'im által meghirdetett Kinyilatkoztatás lett. Az ez utóbbi, valamint az összes azt megelőző Kinyilatkoztatás mögött rejlő cél hasonlóképpen az volt, hogy hirdessék Annak a Hitének az eljövételét, Akit Isten Ki Fog Nyilvánítani. E Hit elé viszont – Annak a Hite elé, Akit Isten Ki Fog Nyilvánítani –, csakúgy, mint az azt megelőző összes Kinyilatkoztatás elé célul az azt követő Megnyilvánulás tűzetett ki. Ez pedig majd, hasonlóan az összes előtte történt Kinyilatkoztatáshoz, a soron következő Kinyilatkoztatáshoz készíti elő az utat. Ilyképp véget nem érően folytatódik az Igazság Napjának felkelése és lenyugvása, s ennek a folyamatnak sem kezdete nem volt, sem vége nem lesz.”*

„Tudd bizonyosan – magyarázza Bahá'u'lláh ezzel kapcsolatban –, hogy az Isteni Kinyilatkoztatás fénye minden Törvénykorszakban oly mértékben áradt az emberekre, mely egyenes arányban állt szellemi képességeikkel. Figyeld a napot. Mily gyengék a sugarai, mikor megjelenik a láthatáron. Miként növekedik fokozatosan melege és ereje a delelő felé, lehetővé téve eközben minden teremtett lénynek, hogy

alkalmazkodjon egyre erősebb fényéhez. Mily fokozatosan hanyatlík alá, míg le nem nyugszik. Ha hirtelen mutatná ki a benne rejlő teljes erőt, kétségkívül nagy bajt okozna minden teremtet lénynek... Hasonlóképpen, ha az Igazság Napja hirtelen, megnyilvánulásának már legkorábbi napjaiban, felfedné erejének teljes mértékét, mellyel a Mindenható gondoskodása felruházta, az emberi értelem földje felperzselődne és elpusztulna; mert az emberek szíve nem viselné el kinyilatkoztatásának hevét, és nem is tudná visszatükrözni fényének sugárzását. Rémülten és lesújtottan megszűnnének létezni.”

A fenti világos és meggyőző idézetek fényében egyértelmű kötelességünk, hogy minden, az igazságot kutató ember számára vitathatatlanul nyilvánvalóvá tegyük, hogy „a kezdettől, melynek nincs kezdete” az egyetlen, a megismerhetetlen Isten összes Próféájának (beleértve Magát Bahá'u'lláh-t is) az volt a feladata, hogy – Isten kegyelmének közvetítőjeként, egységének képviselőjeként, fényének tükröként és szándékának kinyilvánítójaként – az emberiség előtt mind nagyobb és nagyobb mértékben tárja fel Isten igazságát, kifürkészhetetlen akaratát és isteni útmutatását, s hogy feladatuk továbbra is az lesz, hogy átadják korlátlan hatalmának és dicsőségének egyre teljesebb és hatalmasabb kinyilatkoztatásait a „végig, melynek nincs vége”.

Szívünk mélyén alaposan elgondolkozhatunk az alant következő részeken, melyeket egy imájában Bahá'u'lláh nyilatkoztatott ki, s melyek megdöbbenő módon igazolják, s újabb bizonyosságául szolgálnak annak a nagyszerű és alapvető igazságnak, amely az emberiséghez intézett Üzenetének legmélyén található: „*Dicsőség Néked, ó Uram, én Istenem kifürkészhetetlen rendelésed csodás kinyilatkoztatásaiért és azon számos bajért és csapásért, melyet reám mértél. Egyszer Nimród kezére adtál engem, máskor engedted, hogy Fáraó botja üldözzön. Mindent átfogó tudásodon és akaratod működésén keresztül egyedül Te tudod felbecsülni a megszámlálhatatlan bántalmat, mit kezüktől elszenvedtem. Majd az istentelenek börtöncellájába vetettél engem semmi egyéb okból, minthogy arra indítottam, hogy királyságod kegyelt lakói fülébe suttogjam azon látomást, melyet tudásodon keresztül nékem sugalmaztál, és melynek jelentését számomra hatalmad erejéből kinyilatkoztattad. Majd úgy parancsoltál, hogy a hitetlenek kardja fejemet vegye. Majd pedig keresztre feszítettek, mert feltártam az emberek szeme előtt dicsőséges egységed rejtett drágaköveit, mert kinyilatkoztattam nekik korlátlan és örök hatalmad csodás jeleit. Mily keserű voltak a megaláztatások, melyek egy következő korszakban Karbilá síkján záporoztak rám! Mily egyedül éreztem magam néped között! A*

tehetetlenség mily mély fokára süllyedtem azon a földön! Nem meglegedvén az illetén megaláztatással, üldözőim fejem vették, hogy országról országra vigyék és mutogassák a hitetlen tömeg bámulatára, és hogy a romlottak és hitetlenek trónusa elé helyezték. Majd egy későbbi korban kötelekkel felkötöztek engem, és keblem ellenségeim rosszindulatú kegyetlenséggel elsújtott dárdáinak célpontja lett. Tagjaimat golyók szaggatták, testemet darabokra tépték. Végül, lásd, hogy e mai napon álnok ellenségeim miként szövöttek ellenem, és miként merkednek folyamatosan azon, hogy a gyűlölet és rosszindulat mérgét csöpögtessék szolgálid lelkébe. Minden erejűkkel arra törekszenek, hogy elérjék céljukat. ... Bármennyire is szörnyű sanyarú helyzetem, ó Uram, én Hőn Szerettem, mégis köszönetet mondok Néked, és lelkem hálás mindazért, mi vélem történt tetszésed ösvényén. Örülök annak, mit Te nékem rendeltél, és örvendőve fogadom a fájdalmat és szomorúságot, melyet el kell viselnem, bármily fájdalmas legyen is.”

A BĀB

Hón szeretett barátaim! További alapvető igazság, melyet Bahá'u'lláh Üzenete újfent és újfent kijelent, s melyet ez Üzenet követőinek megalkuvás nélkül meg kell védeniük, az, hogy a Bábót, a Bábí Törvénykorszak útnak indítóját teljes joggal tekintjük Isten egyik önálló Megnyilvánulásának, hogy korlátlan erővel és hatalommal volt felruházva, s hogy rendelkezik mindazon jogokkal és kiváltságokkal, amik az önálló Profétaság sajátjai. Kötelességemnek érzem, hogy feltárjam és hangsúlyozzam azt az igazságot, hogy a Bábót nem szabad úgy tekintenünk, mintha csak a Bahá'í Kinyilatkoztatás ihletett Előfutára lett volna, hanem személyében valóra vált az összes Őt megelőző Proféta célja – amint erről Ő maga is tanúskodik a perzsa Bayánban. Ha szóval vagy tettel haboznánk elismerni a bahá'í hit eme alapelvében foglaltakat vagy nem lennénk hajlandók arra, hogy ennek az alapelvnek a teljességét fenntartás nélkül megvédjük, illetve igazságát bebizonyítsuk, nyilvánvalóan megszegnénk az általunk vallott Hit iránti kötelességünket, s megsértenénk egyik alapvető és szent elvét. Arra, hogy belefogjak Nabil halhatatlan Elbeszélésének a szerkesztésébe és fordításába, valójában az sarkallt leginkább, hogy ezáltal a Hit nyugati követői alaposabban megérthessék és jobban felfoghassák magasztos rangjának hatalmas jelentőségét, Őt magát pedig még forróbban imádják és szeressék.

Kétségtelen, hogy a Bahá'í Törvénykorszak legfőbb jellegzetessége annak a kettős állásnak az elismerése, melyet a Mindenható rendelt el a Báb számára, melyet Maga a Báb is oly bátran vallott, melyet Bahá'u'lláh több ízben is megerősített, s melynek tanúbizonyságait végérvényesen 'Abdu'l-Bahá Végrendelete szentesítette. Ez újabb bizonyítékkal szolgál a Bahá'í Törvénykorszak egyedülálló voltáról s hatalmas mértékben járul hozzá ahhoz a titokzatos erőhöz és hatalomhoz, mellyel ezen szent ciklus felruházta. A Báb nagysága valójában legfőképpen nem abban áll, hogy egy ilyen páratlan Kinyilatkoztatás Isten által kijelölt Előhírnöke volt, hanem inkább abban, hogy rendelkezett mindazon erővel, melyekkel egy különálló vallási Törvénykorszak útjára bocsátója rendelkezik, s hogy az önálló Profétaság jogarát oly mértékben forgatta, hogy ezzel felülmúlta az összes Őt megelőző Hírnököt.

Az a tény, hogy Törvénykorszaka ily rövid ideig tartott és törvényei és rendelvényei csak ily szűk körben kellett, hogy kifejtsék hatásukat, nem szolgálhat kritériumként ahhoz, hogy ez alapján ítéljük meg

üzenetének isteni eredetét és értékelhessük annak hatását. *„Hogy ily rövid legyen az időszak – fejt ki Maga Bahá'u'lláh –, amely eme hatalmas és csodálatos Kinyilatkoztatást elvlasztja az Én saját előző Megnyilvánulásomtól, ez olyan titok, amit ember meg nem érthet, s olyan rejtély, amit elme fel nem foghat. Hossza előre elrendeltetett, s ennek okát ember csak akkor fedezheti fel, ha megismeri Rejtett Könyvem tartalmát.”* *„Nézzétek – magyarázza tovább Bahá'u'lláh a Kitáb-i-Badí'-ban, egy olyan Művében, melyben a Bayán népének érveit cáfolja meg –, nézzétek csak, mihelyst véget ért ezen csodálatos, legszentebb és kegyelemteljes Törvénykorszak kilencedik esztendeje, a legnagyobb titokban kiteljesedett a tiszta, teljesen a világtól elfordult és megszentelt lelkek szükséges száma.”*

Azok a csodálatos események, amelyek a Bábi Törvénykorszak Alapítójának az eljöttét beharangozták, eseménydús életének drámai körülményei, vértanúságának természetfeletti tragédiája, az az elbűvölő hatás, amit legelőkelőbb és leghatalmasabb honfitársaira tett – amint mindezeket Nabil felkavaró hatású elbeszélésének minden egyes fejezete tanúsítja – már magában is elegendő bizonyítékul szolgálának ahhoz, hogy jogosnak tekintsük, hogy ennyire magasztos állást foglaljon el a Próféták sorában.

Bármilyen szemléletes képet is hagyott az utókorra életének kiváló krónikása, még egy ilyen ragyogó leírás is elhalványodik amellet a tündöklő tisztelet mellett, mellyel Bahá'u'lláh tolla adózott a Báb előtt. Ennek a tiszteletnek a kialakulásához Maga a Báb is bőségesen hozzájárult, mikoris egyértelműen kijelentette elhivatását, s e tisztelet jellegét döntően megerősítették, jelentését pedig világossá tették 'Abdu'l-Bahá írásos tanúbizonyságai.

Ha nem a Kitáb-i-Íqánban, akkor vajon hol is találhatná meg a Bábi Törvénykorszak tanulmányozója azokat a bizonyságokat, melyek félreérthetetlenül tanúsítják azt az erőt és szellemet, amit csak Isten Megnyilvánulása tud felmutatni? *„Megmutatkozhat-e vajon egy ilyen dolog – kiált fel Bahá'u'lláh – hacsak nem egy isteni Kinyilatkoztatás erején, és Isten győzhetetlen akarata hatalmán keresztül? Isten igazságosságára! Ha bárki egy ily nagy Kinyilatkoztatást hordozna szívében, már egy ilyen bejelentésnek a gondolata is megdöbbené! És hogyha minden ember szíve az ő szívébe lenne bezárva, még mindig habozna, hogy belekezdjen-e egy ilyen rettenetesen nagy vállalkozásba.”* *„Szem még nem látta a bőség ily nagyszerű kiadását – jelenti ki másutt –, sem fül nem hallott még a szerető kedvesség ily kinyilatkoztatásáról... Az 'állandósággal felruházott' Próféták, kiknek magasztossága és dicső-*

sége úgy ragyog, mint a Nap, mindnyájan megtiszteltettek egy könyvvel, melyet mindenki látott, és melynek versei illendően betartattak. Míg azon versek, melyek az isteni irgalom ezen Felhőjéből alázaporoztak, oly bőségesek voltak, hogy senki nem volt képes még megbecsülni számukat ... Hogyan tudják lekicsinyelni e Kinyilatkoztatást? Vajon volt-e korszak, amelyik látott már ily nagy jelentőségű eseményeket?"

Amikor azoknak a hősöknek és vértanúknak a jellemét és hatását elemzi, akiket a Báb szelleme oly csodálatosan alakított át, Bahá'u'lláh a következőket nyilatkoztatja ki: *„Ha ezen társak nem azok, akik igazán törekednek Istenhez, ki más nevezethetne ezen a néven? ... Ha ezen társak, az ő összes csodálatos bizonyágtételükkel és nagyszerű munkáikkal hamisak, ki méltó akkor arra, hogy az igazságot magának igényelje? ... Látott-e a világ Ádám napjai óta ily felindulást, ilyen erőszakos felfordulást? ... Olybá tűnik, a türelem az ő lelkierejüknek köszönhetően táratott fel, és a hűség az ő cselekedeteik által született le a világba.”*

Ugyanebben a levélben, amikor azt hangoztatja, hogy a Báb dicső állása mennyire felette áll a múlt Próféfái állásának, Bahá'u'lláh ugyanezen levélben hangsúlyozza: *„Kinyilatkoztatása természetét megértés meg nem ragadhatja, Hitének teljességét tudás fel nem foghatja.”* Megerősítendő érvét, ezt követően a következő próféfai szavakat idézi: *„A tudás huszonhét betüből áll. Mindaz, mit a Próféfák kinyilatkoztattak, ebből két betű. E két betűnél többet ember eddig még nem ismert meg. De mikor felemelkedik majd a Qá'im, megnyilvánítja Ő a maradék huszonöt betűt.”* *„Lásd meg – teszi hozzá – e kijelentésből, hogy mily nagyszerű és fenséges az Ő állása! Az Ő rangja magasabb, mint az összes Próféfáé, és Kinyilatkoztatása meghaladja választottaik mindenikének felfogását és megértését.”* *„Kinyilatkoztatásáról – fűzi még mindehhez –, Isten Próféfái, az Ő szentjei és választottai vagy nem értesültek, vagy Isten kifürkészhetetlen Parancsolatának megfelelően fel nem tártak.”*

Az összes tisztelet közül, mellyel Bahá'u'lláh tévedhetetlen tolla kívánt adózni a Báb, „Leginkább Szeretettje” emléke előtt, a legemlékezetesebb és legmegkapóbb a most következő rövid, de ékesszóló rész, ami igen nagy mértékben emeli ugyanezen levél záró szakaszának az értékét. *„Mindezek közepette itt állunk – írja, amikor azokról a csapásokról és veszélyekről számol be, amelyek Bagdadban sújtották Őt –, életünkkel kezünkben, teljességgel akarátába ajánlva Magunkat; hogy tán Isten szerető kedvességén és kegyelmén keresztül e kinyilatkoztatott és megnyilvánult Betű (Bahá'u'lláh) letehesse életét áldozatként a*

Legelső Pont, a Legmagasztosabb Szó (a Báb) ösvényén. Őrá, Kinek parancsolatára megszólalt a Lélek, szívünk ezen hő vágya nélkül egyetlen pillanatig sem maradtunk volna tovább e városban."

Hón szeretett barátaim! Ezt a hangos dicséretet és bátor kijelentést, amit Bahá'u'lláh tolla egy ilyen jelentőségteljes munkában nyilvánított ki, teljességgel visszhangozza az a nyelvezet, melybe a Bábí Kinyilatkoztatás Forrása a saját Maga által kinyilatkoztatott tanításokat öltöztette. *„Én vagyok a Titokzatos Menedék – határozza meg Állását a Báb a Quayyúmu'l-Asmá'-ban –, mit a Mindenhatóság Keze emelt. Én vagyok a Lámpás, mit Isten Ujja annak tartójában meggyújtott, és halhatatlan ragyogással ragyogtat elő. Én vagyok annak a legmagasb Fénynek a lángja, mely a Sínai hegyén lobogott, az örömteli Helyen, és mely az Égő Csipkebokor közepén rejtezett.”* *„Ó, Qurratu'l-'Ayn! – kiált fel ugyanezen gondolatmenet közben, Önmagához intézve szavait – Benned senki mást nem látok, csak a 'Nagy Hírt', amit a Mennybéli Gyülekezet hirdet. Erről a Névről, tanúskodom róla, ismertek téged a Dicsőség Trónusa körül keringők öröktől fogva.”* *„Minden egyes Prófétaival – fűzi hozzá –, Akiket a múltban Leküldtünk, külön Szövetséget kötöttünk 'Isten Megemlékezésére' és Annak Napjára vonatkozólag. A Kegyelemtrónusa körül kerengő angyalok számára – a dicsőség birodalmában és az igazság erejénél fogva – jól látható 'Isten Megemlékezése' és Napja.”* *„Ha kívánnánk, – erősíti meg –, Hatalmunkban állna, hogy Kinyilatkoztatásunk egyetlenegy betűjével arra készítsük a világot, s mindazt, mi benne található, hogy egy szempillantásnyi idő alatt felismerje Ügyünk igazát.”*

„Én vagyok a Legelső Pont, – írja a Báb a Máh-Kúí várbörtönből Muhammad Sháh-hoz –, melyből az összes teremtett dolog létrehozott. ... Én vagyok Isten Orcája, Minek tündöklése sosem homályosulhat el, Isten Fénye, Minek ragyogása sosem szűnhet meg. ... Isten jobb Kezembe helyezte a mennyországot, bal kezembe pedig a pokol összes kulcsát... Én Vagyok Isten Legelső Szavának egyik tartóoszlopa. Aki felismert Engem, tud mindent, mi helyes s mi igaz, s birtokába jutott minden jónak és helyénvalónak... Az anyag, miből Isten Engem teremtett, nem ugyanaz az agyag, miből másokat formázott. Oly dologgal ruházott fel, mit a világ dolgaiban bölcsek meg nem érhetnek, sem a hűhűek meg nem láthatnak.” *„Ha egy apró hangya – fejt ki Reá jellemző stílusban a Báb, amikor a Törvénykorszakában rejlő korlátlan lehetőségeket hangsúlyozza –, arra vágya e napon, hogy oly erővel bírjon, mellyel fel tudná fedni a Korán leghomályosabb és legzavarbaejtőbb részeit, kívánsága bizton teljesítenék, minthogy az örök hatalom*

misztériuma ott remeg minden teremtett dolgok legmélyén.” ... „Ha egy ily kicsiny teremtmény – jegyzi meg 'Abdu'l-Bahá ezzel a megdöbbenő kijelentéssel kapcsolatban –, felruházthatatik egy ily magasrendű képességgel, akkor még mennyivel nagyobb kell legyen az erő, mely Bahá'u'lláh kegyelmének nagylelkű kiáradásán keresztül szabadul fel!”

Bahá'u'lláh és a Báb fentebb idézett határozott állításaihoz és ünnepeyes kijelentéseihez hozzá kell vennünk 'Abdu'l-Bahá megcáfolatlan bizonyágtételét is. 'Abdu'l-Bahá, Aki Bahá'u'lláh és a Báb szavainak kijelölt értelmezője, mind Tábláiban, mind Végrendeletében – egyértelmű és félreérthetetlen módon, s nem a sorok között elrejtve – erősíti meg mindazon igazságokat, melyekre eddig utaltam.

Egy Mázindaránban lakó bahá'íhoz címzett Táblájában – melyben egy Neki tulajdonított és helytelenül értelmezett állítás (ami arról szólt, hogy ebben az évszázadban kel fel az Igazság Napja) jelentését magyarázza meg – röviden, de meggyőzően fejt ki azt az álláspontot, amit örökre képviselnünk kell azzal kapcsolatban, hogy milyen viszonyban áll egymással a Bahá'í Törvénykorszakhoz fűződő két Megnyilvánulás. *„Amikor ezt a kijelentést tettem – írja –, senki másra nem gondoltam, mint a Bábra és Bahá'u'lláh-ra, Kik Kinyilatkoztatásai jellegének megvilágítása volt céлом. A Báb Kinyilatkoztatását a Naphoz lehet hasonlítani, állása az első állatövi jegynek, a Kosnak felel meg, melybe a Nap a tavaszi napéjegyenlőségkor lép be. Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatásának az állását viszont az Oroszlán jegye képviseli, ami a Nap nyárközepi, legmagasabb állása. Ez pedig úgy értendő, hogy ezt a szent Törvénykorszakot az Igazság Napja akkor világítja be, midőn fénye a legdicsőbb állásából, teljes tündöklésében, hevében és dicsőségében ragyog elő.”*

„A Báb – írja még konkrétabban 'Abdu'l-Bahá egy másik Táblájában – a Magasztos, az Igazság Reggele, Kinek fénye minden tájéket beraagyog. Ő a Legnagyobb Fénynek, az Abhá Napnak az Előfutára is. Az Áldott Szépség az, Akit megjövendöltek a múlt szent könyvei, Ő annak a fénynek a Forrása, amely a Sínai-hegy felett ragyogott s Kinek tüze az Égő Csipkebokor mélyén lángolt. Mi mindnyájan, egytől egyig, szolgálunk küszöbeiken, s alázatos szolgálkként állunk ajtóik előtt.” *„Függetlenül attól, – hangzik még határozottabb figyelmeztetése – hogy a logikára vagy az iratok és hagyományok szövegére alapozódnak-e, minden bizonyítékot és jóslatot, bármínemű tanúbizonyságot úgy kell felfognunk, hogy azok központjában Bahá'u'lláh és a Báb személye áll, s hogy azok tökéletesen Bennük teljesednek ki.”*

S végezetül a következő részben, amely Végrendeletében, utolsó kívánságainak és búcsúrendelkezéseinek eme tárházában található, s

melyet kimondottan arra szánt, hogy lefektesse a bahá'í hit irányelveit, megkoronázza a Báb kettős, magasztos állásáról vallott Tanúbizonyosságát: *„Íme Bahá népe hitének alapja (hadd legyen életem áldozat értetük): Őszentsége, a Magasztos (a Báb) Isten egységének és egyedüliségének a Megnyilvánulása, és az Időtlen Szépség előfutára. Őszentsége, az Abhá Szépség (hadd legyen életem áldozat hű barátaiért), Isten Legfőbb Megnyilvánulása és Legistenibb Lényegének Hajnala. Mindenki más – teszi hozzá jelentőségteljesen – csupán az Ő szolgája, és az Ő parancsolata szerint cselekszik.”*

'ABDU'L-BAHÁ

Hőn szeretett barátaim! A megelőző oldalakon olyan igazságokat kíséreltem meg kifejtetni, amelyek – meggyőződésem szerint – benne foglaltatnak Annak fellépésében, Aki a bahá'í Kinyilatkoztatás Forrása. Ezenkívül megkíséreltem eloszlatni azokat a félreértéseket, amelyek természetsszerűleg felmerülhetnek mindenkiiben, aki Isten dicsőségének ily emberfölötti megnyilvánulásán elgondolkozik. Iparkodtam megmagyarázni annak az istenségnek a jelentését, mellyel Őneki, Aki egy ilyen titokzatos erő közvetítője, feltétlenül rendelkeznie kell. Szintén igyekeztem legjobb képességem szerint bemutatni, hogy az az Üzenet, amit korunkban Isten egy ilyen nagyszerű Lényre bízott, hogy továbbítsa az emberiség felé, elismeri az eddigi Proféták által újtára bocsátott összes Törvénykorszak isteni eredetét, magáénak vallja azok alapelveit s hozzájuk eltéphetetlen szálakkal kötődik. Hasonlóképp szükségesnek véltem bizonyítani és hangsúlyozni, hogy egy ilyen Hitnek az Alapítója, Aki nem ismeri el azt a végső befejezettséget és lezárultságot, amit különböző felekezetek vezetői hirdetnek, Kinyilatkoztatása hatalmas volta ellenére sem igényli ezt a jogot Magának. Ügyünk fejlődésének jelenlegi szakaszában ugyancsak rendkívül kívánatosnak tartottam annak a további alapelvnek a megvilágítását is, hogy a Bábot – függetlenül attól, hogy mennyi ideig tartott Törvénykorszaka – elsősorban nem a bahá'í hit kiválasztott Előfutárának, hanem olyasvalakinek kell tekintenünk, Aki fel volt ruházva azzal az oszthatatlan hatalommal, amellyel minden egyes eddig élt független Proféta rendelkezett.

E helyütt nagy szükségét érzem annak, hogy tisztázzuk, mi is az a rang, ami 'Abdu'l-Bahát megilleti, s mi pozíciójának a jelentősége ebben a szent Törvénykorszakban. Valóban nem könnyű feladat, hogy mi, akik oly közel állunk időben egy ilyen hatalmas alakhoz s egy ilyen varázsos személyiség titokzatos erejének a hatása alatt vagyunk, tiszta és pontos képet tudjunk alkotni szerepéről és jelleméről, Aki nemcsak Bahá'u'lláh Törvénykorszakában, hanem az egész vallástörténetben is különleges szerepet tölt be. Bár saját szintjén mozgott és alapvetően más ranggal rendelkezett, mint a Bahá'í Kinyilatkoztatás Alapítója illetve Előfutára, kettejükkel egyetemben mégis – a Bahá'u'lláh Szövetségében számára kijelölt rangnál fogva – azt képezi, amit a Hit Három Központi Alakjának nevezhetnénk, s melyhez hasonlatos képződmény nem létezik a világ szellemtörténetében. Velük egyetemben olyan szinten magasodik Isten zsenge Hitének Istentől elrendelt sorsa felett,

melyre Őutána legalább kereken ezer évig sem ember, sem a Hit ügyeit igazgató szervezet nem is remélheti, hogy feljuthat. Ha ezt a dicső rangot lealacsonyítjuk azáltal, hogy állását azonosítjuk vagy nagyjából egyenlőnek tekintjük azoknak a helyzetével, kiknek vállára hatalmának köpönyege ráhullott, az ugyanolyan istentelenség lenne, mintha azt az eretnek gondolatot vallanánk, amely már-már oly mértékben magasztalja fel őt, hogy helyzetét teljesen egyenértékűnek tekinti Hitünk központi Alakjának vagy Előfutárának a helyzetével. Mert bármily nagy szakadék választja is el 'Abdu'l-Bahát Tőle, Aki egy önálló Kinyilatkoztatás Forrása, ez meg sem közelíti azt a távolságot, ami Közte, Aki a Szövetség Középpontja és szolgálai között van, akik – függetlenül attól, hogy hogyan hívják őket, milyen rangot töltenek be, milyen feladatot látnak el, vagy milyen sikereket érnek el majd a jövőben – az Ő művét folytatják. Akik ismerték 'Abdu'l-Bahát, akik kapcsolatba kerülve varázsos személyiségével oly rajongva szerették őt, gondolkodjanak el ennek a megállapításnak a fényében Annak a nagyságáról, Kinek állása olyannyira az Ővé fölé magasodik!

Az, hogy 'Abdu'l-Bahá nem Isten Megnyilvánulása, hogy, bár Atyja örököse, rangja nem rokon az Ővével, és hogy kerek ezer esztendeig ilyen rangot csak a Báb és Bahá'u'lláh igényelhet magáénak – ezek olyan igazságok, amelyek mélyen be vannak ágyazódva mind Hitünk Alapítójának, mind Tanításai Értelmezőjének konkrét kijelentéseibe.

„Bárki is formáljon jogot mostantól számított teljes ezer esztendő letelte előtt egy, az Istentől Magától származó közvetlen kinyilatkoztatásra – hangzik az egyértelmű figyelmeztetés a Kitáb-i-Aqdasban –, ez az ember bizony hazug szélhámos. Könyörgünk Istenhez, segítse kegyesen abban, hogy vonja vissza és tagadja meg ezen állítását. Ha megbánja, Isten kétségkívül megbocsát néki. Ha azonban kitart tévelygésében, akkor Isten bizonyosan leküld majd valakit, ki könyörtelenül elbánik véle. Mert rettenetes Isten a büntetésben!” „Ki e verset – fűzi még hozzá nyomatékként – nyilvánvaló jelentésén kívül máshogy értelmezi, megfosztatott az Isten Lelkétől és irgalmától, mely körülölel minden teremtett dolgot.” Íme, egy újabb meggyőző erejű megállapítás: *„Ha ezer esztendő letelte előtt – melyből minden egyes év 12 Korán szerinti hónappal, illetve a Bayán szerinti 19 tizenkilencnapos hónappal egyenértékű – megjelenne valaki, és ha ez az ember Isten összes jelét feltárná is előttem, habozás nélkül tagadjátok meg!”*

Nem kevésbé nyomatékosak és kötelező erejűek azok a kijelentések, amelyekkel 'Abdu'l-Bahá megerősítette ezt a figyelmeztetést: *„Szilárd és megváltoztathatatlan meggyőződésem – jelenti ki –, leplezetlenül és*

nyíltan vallott hitem lényege – mely meggyőződésemet és hitemet az Abhá Királyság lakói teljes mértékben osztják: az Áldott Szépség az Igazság Napja, s Fénye az igazság fénye. Hasonlóképpen a Báb is az Igazság Napja, s Fénye az igazság fénye. ... Az én rangom a szolgálat rangja – egy olyan szolgálaté, amely teljes, tiszta és valódi, amely szilárd alapokon áll, tartós, nyilvánvaló, fennen vallott s amely semmilyen más módon nem értelmezhető... Én Isten Igéjének az Értelmezője vagyok – íme, ez az én értelmezésem.”

Vajon Végrendeletében, egy olyan stílusban és hangnemben, amely Atyja Szövetségének legmegátalkodottabb megszegőjét is zavarba hozza, nem maga 'Abdu'l-Bahá fosztja-e meg fő fegyverüktől azokat, akik hosszú ideig kitartóan mesterkedtek azon, hogy azt a vádat bizonyítsák Rá, hogy magának titokban Bahá'u'lláh rangjával egyenlő, sőt esetleg afelett álló rangot igényel? „Íme – hangzik annak az utolsó dokumentumnak az egyik legsúlyosabb kijelentése, amely az örökkévalóság számára megőrizte az eltávozott Mester útmutatásait és kívánságait –, Bahá népe hitének alapja: Őszentsége, a Magasztos (a Báb) Isten egységének és egyedüliségének a Megnyilvánulása, és az Időtlen Szépség előfutára. Őszentsége, az Abhá Szépség (hadd legyen életem áldozat hű barátaiért), Isten Legfőbb Megnyilvánulása és Legistenibb Lényegének Hajnala. Mindenki más csupán az Ő szolgája, és az Ő parancsolata szerint cselekszik.”

Ezekből a világos és egyértelmű kijelentésekből, melyek összeegyeztethetetlenek a Profétaság bármiféle igényével, semmiképp sem szabad arra a következtetésre jutnunk, hogy 'Abdu'l-Bahá csupán az Áldott Szépség egyik szolgája lenne, vagy hogy szerepe – legjobb esetben is – csak arra korlátozódna, hogy Atyja tanításainak felhatalmazott értelmezője legyen. Távol álljon tőlem, hogy ilyen nézetet valljak, vagy hogy ilyen elképzelést terjesszek. Ha ilyennek tekintenénk Őt, durván megsértenénk azt a felbecsülhetetlen értékű örökséget, amelyet Bahá'u'lláh hagyott az emberiségre. Felfoghatatlanul magasztos a rang, melyet a Legfőbb Toll ráruházott, messze magasabb, mint melyet saját írásos kijelentései mutatnak. A Bahá'u'lláh tolla által lejegyzett utalások a Kitáb-i-Aqdasban (Bahá'u'lláh legfontosabb és legszentebb művében), vagy a Kitáb-i-Ahdban (Szövetsége Könyvében), vagy a Súriy-i-Ghushn-ban (az Ág Táblájában) – mely utalásokat hatalmas mértékben erősítik meg azok a Táblák, melyeket Atyja Néki írt – olyan hatalommal ruházzák fel és olyan dicsfényvel veszik körül 'Abdu'l-Bahát, hogy azt a ma élő nemzedék kellő mértékben nem is tudja értékelni.

Ma, és ezután is mindvégig elsősorban úgy kell Őt tekintenünk, mint Bahá'u'lláh utolérhetetlen és mindenre kiterjedő Szövetségének Középpontját és Fő Támaszát, az Ő legdicsőségesebb kezeművét, Fényének tiszta Tükrét, Tanításainak tökéletes Példaképét, Szavának tévedhetetlen Értelmezőjét, minden bahá'í eszmény megtestesülését, minden bahá'í erény testet öltését, az ősrök Gyökérből eredő Leghatalmasabb Ágat, Isten Törvényének Tagját, azt a Lényt, „*Aki körül az összes név kering*”, az Emberiség Egységének Hajtóerejét, a Legnagyobb Béke Lobogóját, e legszentebb Törvénykorszak Központi Égítéstjének Holdját – mindezek a nevek és címek mind benne foglaltatnak a varázsos névben „'Abdu'l-Bahá”, s ebben a névben fejeződnek ki a legvalódiabb, legnagyobb és legtisztább módon. De mindezek a megjelöléseken túlmenően Ő „*Isten Misztériuma*”, mely választott elnevezéssel Maga Bahá'u'lláh illetve őt s mely név – jóllehet semmiképp sem jogosíthat fel bennünket arra, hogy a Prófétaság rangjára emeljük – megmutatja, hogy 'Abdu'l-Bahá személyében mennyire egyesültek és milyen tökéletes összhangban vannak egymással az emberi természet és az emberfeletti tudás és tökéletesség összeegyeztethetetlen jellemzői.

„*Mikor visszavonul Jelenlétem óceánja és lezárul Kinyilatkoztatásom Könyve – jelenti ki a Kitáb-i-Aqdas –, fordítsátok arcotok Feléje, Kit Isten erre szánt, Ki ez Örök Gyökérből sarjadt.*” S másutt: „*Ha a Titokzatos Galamb felszárnnyal a Dicsőítés Szentélyéből és távoli célját, rejtett lakhelyét indul keresni, mit a Könyvben nem értetek, forduljatok azzal ahhoz, Ki e hatalmas Törzsből kiágazott.*”

A Kitáb-i-'Ahdban¹⁹ Bahá'u'lláh ezenkívül még ünnepélyesen és félreérthetetlenül jelenti ki: „*Kötelező az Aghsánoknak, az Afnánoknak, és rokonaimnak, hogy arcukat mind, egytől egyik a Legnagyobb Ág felé fordítsák. Fontoljátok meg, mit Legszentebb Könyvünkben kinyilatkoztattunk: 'Mikor visszavonul Jelenlétem óceánja és lezárul Kinyilatkoztatásom Könyve, fordítsátok arcotok Feléje, Kit Isten erre szánt, Ki ez Örök Gyökérből sarjadt.'* Ezen szent vers tárgya senki egyéb, mint a Legnagyobb Ág ['Abdu'l-Bahá]. Emígyen nyilatkoztattuk ki néktek hatalmas Akaratunkat, és bizony, Én vagyok a Kegyes, a Mindeneknél Hatalmasabb.”

A Súrui-i-Ghushn-ban (Az Ág Táblájában) jegyeztettek fel az alábbi versek: „*E szent és dicsőséges Lény, a Szentség eme Ága a Sadratu'l-*

---

19 A Szövetség Könyve, Bahá'u'lláh végrendelete - a lektor

Muntahából nőtt ki. Boldog, ki az Ő oltalmát kereste s az Ő árnyéka alatt lakozik. Bizony, Isten Törvényének Tagja ebből a Gyökérből nőtt ki, melyet Isten szilárdan ültetett el Akarata Talajába, s Kinek Ága oly magasra nőtt, hogy az egész teremtést átöleli. Dicséret Néki ezért a fennkölt, áldott, hatalmas és magasztos Kezeművéért! ... A Legnagyobb Táblából – Kegyelemünk jeleként – egy Szó lépett elő, egy Szó, melyet Isten Önnön maga díszével ékesített, s uralkodóvá tett a föld felett és mindenben, mi rajta lakozik, s az emberek számára nagysága és hatalma jeléül választotta. ... Ó, emberek, mondjatok hálát Istennek azért, hogy Ő megjelent – hiszen valóban, Ő a legnagyobb Kegyelem számotokra, a legtekélyesebb ajándék néktek, s Rajta keresztül éled újjá minden porladó csont. Aki Hozzá fordul, Istenhez fordul, s aki elfordul Tőle, az Én szépségemtől fordul el, az Én bizonyosságomat tagadja meg, s Ellenem vétkezik. Ő Isten Reménye bennetek, oltalma bensőtökben, megnyilvánulása felétek, s megjelenése kedvelt szolgálói körében. ... Emberi templom képében küldtük le Őt. Áldott és szent legyen Isten, Aki áthághatatlan, tévedhetetlen Parancsával bármit létrehoz, amit csak akar. Akik megfosztják magukat az Ág árnyékától, elvesznek a tévelygés pusztaságában, elemészödnek a világi vágyódások hevében s azok közé tartoznak, akik bizton el fognak pusztulni.”

„Ó Te, Ki Szemem Fénye vagy! – szól Bahá'u'lláh saját kezeirásával 'Abdu'l-Bahához – Dicsőségem, szerető jóságom óceánja, bőkezűségem napja, kegyelemem mennyországa legyen Véled! Imádkozunk Istenhez, hogy tudásoddal és bölcsességeddel ragyogja be a világot, rendelje el Számodra, mi szívednek kedves, s nyújtszon vigaszt szemednek.” „Isten dicsősége legyen Véled – írja egy másik Táblájában –, s mindenki, ki Téged szolgál és Körülötted kering. Jaj, ezerszer is jaj azoknak, kik szembeszegülnek Véled s bántanak Téged. Boldogság legyen az osztályrésze annak, ki hűséget esküszik Néked – a pokol tüze eméssze azt, ki Néked ellenséged.” „Az egész emberiség számára menedékké tettünk Téged – mondja egy további Táblájában –, pajzsává mindenkinek, kik mennyben s földön lakoznak, mindenki várává, aki hisz Istenben, az Összehasonlíthatatlanban, a Mindentudóban. Adja Isten, hogy Általad megoltalmazza, gyarapítsa és fenntartsa őket, töltsön el Téged mindazzal, mi a gazdagság forrása az összes teremtett dolognak, a jóság óceánja minden embernek, s a kegyelem hajnala minden népnek.”

„Jól tudod, ó, Istenem – könyörög Bahá'u'lláh egy 'Abdu'l-Bahá tiszteletére kinyilatkoztatott imában –, hogy nem kívánok mást Számára, csak mit Te is kívánsz Néki, s nem más célra választottam Őt, csak mit Te is szándékoztál. Földi és mennyei seregeid által tedd hát Őt győze-

delmessé. ... Könyörgöm, tekintsd Irántad érzett szeretetem hevét s vágyakozásomat, hogy megnyilvánítsam Ügyedet, és rendeld Számára és az Őt szeretők számára azt, mit Hírnökeid és Kinyilatkoztatásod Bizalmasai számára előírtál. Bizony, Te vagy a Mindenható, a Mindenkinél Hatalmasabb.”

Egy levélben, melyet Bahá'u'lláh diktált, s Mírzá Áqá Ján, Bahá'u'lláh titkára 'Abdu'l-Bahához intézett annak bejrúti tartózkodása során, a következőket olvashatjuk: *„Dicsőség Néki, Ki megtisztelte Bá Földjét (Bejrútot) Annak jelenlétével, Aki körül az összes név kering. A föld minden atomja hirdette az összes teremtett dolognak, hogy a Börtönváros kapuja mögül elöbukkant, s látóhatára felett felragyogott Isten nagyszerű, Leghatalmasabb Ága, szépségének Égítestje – Időtlen és Megváltozhatatlan Titka –, s más tájék felé halad. Emiatt bánat borította el e Börtönvárost, míg más tájék örvendezik. ... Áldott, kétszeresen is áldott az a föld, melyre lépett, a szem, mely felvidult orcájának szépségétől, a fül, melynek az a megtiszteltetés jutott, hogy meghallhassa hívását, a szív, mely megízlelte szeretetének édes ízét, a kebel, mely kitágult attól, hogy Ő reá gondolt, a toll, mely dicséretét zengte, a tekercs, mely írásai tanúbizonyosságát hordozta.”*

'Abdu'l-Bahá, megerősítve azt a hatalmat, amit Bahá'u'lláh ruházott Rá, a következő kijelentést teszi: *„A Kítáb-i-Aqdas félreérthetetlen szövege szerint Bahá'u'lláh a Szövetség Középpontját jelölte ki Szava Értelmezőjéül. Ez a Szövetség annyira szilárd és erős, hogy ehhez fogható az idők kezdetétől egészen a mai napig egyetlenegy vallási Törvénykorszak sem hozott létre.”*

Bármennyire magasztos is azonban 'Abdu'l-Bahá rangja, s bármily bőkezűen is halmozta el dicséretekkel Fiát Bahá'u'lláh ezekben a szent Könyvekben és Táblákban, ezt a kivételes kitüntetést sosem szabad úgy értelmeznünk, hogy címzettjére azonos vagy egyenértékű állást ruházott volna, mint amilyen állással Atyja, Maga a Megnyilvánulás bír. Ha bármelyik fenti idézetet így értelmeznénk, akkor azonnal és nyilvánvaló okoknál fogva ellentétbe kerülnénk azokkal a nem kevésbé világos és mérvadó kijelentésekkel és intésekkel, amelyekre az eddigiekben utaltam. Igazából – mint már megállapítottam – ugyanúgy elítélendők és ugyanolyan kárt okoznak azok, akik túlértékelik 'Abdu'l-Bahá állását, mint azok, akik alábecsülik azt. Ennek az az oka, hogy – mivel ragaszkodnak ahhoz a következtetéshez, amit teljesen alaptalanul vontak le Bahá'u'lláh írásaiból – akaratlanul is táptalajt adnak az ellenségnek s folyamatosan olyan bizonyítékokkal látják el, melyek igazolják hamis vádjait és félrevezető állításait.

Ezért tehát úgy érzem, minden mellébeszélés és habozás nélkül ki kell jelentenem: sem a Kitáb-i-Aqdasban, sem Bahá'u'lláh Szövetségének Könyvében, sem az Ág Táblájában, sem más – akár Bahá'u'lláh, akár 'Abdu'l-Bahá által kinyilatkoztatott – Táblában egyetlenegy rész sem támasztja alá azt a véleményt, amely hajlik arra, hogy Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá úgynevezett „titokzatos egységét” hirdesse, illetve hogy 'Abdu'l-Bahát Atyjával vagy bármely korábbi Megnyilvánulással azonosítsa. Ez a hibás felfogás részben annak a rovására írható, hogy az Ág Táblájában teljességgel túlzó módon értelmeztek bizonyos szavakat és verseket, részben pedig annak, hogy az angol fordításba beemeltek néhány olyan szót, amelyek vagy nem léteznek [az eredetiben], vagy félrevezetőek, vagy másodlagos jelentésükben többféleképp értelmezhetők. Nyilvánvaló azonban, hogy ennek a felfogásnak az alapját elsősorban az a tökéletesen indokolatlan következtetés alkotja, amit Bahá'u'lláh egyik Táblájának a kezdő soraiból vontak le. Ennek kivonatos részei, amelyek a *Bahá'í Scriptures*-ben (Bahá'í Szent Iratok) szerepelnek, közvetlenül a már említett Ág Táblája előtt találhatóak, de nem képezik annak részét. E kivonatos részek olvasása közben mindenkinek világosan kell látnia, hogy az „Örök Úr Nyelve” elnevezés alatt Istent kell érteni, hogy a „Legnagyobb Név” kifejezés nyilvánvaló utalás Bahá'u'lláhra, s hogy a szóban forgó „Szövetség” nem azt a konkrét Szövetséget jelenti, melynek közvetlen Alapítója Bahá'u'lláh és Középpontja 'Abdu'l-Bahá, hanem azt az általános Szövetséget, amelyet – amint azt a bahá'í tanítás vallja – Maga Isten köt az emberiséggel minden egyes alkalommal, amikor új Törvénykorszakot vezet be. A „Nyelv”, amelyik az „örömhírt” „hozza”, – ahogy a fent említett versek fogalmazzak – nem más, mint Isten Hangja, amely Bahá'u'lláh-ra vonatkozik, nem pedig Bahá'u'lláh hangja, 'Abdu'l-Bahára vonatkoztatva.

Ha pedig azt állítjuk, hogy az „Ő Én vagyok” kijelentés egyenlőségjelet tesz Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá közé (s nem – amint azt a Kitáb-i-Íqán magyarázza – Isten és Megnyilvánulásai titokzatos egységét jelenti), ezzel közvetlenül megsértjük azt a gyakorta hangoztatott alapelvet, amely Isten Megnyilvánulásainak egységét mondja ki, mely alapelvet egyébként a fenti kivonatos részek Szerzője is igyekszik ráutalással hangsúlyozni.

Ez egyúttal visszatérést jelentene azokhoz az alaptalan és babonás hiedelmekhez, amelyek a keresztény korszak első évszázada alatt észrevétlenül lopakodtak be Jézus Krisztus tanításaiba, s ott elfogadott dogmákká szilárdulva csökkentették a keresztény hit hatékonyságát, céljait pedig elhomályosították.

„*Határozottan kijelentem – hangzik 'Abdu'l-Bahá írásos nyilatkozata az Ág Táblájához fűzött magyarázatában –, hogy ezeknek a verseknek, éppen ezeknek a szavaknak az igazi jelentése, a valódi jelentősége, a legbensőbb titka az én szolgálatom az Abhá Szépség szent Küszöbén, az Őelőtte való teljes önmegtagadásom, tökéletes jelentéktelenségem. Ez az én tündöklő koronám, legbecsesebb díszem. Ezzel büszkélkedem a föld és menny királyságában. Ezzel kérkedem a kedveltek társaságában! Ezeket a verseket – int a rögtön ezután következő részben – senki nem értelmezheti másképp.*” Majd ugyanezzel kapcsolatban kijelenti: „*A Kitáb-i-Aqdas és a Kitáb-i-'Ahd egyértelmű szövege szerint én vagyok Isten Szavának nyilvánvaló Értelmezője. ... Aki eltér az én értelmezésemtől, saját képzeletének áldozatává válik.*”

Továbbá, ha Hitünk Alapítóját azonosnak tekintenénk Vele, Aki Szövetségének Középpontja, ez azzal az elkerülhetetlen következménnyel is járna, hogy 'Abdu'l-Bahát a Báb fölé helyeznénk, minek ellenkezője pedig ennek a Kinyilatkoztatásnak alapvető – bár ma még nem általánosan felismert – alaptétele. Ezzel egyúttal azt a vádat is jogosnak ismernénk el, amivel a Szövetségtörők 'Abdu'l-Bahá szolgálata alatt végig igyekeztek megmérgezni és megrontani Bahá'u'lláh hű követőinek a lelkét és értelmét.

Ahelyett, hogy ezt a 'Abdu'l-Bahával kapcsolatos alaptalan és képzelt azonosságot vallanánk, helyesebben tesszük – s a Bahá'u'lláh és a Báb által lefektetett elvekkel összhangban járunk el –, ha Hitünk Előfutárát és Alapítóját tekintjük valóságban azonosnak. Ezt az igazságot hirdeti félreérthetetlenül a Súrátu'l-Haykal: „*Ha a Legelső Pont – amint állítjátok – valaki más lett volna s nem Én – hangzik Bahá'u'lláh egyértelmű kijelentése –, és Színem elé járult volna, bizony sosem hagyta volna többé, hogy elváljon Tőlem, hanem Napjaimban Mindketten Egymásban gyönyörködtünk volna.*” „*Ki most Isten Szavát szólja – jelenti ki újfent Bahá'u'lláh – senki egyéb, mint a Legelső Pont, Ki ismét nyilvánvalóvá tétetett.*” „*Ő – szól Magáról az egyik Élő Betűjéhez címzett Táblájában – ugyanaz, Aki a hatvanadik évben megjelent (mohamedán időszámítás szerint 1260). Bizony, ez az Ő egyik hatalmas jele.*” „*Ki fog előállni – kérdi panaszosan a Súríy-i-Dammban –, hogy biztosítsa a Legelső Szépség (a Báb) diadalát, Ki az Őt követő Megnyilvánulás orcájában nyilatkozik meg?*” A Báb által meghirdetett Kinyilatkozást visszafelé utalva így nevezi: „*Az Én korábbi Megnyilvánulásom.*”

Hogy 'Abdu'l-Bahá nem Isten Megnyilvánulása; hogy fényét, ihletét és éltető erejét közvetlenül a Bahá'í Kinyilatkoztatás Forrásából nyeri; hogy tiszta és tökéletes Tükörként Bahá'u'lláh dicsőségének a sugarait

veri vissza, s nem hordozza magában azt a meghatározhatatlan, mégis mindent átható valóságot, melynek kizárólagos birtoklása a Prófétság jegye; hogy szavai azonos érvényűek, de nem egyenlőek rangban Bahá'u'lláh szavaival; hogy nem úgy kell tekintenünk, mint Jézus Krisztusnak („az Atya dicsőségében” eljövendő Fiúnak) a visszatértét – ezeket az igazságokat igazolja és erősíti meg 'Abdu'l-Bahá következő kijelentése is, melyet egyes amerikai hívőkhöz intézett, s mellyel zárom is ezt a fejezetet: *„Azt írtátok, hogy a hívők különbözőképpen vélekednek 'Krisztus második Eljöveteléről'. Kegyelmes Isten! Ez a kérdés számtalan ízben felmerült már, pedig egy 'Abdu'l-Bahá tollából származó világos és megcáfolhatatlan kijelentésből már szerteáradt a válasz: a jóslatokban említett 'Seregek Ura' és 'Megígért Krisztus' az Áldott Tökéletesség (Bahá'u'lláh) és Őszentsége, a Magasztos (a Báb). Az én nevem: 'Abdu'l-Bahá. Az én minősítésem: 'Abdu'l-Bahá. Az én valóm: 'Abdu'l-Bahá. Az én dicséretem: 'Abdu'l-Bahá. Dicsőséges, tündöklő királyi koronám: hódolat az Áldott Tökéletesség előtt. Soha véget nem érő vallásom: szolgálat az egész emberi faj javára. ... Nincs s soha nem is lesz más nevem, címem, rangom, dicséretem: 'Abdu'l-Bahá. Erre vágyom. Ezért epekedem. Ez örök életem. Ez dicsőségem mindörökkön-örökké.”*

AZ IGAZGATÁSI REND

Hón szeretett fivéreim 'Abdu'l-Bahában! Bahá'u'lláh Mennybemenetelével az Isteni Útmutatás Napja, amely – amint azt Shaykh Ahmad és Siyyid Kázim megjövendölte volt – Shirázban kelt fel, majd Nyugat felé haladva Edirnében ért delelőre, végezetül az akkói láthatár mögött nyugodott le, s kerek ezer esztendő letelte előtt nem is kel fel újra. Ennek a ragyogó Égitestnek a lenyugvásával végleg lezárult az Isteni Kinyilatkoztatás időszaka, a bahá'í korszak kezdeti és leginkább éltető szakasza. Ezt az időszakot – melyet a Báb indított újtárra, Bahá'u'lláh-ban csúcrosodott ki, s melyet ezen nagy prófétai ciklus minden Prófétája várva várt és magasztalt – majdnem ötven évig tartó folyamatos és folytatólagosan fejlődő Kinyilatkoztatás jellemezte, kivéve azt a rövid periódust, ami a Báb vértanúhalála és Bahá'u'lláh-nak a teheráni Siyáh-Chálban (Fekete Veremben) átélt megrázó élményei között telt el. A világ szellemtörténetében nem találunk még egy időszakot, amelyik hosszát és termékenységét tekintve ennyire egyedülálló lenne.

'Abdu'l-Bahá elhunyt a másik oldalon ugyanezen Törvénykorszak Hősi és Apostoli Korszakának a végét jelzi, Hitünk azon kezdeti szakaszáét, melynek ragyogását sosem fogja utolérni, nemhogy túlhaladni, az a nagyszerűség, amelynek szükségképpen jellemeznie kell azokat a diadalokat, amiket Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatása a jövőben fog aratni. Hiszen sem azok az eredmények, melyeket a Bahá'u'lláh Hitének jelenlegi intézményeit építő kiváló építőmesterek érnek el, sem azok a viharos győzelmek, amiket a Hit Aranykorának a hősei a jövőben fognak aratni, nem mérhetők össze és nem sorolhatók azonos kategóriába azokkal a csodálatos alkotásokkal, amelyek azoknak az embereknek a nevéhez fűződnek, akik életre keltették a Hitet s lerakták eredeti alapjait. Természeténél fogva a bahá'í korszak azon első, alkotó korszaka külön helyet foglal el és felette áll azon formálódási időszaknak, melybe most léptünk be, s az aranykornak, melynek ezután rendelésszerűen el kell következnie.

Elmondhatjuk, hogy 'Abdu'l-Bahá – Aki egy olyan intézményt testesít meg, melyhez hasonlót a világ egyetlenegy elismert vallási rendszerében sem találunk – lezárt egy Korszakot, melyhez Ő maga is tartozott, s megnyitott egy újat, melyben mi magunk tevékenykedünk. Végrendeletét tehát annak az örök és felbonthatatlan köteléknek kell tekintetünk, amit annak az elméje alkotott, Aki Isten Titka, biztosítandó annak a három korszaknak a folytonosságát, amelyek a Bahá'í

Törvénykorszak egyes részeit képezik. Az az időszak tehát, amely tanúja volt a Hit magja lassú kicsírázásának, emígyen összefonódik azzal, melyben virágba kell boruljon, s azzal is, melyben ez a mag végülis meg fogja hozni arany gyümölcsét.

A Bahá'u'lláh Törvénye által felszabadított, s az 'Abdu'l-Bahá elméjét átható és ott tovább fejlődő alkotó energiák közvetlen befolyása és szoros kölcsönhatása eredményeként olyan Eszköz született, amit az Új Világrend Alapító Okiratának tekinthetünk, amely Világrend ennek a nagyszerű Törvénykorszaknak egyszerre dicsősége és ígérete. Ezért tehát a Végrendeletet úgy értékelhetjük, mint az abból a titokzatos közösségből származó megkerülhetetlen eredményt, amely Közte, Aki továbbította Isteni Szándékának életadó hatását, s aközött az ember között létezett, Aki ennek közvetítője és kiválasztott befogadója volt. Lévén a Szövetség Gyermeke – Isten Törvénye Eredeztetőjének és Értelmezőjének egyaránt Örököse –, 'Abdu'l-Bahá Végrendeletét éppoly kevésbé választhatjuk el Attól, Aki az eredeti és kiváló okot nyújtotta, mint Attól, Aki azt végülis formába öntötte. Sosem szabad szem elől téveszteni, hogy Bahá'u'lláh kifürkészhetetlen akarata annyira mélyen beleivódott 'Abdu'l-Bahá tetteibe, s indítékai annyira elválaszthatatlanul összefonódtak, hogy ha pusztán kísérletet tenénk arra, hogy az előző tanításait különválasszuk attól a rendszertől, amelyet ugyanezen tanításoknak az eszményi Mintaképe hozott létre, a Hit egyik legszentebb és legalapvetőbb igazságát tagadnánk meg.

Az Igazgatási Rendet, amely 'Abdu'l-Bahá mennybemenetele óta szemünk láttára alakul ki és ölt formát a világ nem kevesebb, mint negyven országában, magának a Végrendeletnek a kereteként foghatjuk fel, s ez a Végrendelet az a bevehetetlen erődítmény, melyben ezen újszülöttet dajkálják és nevelik. Nyilvánvaló, hogy amint növekszik és megerősödik, az Igazgatási Rend meg fogja mutatni és teljeskörűen fel fogja tárni ennek a nagyfontosságú Dokumentumnak a lehetőségeit és horderejét, mely rendkívül markánsan fejezi ki Bahá'u'lláh Törvénykorszaka egyik legjelentősebb Alakjának az Akaratát. Amint összetevő elemei: szerves intézményei hatékonyan és erőteljesen kezdenek el majd működni, ez a Rend be fogja jelenti igényét s bizonyítani is fogja abbéli képességét, hogy nem csupán az idők teljességében az egész emberiségre isteni rendeltetészerűen kiterjedő Új Világrend csírájaként tekintendő, hanem egyben mintájának is.

Ezzel kapcsolatban meg kell említenünk, hogy ez az Igazgatási Rend alapvetően különbözik minden mástól, amit bármely Próféta korábban

létrehozott, mivel Maga Bahá'u'lláh volt az, Aki elveit kinyilatkoztatta, intézményeit létrehozta, Szavának értelmezőjét kijelölte, és ráruházta a szükséges hatalmat arra a testületre, amelyiknek az a feladata, hogy kiegészítse, illetve alkalmazza az Ő törvényeit. Ebben rejlik ezen Rend erejének titka, alapvető különbsége és annak biztosítéka, hogy ne következzen be felbomlás vagy egyházszakadás. A világ vallási rendszereinek szent irataiban, de még a Bábí Törvénykorszak Alapítójának az írásaiban sem találunk egyetlenegy előírást sem arra vonatkozólag, hogy olyan szövetséget hozzanak létre, illetve olyan igazgatási rendet alakítsanak ki, amely méreteit és hitelességét tekintve versenyre kelhetne a Bahá'í Törvénykorszak alapját képező megfogalmazásokkal. A világ legerjedtebb és legkiemelkedőbb elismert vallásai közül vegyük példának a kereszténységet és az iszlámot! Fel tud-e mutatni ez a két vallás bármit is, amit egybe lehetne vetni, vagy egyenértékűnek lehetne tekinteni Bahá'u'lláh Szövetsége Könyvével vagy 'Abdu'l-Bahá Végrendeletével? Elegendő hatalommal ruházza-e fel az Evangélium vagy a Korán azokat a vezetőket és intézményeket, akik maguknak követelték a jogot és meg is szerezték azt a funkciót, hogy szent irataik előírásait értelmezzék, és közösségeik ügyeit intézzék? Vajon Péter – az apostolok elismert vezetője –, vagy Ali imám – a Próféta unokatestvére és törvényes utódja – a rájuk ruházott vezető szerep bizonyítékaként tudtak-e olyan, Krisztustól vagy Mohamedtől származó egyértelmű, írásos megerősítésekre hivatkozni, melyekkel elnémíthatták volna azon kortársaikat vagy utódaikat, akik nem ismerték el ezt a címüket s cselekedeteikkel kiváltották azokat az egyházszakadásokat, amik még ma is fennállnak? Bizonyosságunk tudatában feltehetnénk a következő kérdést is: hol találunk Jézus Krisztus feljegyzett szavai között olyan helyet, amely – például az utódlás tekintetében vagy (a kimondottan csak szellemi tanok mellett) konkrét törvényekre és szabatosan megfogalmazott egyházigazgatási eljárásokra vonatkoztatva – akár csak meg tudná közelíteni azokat a részletes előírásokat, törvényeket és figyelmeztetéseket, melyek bővével található mind Bahá'u'lláh, mind 'Abdu'l-Bahá hitelesített kijelentései között? Van-e olyan rész a Koránban – amely pedig jogrendszerét, egyházigazgatási és vallásos előírásait tekintve jelentős előrelépést hozott a korábbi, elsilányítottabb Kinyilatkoztatásokhoz képest –, melyet úgy értelmezhetnénk, hogy megdönthetetlenül megalapozza azt a hatalmat, mellyel Mohamed szóban kétségtelenül számos alkalommal felruházta Utódját? Elmondhatjuk-e a Bábí Törvénykorszak Szerzőjéről – bármennyire is sikerrel akadályozta meg a Perzsa Bayán

előírásain keresztül, hogy olyan tartós és végzetes egyházszakadás következze be, mint amely a kereszténységet és az iszlámot sújtotta –, hogy Hite megóvása érdekében olyan egyértelmű és hatékony eszközt tudott nyújtani, mint azok, melyek örök időkre meg kell védjék Bahá'u'lláh Hite szervezett követőinek az egységét?

Egyértelmű útmutatásainak, ismételt figyelmeztetéseknek, a tanításaiban rejlő és alaposan kidolgozott hiteles biztosítékainak köszönhetően – az összes korábbi Kinyilatkoztatástól eltérően – egyedül ez a Hit volt képes olyan szerkezet létrehozására, melyhez a tönkrement és megromlott felekezetek megriadt követői odafordulhatnak, kritikusan elemezhetik, s – mielőtt még túl késő lenne – védelmet kereshetnek egész világot átfogó menedékében.

Nem csodálkozhatunk azon, hogy az, Aki Akaratával ezen óriási és páratlan Rendet újtára indította, s Aki egy ily hatalmas Szövetség Középpontjában áll, a következőket írta: *„Ezen Szövetség oly szilárd és hatalmas, hogy az idők kezdetétől a mai napig nincs olyan vallási Törvénykorszak, mely ehhez hasonlót alkotott volna.”* *„Minden, ami ennek a szent ciklusnak a legmélyén rejtőzik – írta szolgálatának legsötétebb és legveszélyesebb napjaiban –, fokozatosan fog megjelenni és nyilvánvalóvá válni, hiszen most még csak növekedésének elején, jelei kinyilatkoztatásának a hajnalán vagyunk.”* *„Ne féljetelek – hangzanak megnyugtató Szavai, melyekkel elővetíti a Végrendelete által létrehozott Igazgatási Rendet –, ne féljetelek, ha ezen Ág lemetszetik ez anyagi világról s elhullajtja leveleit. Nem, levelei gazdagon növekszenek majd, hiszen ez az Ág azután is nőni fog, hogy levágták eme lenti világról, a dicsőség legmagasztosabb ormaira fog eljutni, s olyan gyümölcsöket fog hozni, melyek illata beborítja az egész világot.”*

Mi egyébre vonatkozhatnak Bahá'u'lláh következő szavai, ha nem arra a hatalomra és fenségre, melyet ennek az Igazgatási Rendszernek – amiben fellelhetők a jövőben megvalósuló, mindenre kiterjedő Bahá'í Államközösség csirái – kell isteni rendelésből megnyilvánítania: *„A világ egyensúlya felborult e legnagyobb, ez új Világrend vibráló hatására. Az emberiség életrendjét gyökeresen megváltoztatja e páratlan és csodálatos Rendszer, melyhez foghatót halandó szem sohasem látott.”*

Maga a Báb is, utalásaiban Arra, „Akit Isten Ki Fog Nyilvánítani”, előre jelzi azt a Rendszert és dicsóítja azt a Világrendet, amit Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatása rendeltetett megvalósítani. *„Boldog – hangzik figyelemreméltó kijelentése a Perzsa Bayán harmadik fejezetében –, aki tekintetét Bahá'u'lláh Rendjére függeszti s hálát mond Urának! Ó ugyan-*

is bizonyosan nyilvánvalóvá tétetik. Ezt Isten megmásíthatatlanul így rendelte a Bayánban."²⁰

Bahá'u'lláh Tábláiban, ahol konkrétan megneveztetnek és hivatalosan megalapítatnak az Igazság Nemzetközi és Helyi Házai; Isten Ügyének Kezei intézményében, amelyeket elsőként Bahá'u'lláh, majd később 'Abdu'l-Bahá hozott létre; a helyi és országos Tanácsok intézményében, melyek csírájukban már az 'Abdu'l-Bahá mennybemeneletét megelőző időben működtek; abban a hatalomban, melyet Tábláikban Hitünk Alapítója és Szövetségének Középpontja döntött rájuk ruházni; a Helyi Alap intézményében, amely azon konkrét utasítások szerint működik, amiket 'Abdu'l-Bahá néhány perzsa Tanácshoz intézett; a Kitáb-i-Aqdas verseiben, melyek utalásai világosan előremutatnak a Védnökség intézményére; abban a magyarázatban, melyet egyik Táblájában 'Abdu'l-Bahá fűz az örökösödés elvéhez és az elsőszülöttség jogához, miként azt a korábbi Próféta k vallották, s az ennek a kérdéskörnek szentelt nagy figyelemben – ezekben mind-mind halvány utalásokat és előjeleket vehetünk észre és fedezhetünk fel annak az Igazgatási Rendnek a természetére és működésére vonatkozólag, melynek meghirdetésére és hivatalos megalapítására később 'Abdu'l-Bahá Végrendelete volt hivatott.

Úgy érzem, e helyütt meg kell kísérelnem, hogy megmagyarázzam az ezt a hatalmas Igazgatási Szerkezetet fenntartó kettős oszlop – a Védnökség és az Igazságosság Egyetemes Háza – jellegét és funkcióit. Az ezen intézményekkel kapcsolatos egyes elemek átfogó jellemzése meghaladja ennek a munkának a terjedelmét és célját, mivel ez arra szorítkozik, hogy általánosságban mutassa be a Hit alapigazságait. Kétség sem férhet hozzá, hogy az eljövendő nemzedékek sikerrel birkóznak majd meg azzal a feladattal, hogy pontosan és részletekbe menően meghatározzák a jellegét, illetve kimerítően elemezzék a természetét azoknak a kapcsolatoknak, melyek egyrészt 'Abdu'l-Bahá Végrendeletének ezt a két alapvető szervét kötik össze egymással, másrészt mindkét szervet külön-külön kötik össze Hitünk Alapítójával és Szövetségének Középpontjával. Ehelyütt mindössze arra törekedhetek, hogy ennek a rendszernek néhány olyan szembeötlő jellegzetességét taglaljam, amelyek – álljunk bármily közel is e rendszer roppant szerkezetéhez – már annyira világosan körülhatárolhatók, hogy megbocsáthatatlan dolog lenne rosszul értelmeznünk vagy nem észrevennünk őket.

---

20 vö. Kitáb-i-Aqdas, 189. jegyzet – a lektor

Már rögtön az elején világosan és egyértelműen le kell szögeznünk, hogy Bahá'u'lláh Igazgatási Rendjének eme kettős intézményére úgy kell tekintenünk, hogy isteni eredetűek, lényegi funkciót töltenek be, céljaikban pedig kiegészítik egymást. Közös, alapvető céljuk: biztosítani annak az isteni eredetű hatalomnak és tekintélynek a folytonosságát, amely Hitünk Forrásából fakad, megőrizni és megvédeni híveinek egységét, valamint megtartani tanításainak teljességét és rugalmasságát. E két, egymástól elválaszthatatlan intézmény, egymással együttműködve irányítja a Hit ügyeit, összehangolja cselekedeteit, képviseli és előrelendíti érdekeit, végrehajtja törvényeit és megvédi kiegészítő intézményeit. Külön-külön mindegyikőjük saját, jól behatárolt hatáskörében működik, s rendelkezik mindazon kiegészítő intézményekkel, mely eszközök úgy lettek megtervezve, hogy hatékonyan el tudja látni saját feladatát, és eleget tudjon tenni saját kötelességeinek. A megszabott korlátok között mindegyikőjük saját hatalmát gyakorolja, saját jogaival és kiváltságaival él, melyek nem állnak ellentmondásban, nem kisebbítik egymás szerepkörét a legcsekélyebb mértékben sem. Nemhogy összeférhetetlenek lennének, vagy kölcsönösen gyengítenék egymást, hanem éppenhogy kiegészítik egymás hatalmát, tekintélyét és funkcióit, míg céljukat tekintve mindvégig és alapjaiban azonosak.

Ha megfosztanánk a Védnökség intézményétől, Bahá'u'lláh Világrendje megcsonkulna és tartósan megfosztanánk attól az örökösödési elvtől, amelyet Isten Törvénye – mint 'Abdu'l-Bahá írta – mindig is valtott. Egy Perzsiában élő hívó számára egy Táblában a következőt jelenti ki: *„A legidősebb fiú minden egyes Törvénykorszakban különleges kiváltságokat kapott. Még a próféta állása is születési jogai közé tartozott.”* Ha nem létezne ez az intézmény, a Hit teljességét tennénk kockára s az egész építmény stabilitása kerülne komoly veszélybe. Tekintélyén csorba esne, semmilyen eszközzel nem rendelkezne, amellyel nagyívú és folyamatos rálátást tudna nyerni nemzedékek egész sorára, s teljességgel megszűnne az a szükséges útmutatás, amellyel szabályozni lehetne választott képviselői törvényhozói tevékenységének kereteit.

Hasonlóképpen, ha megfosztanánk az Igazságosság Egyetemes Házának nem kevésbé lényegi intézményétől, 'Abdu'l-Bahá Végrendeletének ez a Rendszere megbénulna cselekvésében, és nem lenne képes betölteni azokat a lyukakat, amiket a Kítáb-i-Aqdas Szerzője szándékosan hagyott a törvényhozásra és igazgatásra vonatkozó előírásai gyűjteményében.

„Ő Isten Szavának Értelmezője – erősíti meg 'Abdu'l-Bahá, amikor a Hit Védnökének a funkcióira utal, ugyanazt a kifejezést használva, amit Magára is vonatkoztatott, amikor a Szövetségőrök vádját cáfolta meg, akik kétségbe vonták azt a jogát, hogy Bahá'u'lláh szavait értelmezze –, és *őutána egyenes ági leszármazottjai közül az elsősülött következnek.*”- fűzi még hozzá. „A hatalmas erőd az aziránt való engedelmisségen keresztül marad bevehetetlen és biztonságos – magyarázza továbbá –, ki Isten Ügyének Védnöke. Kötelező az Igazságosság Háza²¹ tagjainak, az összes Aghsánnak, Afnánnak, Isten Ügye Kezeinek, hogy engedelmisséget, alázatosságot és alárendeltséget tanúsítsanak Isten Ügye Védnöke iránt, hozzá forduljanak és legyenek alázatosak előtte.”

„Az olyan ügyekkel kapcsolatban, – jelenti ki ugyanakkor Bahá'u'lláh a Dicső Paradicsom Nyolcadik Levelében – amelyekről a Könyv nem nyilatkozik konkrétan, az Igazságosság Háza tagjainak tanácskoznuk kell s el kell rendelniük, ami szerintük helyes. Isten bizony sugalmazni fog nekik bármit, amit csak jónak lát, hiszen Ő az Adó, a Mindentudó.” „Mindenkinek a Legszentebb Könyvhöz kell fordulnia – jelenti ki Végrendeletében 'Abdu'l-Bahá –, és mindazt, mi abban nincsen kifejezetten rögzítve, az Igazságosság Egyetemes Háza elé kell utalni. Az, mit e testület egyhangúan vagy többségi szavazással eldönt, az bizony maga az igazság, és magának Istennek a célja. Aki attól eltér, bizony azok közül való, kik szeretik a széthúzást, kik rosszakaratot mutattak, és elfordultak a Szövetség Urától.”

Végrendeletében 'Abdu'l-Bahá nemcsak hogy megerősíti Bahá'u'lláh fenti idézetét, hanem még azzal a joggal és hatalommal is felruházza ezt a testületet, hogy a kor követelményeinek megfelelően hatályon kívül helyezze a saját maga vagy egy korábbi Igazságosság Háza által hozott rendeleteket. „És minthogy az Igazságosság Házának hatalma van arra – hangzik egyértelmű kijelentése Végrendeletében –, hogy olyan törvényeket hozzon, melyek nem kerültek kifejezetten rögzítésre a Könyvben, és melyek napi dolgokkal foglalkoznak, hasonlóféleképpen hatalma van arra is, hogy visszavonja azokat. .... Ezt pedig azért teheti, mert azon törvények nem képezik részét a világos értelmű isteni szövegnek.”

A Védnökkel és az Igazságosság Egyetemes Házával kapcsolatban a következő nyomatékos szavakat találjuk: „A szent és ifjú ág, Isten Ügyének Védnöke, valamint az Igazságosság Egyetemes Háza, melyet

---

21 A Kitáb-i-Aqdas fordításakor az Igazság Háza kifejezést használtuk. Ezt azóta felváltotta a pontosabb Igazságosság Háza kifejezés – a lektor

egyetemesen kell megválasztani és megalapítani, mindketten az Abhá Szépség gondoskodása és védelme alatt állnak, a Magasztos (A Báb) oltalma és csalhatatlan vezérlete alatt (hadd ajánljam fel életem mindkettőjükért). Amit ők döntenek, Istentől való az.”

Az idézett kijelentésekből egyértelműen világos és nyilvánvaló, hogy az Ige Értelmezőjének a Hit Védnöke neveztetett ki, míg az Igazságosság Egyetemes Háza azzal a funkcióval lett felruházva, hogy törvényeket alkosson olyan ügyekben, amelyek konkrétan nem kerültek kinyilatkoztatásra a tanításokban. Ha a Védnök a saját illetékességi körén belül értelmez valamit, az ugyanolyan erejű és kötelező jellegű, mint azok a rendelkezések, melyeket az Igazságosság Egyetemes Háza hoz, melynek kizárólagos joga és kiváltsága, hogy állást foglaljon és kimondja a végső szót a Bahá'u'lláh által konkrétan ki nem nyilatkoztatott törvényekről és rendelkezésekről. Egyikőjük sem léphet át, s nem is fog átlépni, a másik számára kijelölt szent területre. Egyikőjük sem fog törekedni arra, hogy megnyirbálja azt a konkrét és elvitathatatlan hatalmat, mellyel mindketten isteni módon fel lettek ruházva.

Jóllehet, ennek a tiszteletre méltó testületnek a Védnök az állandó feje, sosem követelheti magának – még ideiglenesen sem – a kizárólagos törvényhozás jogát. Nem másíthatja meg társai többségének a döntését, viszont kötelessége, hogy bármely rendelkezéssel kapcsolatban, amely meggyőződése szerint összeütközésben áll Bahá'u'lláh kinyilatkoztatott kijelentéseinek értelmével s eltér azok szellemétől, ragaszkodjon ahhoz, hogy társai újból mérlegelés tárgyává tegyék azt. Ő azt értelmezi, ami konkrétan kinyilatkoztatott, s törvényt nem hozhat, kivéve, ha ezt az Igazságosság Egyetemes Házának a tagjaként teszi. Nem dönthet egyedül annak az alapszabálynak a kérdésében, amely társai szervezett tevékenységét kell szabályozza, s befolyását nem használhatja olyan módon, hogy az csorbítsa azok szabadságát, kiknek szent joga, hogy a társaiból álló testületet megválasszák.

Ne felejtjük el, hogy 'Abdu'l-Bahá egy utalásával – mely egy olyan Táblájában található, amit még jóval mennybemenetele előtt írt három perzsi barátjának – már előre láttatta a Védnökség intézményét. Kérdésükre, hogy vajon az Ő mennybemenetele után lesz-e olyan személy, akihez az összes bahá'ínak fordulnia kell, így válaszolt: *„Kérdéseikkel kapcsolatban pedig tudva tudjátok, hogy ez féltve őrzött titok. Olyan, mint a kagylója mélyén rejtő igazgyöngy. El van rendelve, hogy meg fog nyilatkoztatni. Eljön majd az idő, amikor fénye előtör, bizonyosságai nyilvánvalóvá válnak, s titkai feltáruznak.”*

Hőn szeretett barátaim! Bármily magasztos helyet foglal is el, s bármily alapvető funkciót tölt is be a Védnökség intézménye Bahá'u'lláh Igazgatási Rendjében, és bármily nyomasztó is lehet annak a felelősségnek a súlya, amely reá nehezedik, fontosságát – szóljon akárhogy is a Végrendelet – semmiképp sem szabad túlbecsülnünk. Függetlenül erényeitől és eredményeitől, a Hit Védnöke semmilyen körülmények között sem emelkedhet fel arra a szintre és nem osztozhat abban a páratlan rangban, melyet 'Abdu'l-Bahá, a Szövetség Középpontja foglal el, s még kevésbé arra, mely kizárólag Isten Megnyilvánulásának rendeltetett el. Ha ennyire durván eltérnénk Hitünk elfogadott tanaitól, ezzel kimerítenénk a nyílt istenkáromlás fogalmát. Amint már az 'Abdu'l-Bahá rangjáról szóló fejtegetéseim során megállapítottam, bármily nagy szakadék választja is el 'Abdu'l-Bahát az Isteni Kinyilatkoztatás Szerzőjétől, ez meg sem közelíti azt a távolságot, ami Közte, Aki Bahá'u'lláh Szövetségének a Középpontja és a Védnökök között van, akik a Szövetség kiválasztott szolgálói. A Védnököt a Szövetség Középpontjától elválasztó távolság sokkal, de sokkal nagyobb annál, ami a Szövetség Középpontja és annak Szerzője között van.

Szent kötelességemnek érzem, hogy ehelyütt rögzítsem: a Hit egyetlen Védnöke sem állíthatja magáról, hogy Bahá'u'lláh tanításainak tökéletes mintaképe vagy a Fényét visszatükröző makulátlan tükör lenne. Bár a Védnök Bahá'u'lláh és a Báb csalhatatlan, tévedhetetlen oltalmában áll, s bármennyire is osztozik 'Abdu'l-Bahával abban a jogban és kötelességben, hogy a bahá'í tanításokat értelmezze, alapvetően mégiscsak ember marad, és ha hú kíván maradni erkölcsi kötelességéhez, semmilyen indokkal sem követelheti magának azokat a jogokat, előjogokat és kiváltságokat, amiket Bahá'u'lláh úgy döntött, hogy Fiára ruház. Ezen igazság fényében, ha a Hit Védnökéhez imádkoznánk, ha úrnak és mesternek szólítanánk, ha „öszentségének” neveznénk, ha áldását kérnénk, ha megünnepelnénk születésnapját, vagy megemlékeznénk bármilyen életével kapcsolatos eseményről, ez egyenértékű lenne azzal, hogy eltérünk azoktól az elfogadott igazságoktól, melyeket szeretett Hitünk féltve őriz. Az a tény, hogy a Védnököt kifejezetten olyan hatalommal ruházták fel, hogy ennek segítségével fel tudja tárni, milyen szándék húzódik meg Bahá'u'lláh és 'Abdu'l-Bahá kijelentései mögött, s meg tudja magyarázni, ezeket hogyan kell értelmezni, nem ruház rá szükségszerűen olyan rangot, mint amely egyenlő Annak a rangjával, Kinek szavait értelmezni hivatott. Ezt a jogát úgy tudja gyakorolni s ennek a kötelességének úgy tud eleget tenni, hogy

közben rangban mindkettőjük alatt marad, természetében pedig különbözik tőlük.

A mostani és az ezután következő Védnököknek bőséges tanúbizonyossággal kell szolgálniuk Hitünk eme alapelvének a sérthetlensége mellett mind szóban, mind tettben. Viselkedésükkel és példájukkal megtámadhatatlan alapra kell helyezniük ennek az alapelvnek az igazságát, s az elkövetkező nemzedékek számára megcáfolhatatlan bizonyítékokat kell felmutatniuk valóságosságáról.

Ami engem illet: ha késlekednék egy ilyen alapvető igazságot elismerni, vagy haboznék egy ilyen szilárd meggyőződést hangoztatni, számomra ez azt jelentené, hogy szégyentelen módon elárulom azt a bizalmat, melyet 'Abdu'l-Bahá helyezett belém, s hogy megbocsáthatatlan módon bitorlom azt a hatalmat, mellyel ő Maga ruháztatott fel.

Szólnunk kell még arról az elméletről, mely ennek az Igazgatási Rendnek az alapját képezi, és arról az elvről, melynek irányítania kell fő intézményeinek működését. Teljesen félrevezető lenne, ha megpróbálnánk párhuzamot vonni e között az egyedülálló, istentől eredő Rend és azon különféle rendszerek között, amiket az emberek elméje különböző történeti időszakokban kitalált az emberi intézmények kormányzására. Egy erre irányuló kísérlet már önmagában is arról tanúskodna, hogy nem tudjuk teljes mértékben értékelni, mily kiváló a Rend nagyszerű Szerzőjének a kezeműve. Pedig mi másként lehetne, ha csak arra gondolunk, hogy ez a Rend annak az isteni civilizációnak a mintája, melynek földi megvalósítása Bahá'u'lláh mindenható Törvényének a feladata. Az emberi államigazgatás mai vagy régebbi, Keletről vagy Nyugatról kiinduló, különböző és örökké változó rendszerei nem rendelkeznek olyan ismérvvvel, mellyel felmérhetnénk az ebben a Rendszerben rejlő erők nagyságát vagy fel tudnánk becsülni alapjainak szilárdságát.

Az eljövendő Bahá'í Államközösség – melynek egyetlen kerete van: ez a hatalmas Igazgatási Rend – elméletben és gyakorlatban nem csupán páratlan a politikai intézmények egész történetében, hanem egyedül áll a világ elismert vallási rendszereinek a krónikáiban is. Az Igazgatási Renddel, melyet tökéletes Tervezőjének biztos keze alakított ki, nem lehet azonosítani vagy megfeleltetni egyetlen demokratikus kormányzási formát, egyetlen (akár monarchikus, akár köztársasági) egyeduralmi vagy diktátori rendszert, egyetlen közbülső, tisztán arisztokratikus rendet, sőt a papi uralom egyetlen elismert típusát sem,

legyen az bár a Zsidó Nemzetközösség (Hebrew Commonwealth²²), a különböző keresztény egyházi szervezetek, vagy az iszlám imamátusa vagy kalifátusa.

Ennek az újonnan született Igazgatási Rendnek a szerkezete úgy olvaszt magába néhány olyan jellegzetességet, melyek a világi kormányzás három elismert formájának mindegyikében fellelhetők, hogy közben semmilyen tekintetben sem válik valamelyikőjük pusztá utánezatává, s rendszerébe nem veszi át azokat a kifogásolható részeket, melyeket ezek a kormányzási formák születésüknel fogva magukban hordoznak. Úgy egyesíti magában és úgy hangolja össze azokat az üdvös igazságokat, melyekkel ezen rendszerek mindegyike kétségkívül rendelkezik, hogy közben nem sérti meg azoknak az Isten-től való igazságoknak a teljességét, melyekre végső soron alapozódik – ezt rajta kívül ezidáig, csupán emberek által létrehozott kormányzás nem tudta végrehajtani.

Bahá'u'lláh Hitének Igazgatási Rendje jellegét tekintve semmiképp sem tekinthető tisztán demokratikusnak, mivel ebben a Törvénykorszakban teljességgel hiányzik az az alapfeltétel, amely megköveteli a demokráciáktól, hogy megbízásukat az emberektől kapják. Nem szabad elfelejtenünk, hogy – amint azt Bahá'u'lláh kijelentései egyértelműen megfogalmazzák – a Hit ügyeinek igazgatása vagy a Kitáb-i-Aqdas törvényeit kiegészítő rendelvények meghozatala közben az Igazságosság Egyetemes Házának tagjai nem tartoznak felelősséggel az általuk képviselt embereknek, s nem is szabad, hogy a hívek vagy az őket közvetlenül megválasztó emberek érzései, közhangulata, vagy meggyőződése irányítsa őket. Imádságos lelkülettel saját lelkiismeretük szavát és parancsát kell követniük. Megismerkedhetnek – sőt, meg is kell ismerkedniük – a közösségben uralkodó állapotokkal, elfogulatlanul mérlegelniük kell a döntésükre váró bármely ügy szempontjait, de fenn kell tartásuk maguknak a jogot, hogy döntésüket szabadon hozhassák meg. *„Isten bizton sugalmazni fog nekik bármit, amit csak jónak lát”* – hangzik Bahá'u'lláh megdönthetetlen biztosítéka. Az isteni útmutatásnak – mely ennek a Kinyilatkoztatásnak egyszerre az éltető ereje és végső biztosítéka is – a befogadóivá ők jelöltettek ki, nem pedig azoknak az embereknek a közössége, akik őket közvetve vagy

---

22 Hebrew Commonwealth: az ókori zsidó királyság alatt, illetve felbomlása után a jeruzsálemi Templom körül kialakult papi rend által vallási alapon összefogott zsidóság megnevezése. A kifejezés a magyarban nem ismert – a *lektor*

közvetlenül megválasztják. Emellett, az, aki ebben a Törvénykor-szakban az örökösödési elvét jelképezi, Alapítója szavainak az értelmezőjévé jelöltetett ki, tehát – a reá ruházott tényleges hatalomnál fogva – nem olyan névleges vezető, aki az alkotmányos monarchiák ma elterjedt rendszeréhez mindig hozzátartozik.

Annál a nyilvánvaló oknál fogva, hogy Bahá'u'lláh hívei nemzetközileg megválasztott képviselőinek adatott meg az a kizárólagos jog, hogy a bahá'í iratokban konkrétan nem kifejtett ügyekkel kapcsolatban törvényeket hozzanak, a Bahá'í Igazgatási Rendet olyan alapon sem vethetjük el, hogy az szigorú és merev tökéletes egyeduralmi rendszer lenne, vagy hogy hasztalanul próbálna utánozni valamilyen abszolutisztikus (egyeduralmi) papi kormányzást, mint például a pápaság, az imamátus vagy ehhez hasonló intézmények. Ezt az alapvető és létfontosságú hatalmat s ezt a szent jogot – mely kizárólag az Igazságosság Egyetemes Házát illeti meg – sem a Hit Védnöke, sem semmilyen intézmény el nem vitathatja, nem csorbíthatja. A hivatásos papság, valamint az ezzel együtt járó szentségek (keresztelés, áldozás, gyónás) eltörlése; azok a törvények, melyek általános választójog alapján írják elő a helyi, országos és a nemzetközi Igazságosság Háza megválasztását; a püspöki hatalom, s az összes ehhez kapcsolódó kiváltság, korrupció és bürokratikus hajlam teljes hiánya – ezek mind-mind újabb bizonyítékul szolgálnak arra, hogy a Bahá'í Igazgatási Rend természete nem egyeduralmi, s hogy az ügyek intézésében a demokratikus módszereket részesíti előnyben.

Ugyancsak nem keverhetjük össze ezt a Bahá'u'lláh nevével fémjelzett Rendet semmiféle tisztán arisztokratikus kormányzással sem, mivel egyrészt az örökösödési elvet vallja és a Hit Védnökére azt a kötelességet rója, hogy értelmezze a Hit tanításait, másrészt a hívők tömegéből szabad és közvetlen választással választja meg azt a testületet, amely legfőbb törvényhozó szerve.

Bár senki sem állíthatja, hogy az Igazgatási Rendet ezen elismert kormányzati formák bármelyikének alapján alakították ki, szerkezetében mégis megtestesíti, kibékíti és egymáshoz illeszti azokat az egészséges elemeket, melyek mindegyikükben megtalálhatók. Az az öröklött hatalom, amelyet a Hit Védnökének gyakorolnia kell; azok a lényegi és alapvető funkciók, amelyeket az Igazságosság Egyetemes Háza lát el; azok a részletes szabályok, amelyek megkívánják, hogy a hívők képviselői ezen testületet demokratikusan kell megválasszák – mindezek együttesen azt az igazságot bizonyítják, hogy ez az isteni kinyilatkoztatású Rend (amelyet sosem azonosíthatunk egyik olyan

kormányzási alaptípussal sem, melyeket Arisztotelész említ műveiben) megtestesíti és az alapját képező szellemi igazságokkal elegyíti azokat a jótékony hatású elemeket, melyek mindegyikükben megtalálhatók. Mivel szigorúan és végérvényesen kizárja azon közismert negatívumokat, amelyeket minden ilyen rendszer öröklötten hordoz magában, ez a semmihez sem hasonlítható Rend – létezzen bármily soká is és terjedjen el bármily széles körben is – sosem fog elfajulni a zsarnokság, oligarchia vagy demagógia semminemű formájává, melyek pedig előbb-utóbb megrontanak minden politikai intézményt, mit ember hozott létre s mi – szükségszerűen – fogyatékos.

Hón szeretett barátaim! Bármily nagy fontosságúak is ennek a hatalmas igazgatási építménynek a kezdetei s bármily páratlan tulajdonságokkal is rendelkezik, úgy tűnik, nem kevésbé figyelemreméltóak azok az események, amelyek mintegy születését jelezték s fejlődésének kezdeti szakaszát kísérték. Mily szembeszökő és tanulságos az ellentét az újonnan született erejének növekedését jellemző lassú és folyamatos megszilárdulási folyamat és a között, ahogy pusztító rohamra indulnak a felbomlás erői, melyek támadást intéznek a mai társadalmak túlhaladott vallási és világi intézményei ellen!

Az az életképesség, melyről ennek a hatalmas, mindinkább növekedő Rendnek a szerves intézményei oly erősen tesznek tanúbizonyságot; azok az akadályok, melyeket ügyei intézőinek nagyfokú bátorsága és rettenthetetlen elszántsága már leküzdött; annak az olthatatlan lelkesedésnek a tüze, mely változatlan lánggal ragyog utazó tanítói szívében; az önfeláldozásnak azok a csúcspontjai, melyekre legkiválóbb építői napjainkban jutnak el; az a széles látókör, magabiztos reménykedés, alkotó öröm, belső béke, megalkuvást nem tűrő tisztesség, példás fegyelem, szilárd egység és szolidaritás, mely rendíthetetlen védelmezőit jellemzi; az a tény, hogy éltető Lelke mily nagy mértékben tudta magába olvasztani a különböző részeket úgy, hogy közben megtisztította őket mindennemű előítélettől, s szervesen beépítette őket saját szerkezetébe – mindezek olyan erőről árulkodnak, hogy egy kiábrándult és szomorú megrázkódtatásokon átment társadalom aligha engedheti meg magának, hogy azt ne vegye figyelembe.

Hasonlítsuk össze a szellemnek ezeket a ragyogó megnyilvánulásait, mely életet lehel Bahá'u'lláh Hitének erőtől duzzadó testébe egy betegeskedő és zűrzavaros világ jalkiáltásaival és agóniájával, ostobaságaival és hiábavalóságaival, keserűségével és előítéleteivel, megátalkodottságával és megosztottságával. Vegyük észre azt a félelmet, mely vezetőit gyötri, vak és megriadt államférfiainak cselekvőké-

pességét pedig megbénítja. Milyen elkeseredetten gyűlölködnek, milyen hamis célokat tűznek ki maguk elé, milyen kicsinyes dolgokkal töltik idejüket és milyen mélyen gyökerező gyanakvásokat táplálnak magukban a világ népei! Milyen aggasztó a törvénytelenység, korrupció és hitetlenség, amely belerágja magát egy összeomlani készülő civilizáció bensőjébe!

Vajon ezt a tartós romlási folyamatot, amely az emberi tevékenység és gondolkodás oly sok szegletét alattomosan megtámadja, nem tekinthetjük-e úgy, mint a szükséges velejáróját annak, hogy felemelkedőben van Bahá'u'lláh ezen mindenható Karja? Vajon azokat a nagy jelentőségű eseményeket, amelyek az elmúlt húsz évben oly nagy mértékben felkavarták az összes földrészt, nem foghatjuk-e fel úgy, hogy ezek olyan baljóslatú előjelek, melyek egyszerre hirdetik egy szétesőben levő civilizáció haláltusáját s annak a Világrendnek – az emberi üdvözülés Bárkájának – a megszületésével járó fájdalmakat, melynek e civilizáció romjain kell felépülnie?

A nagy monarchiák és birodalmak gyászos bukása az európai földrészen (melyek közül néhányra Bahá'u'lláh jóslataiban is találunk utalást); az a hanyatlás, amely az Ő saját szülőföldjén a sí'ita hierarchia sorsában elkezdődött s ma is megfigyelhető; Hite ősi ellenségének, a Qájár dinasztíának a bukása; a szunnita iszlám tartóoszlopainak, a szultánságnak és a kalifátusnak a megdöntése (mellyel megdőbbszerű párhuzamot mutat Jeruzsálem elpusztítása a keresztény korszak első évszázadáinak a második felében); a mohamedán egyházi intézmények elleni szekularizációs hullám Egyiptomban, amely aláaknázza a legkitartóbb hívek hűségét; a megalázó csapások, amelyeket a legerősebb keresztény egyházak némelyikének Oroszországban, Nyugat-Európában és Közép-Amerikában el kellett viselnie; azoknak a felforgató tanoknak a terjedése, amelyek az emberi tevékenység politikai és társadalmi vonulatában látszólag bevehetetlen erődítmények alapját ássák alá, illetve felépítményét döntik le; egy olyan közelgő katasztrófára utaló jelek, amely azzal fenyeget, hogy a jelenlegi civilizáció teljes szerkezetére ki fog hatni, s mely jelek furcsamód a nyugat-római birodalom megdőlésére emlékeztetnek – mindez arra a zűrzavarra utal, amely amiatt tört ki a világban, hogy Bahá'u'lláh Vallásának eme hatalmas Szerve megszületett. És a zűrzavar méretében és erősségében egyre fokozódni fog, amint ez a folytonosan fejlődő Rendszer mind jobban elterjed a föld színén, s az emberek mind tökéletesebben megértik igazi valóját.

Befejezésként essék még valamiről szó. Ennek az Igazgatási Rendnek – amely, mint kagyló, egy ily becses drágakövet véd és óv fél-tőn – a felemelkedése és létrejötte a bahá'í korszak ezen második, formálódó szakaszának a legfontosabb mérföldkövét képezi. Amint időben mind jobban távolodunk majd tőle, egyre inkább úgy fognak rá tekinteni, mint arra a fő közvetítő eszközre, amelyiknek az lesz a feladata, hogy beharangozza ennek a dicsőséges Törvénykorszaknak a megkoronázó szakaszát, a beteljesedését.

Míg ez a Rendszer csak első éveit éli, senki se értse félre jellegét, kisebbitse jelentőségét vagy értelmezze rosszul szándékát. Az alap, melyre ez az Igazgatási Rend felépül: Istennek az emberiséggel kapcsolatos jelenlegi, megmásíthatatlan Célja. A Forrás, melyből ihletét meríti: nem más, mint Maga Bahá'u'lláh. Pajzsa és oltalmazója: az Abhá Királyság csatarendbe felsorakozott csapatai. Magja: húszezer vértanú vére, akik életüket áldozták, hogy megszülethessen és virágba borulhassék. A tengely, mely körül intézményei forognak: 'Abdu'l-Bahá Végrendeletének hiteles és mérvadó utasításai. Vezérelvei: azok az igazságok, melyeket Hitünk tanításainak tévedhetetlen Értelmezője oly világosan kifejtett nyilvános fellépéseiben a Nyugat minden részén. A működését szabályozó és feladatkörét korlátozó törvények: azok, melyek a Kítáb-i-Aqdasban konkrétan elrendeltettek. A központ, mely köré szellemi, humanitárius és igazgatási tevékenysége csoportosul: a Mashriqu'l-Adhkár és annak Tartozékai²³. A hatalmát fenntartó és építménye támaszául szolgáló oszlopok: a Védnökség és az Igazságosság Egyetemes Háza kettős intézménye. Központi és legalapvetőbb célja, mely lelkesítő módon áthatja: az Új Világrend megteremtése, amint azt Bahá'u'lláh felvázolta. Módszere és mindig szem előtt tartott fokmérője: egyenlő távolságot tartani Kelet és Nyugat, zsidók és nem zsidók, gazdagok és szegények, fehérek és színesbőrűek között. Jelszava: az emberi faj egyesítése. Zászlaja: „a Legnagyobb Béke”. Beteljesedése: az arany évezred eljövetele, azé a Napé, melyben az evilági királyságokból Magának Istennek a Királysága, Bahá'u'lláh Királysága lesz.

SHOGHI

Haifa, Palesztina, 1934. február 8.

---

23 Abdu'l-Bahá útmutatása szerint a Mashriqu'l-Adhkár tartozékai: kórház, gyógyszertár, szállás az utazóknak, iskola árvák számára, és egy magasabb szintű képzést biztosító intézmény – a lektor

A VILÁGCIVILIZÁCIÓ KIBONTAKOZÁSA

A VILÁGCIVILIZÁCIÓ KIBONTAKOZÁSA

Isten szereteteinek és a Könyörületes szolgálóinak Nyugaton.

Bahá'u'lláh kegyelmének barátai és örököstársai!

Mint társatok, aki veletek együtt vesz részt annak az új Világrendnek a felépítésében, melyet Bahá'u'lláh elméje vetített előre, s melynek jellegzetességeit tökéletes Építőmesterének, 'Abdu'l-Bahá-nak a tolla vázolt fel, megállok most egy pillanatra, hogy veletek együtt végigtekintsek azon a látványon, amely a halála óta eltelt majd tizenöt esztendő leforgása alatt tárult szemünk elé.

Tisztán látható és lenyűgöző az az ellentét, ami az Isten Hite Igazgatási Rendjének felemelkedését kísérő tartós megszilárdulási folyamat egyre számosabb bizonyítéka és a bomlás olyan erői között feszül, amelyek már dörömbölnek egy vajúdó társadalom építményén. Mind a bahá'í világon belül, mind azon kívül napról napra sokasodnak a jelek és utalások, amelyek titokzatos módon jelzik annak a Világrendnek a megszületését, melynek megalapítása Isten Ügyének az Aranykorát kell jelezze. Az elfogulatlan szemlélőnek ma már észre kell vennie ezeket a jeleket, s nem szabad, hogy félrevezesse őt az a fájdalmas lassúság, amely annak a civilizációnak a kibontakozásával jár együtt, melynek megvalósításán Bahá'u'lláh követői fáradoznak. Ugyanígy nem szabad, hogy megtévesszék őt az ideig-óráig újra beköszöntő jólét jelei, melyek néha képesnek látszanak elnyomni azoknak a krónikus betegségeknek a káros hatását, amik egy pusztulófélben levő kor intézményeit támadták meg. Az idők jelei túl számosak és meggyőzőek ahhoz, hogy ezek jellegét félreértse, jelentőségüket pedig lebecsülje. Sőt, ha tárgyilagos kíván maradni, az események láncolatában – melyek egyrészt a Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatásához közvetlenül kapcsolódó intézmények ellenállhatatlan előrenyomulásáról tanúskodnak, másrészt pedig előrevetítik az ezt figyelmen kívül hagyó vagy ezzel szembeszegülő hatalmak és monarchiák bukását – tanúbizonyságát láthatja ezekben annak, hogy miként működik Isten mindenre kiterjedő Akarata, s miként alakul az egész világot átfogó, tökéletesen elrendezett Terve.

„A jelenlegi rend hamarosan felgöngyölítettetik – szólnak Magának Bahá'u'lláh-nak a szavai –, és új terítettik ki helyébe. Bizony, az igazat szólja a ti Uratok, és Ő a láthatatlan dolgok tudója.” „Önnön Magamra – jelenti ki ünnepélyesen –, közelít a nap, mikor felgöngyöljük a világot és mindent, mi benne van, és egy új Rendet terítünk le helyébe. Bizony, Néki hatalma van minden dolgok felett.” „A világ egyensúlya – fejt ki – felborult e Legnagyyszerűbb, ez új Világrend átformaló hatására. Az emberiség életrendjét gyökeresen megváltoztatja e páratlan és csodálatos Rendszer, melyhez fogható halandó szem sohasem látott.” „Mivel a ma uralkodó Rend – figyelmezteti a világ népeit – szánalomra méltóan fogyatékosnak mutatkozik, a küszöbön álló felfordulás és zűrzavar jelei már ma láthatók.”

Hón szeretett barátaim! Ez az Új Világrend, melynek ígérését óvón őrzi Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatása s melynek alapelvei Szövetsége Középpontjának Írásaiban vannak lefektetve, nem kevesebbet jelent, mint az egész emberi nem teljes egyesítését. Ennek az egyesítésnek olyan elvek szerint kell végbemennie, melyek maradék nélkül összhangban állnak azzal a szellemmel, amely Hitének Igazgatási Rendjét élteti, azokkal a törvényekkel, amelyek ennek működését szabályozzák, valamint azokkal az intézményekkel, amelyek már ma is szerkezeti alapját képezik.

Bármilyen rendszer is születik még a jövőben az emberi elmék közös erőfeszítései révén, ha az eltér a bahá'í Kinyilatkoztatásban foglalt követelményektől vagy a Tanításaiban elrendelt nemes példától, nem remélheti, hogy valamiben is felülmúlhatja azt a „Kisebb Békét”, melyre Maga Hitünk Alapítója utalt írásaiban. „Most – írja figyelmeztetőn a föld királyainak és uralkodóinak –, *hogy elutasítottátok a Legnagyobb Békét, kapaszkodjatok erősen ebbe a Kisebb Békébe, talán így javíthatok valamicskét a ti és alattvalóitok helyzetén.*” Miközben a Kisebb Békéről elmélkedik ugyanebben a Táblában, a következő szavakat intézi a föld uralkodóihoz: *„Béküljetek ki egymással, hogy csak annyi fegyverzetre legyen szükségetek, mellyel földjeiteket és területeiteket megvédehetitek. ... Ő, föld királyai, egyesüljetek, mert ezáltal csillapíttatik le a viszály vihara köztetek, és lenek nyugalomra népeitek, bárcsak megértenétek! Ha bármelyikőtök fegyverrel támad a másikra, mindnyájan álljatok ki ellene – mert ez nem más, mint a testet öltött igazság.”*

Ugyanakkor a Bahá'u'lláh által felvázolt Legnagyobb Béke – melynek elkerülhetetlenül be kell következnie, mint a világ szellemiséggel való telítődésének és összes faja, vallása, osztálya és nemzete összeol-

adásának gyakorlati következménye – nem alapulhat másra s megőrzésének egyedüli záloga sem lehet más, csak azok az isteni eredetű parancsok, melyek benne foglaltatnak a szent Nevéhez kötődő Világrendben. Közel hetven évvel ezelőtt a Viktória királynőhöz intézett Táblájában Bahá'u'lláh a következőket jelentette ki a Legnagyobb Békével kapcsolatban: *„Az, amit az Úr elrendelt, mint az egész világ gyógyulásának biztos gyógyszere és leghatalmasabb eszköze, az az egész világ egyesítése egy egyetemes Ügyben, egy közös Hitben. Ezt pedig sehogy másképp nem lehet elérni, mint egy tapasztalt, végtelen hatalmú és Isten által vezetett Orvos erejével. Bizony, ez az igazság, minden más pedig csupán eltévelyedés... Vedd szemügyre korunkat, melyben az Időtlen Szépség, Ő, Ki a Legnagyobb Név, leküldetett, hogy az emberiségbe új életet lehelyen s egyesítse. Lásd, hogyan rohantak Rá kivont karddal s hogyan követték el azt, mibe beleremegett a Hűséges Szellem. S valahányszor így szóltunk hozzájuk: 'Ímé, eljött a Világ Megújítója!', ezt válaszolták: 'Igazából ő is csak egy bajkeverő.'”* „Ezen a Napon – hangoztatja egy másik Táblájában – mindenki jól teszi, ha erősen a Legnagyobb Névhez köti magát s az egész emberiség egyesülésén fáradozik. Rajta kívül nincs kihez menekülni, nincs hol elrejtőzni.”

Az emberiség nagykorúvá válása

Ha hívek kívánunk maradni a benne foglaltakhoz, Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatására – melynek legfelsőbb küldetése az összes nemzet szerves szellemi egyesítése – úgy kell tekintenünk, hogy beköszöntével az egész emberi faj nagykorúvá válását jelezte. Nem elégséges csupán úgy felfognunk, mint az emberiség forgandó sorsában bekövetkezett újabb szellemi megújulást, vagy a folytatólagosan fejlődő Kinyilatkoztatások láncolatának újabb állomását, vagy akár a rendszeresen ismétlődő prófétai ciklusok egyikének a csúcspontját, hanem úgy kell rá tekintenünk, mint amely az utolsó és legmagasabb szintet jelöli abban a csodálatos fejlődésben, melyen bolygónkon a közös emberi élet átment. A világgközösség létrejöttét, a világpolgárság tudatosodását, a világcivilizáció és -kultúra megteremtését – melyek időben mind egybe kell, hogy essenek a Bahá'í Korszak Aranykorának kibontakozása során megtett első lépésekkel – természetüknél fogva úgy kell tekintenünk (legalábbis eme földi élettel kapcsolatban), hogy ezek az emberi társadalom szervezésének végső határai. Ugyanakkor,

egy ilyen beteljesedés eredményeként, az ember, mint egyén, soha véget nem érően tovább fog, sőt tovább kell, hogy haladjon és fejlődjön.

Ha Bahá'u'lláh kijelentéseit helyesen értelmezzük, annak a titokzatos, mindenre kiterjedő s mégis meghatározhatatlan fejlődésnek, amit a nagykorúság állapotával társítunk, s amely elkerülhetetlen az egyes ember életében vagy a gyümölcs növekedésében, meg kell legyen a megfelelője az emberi társadalom szervezetének a fejlődésében is. Az emberiség kollektív életében előbb vagy utóbb be kell következnie egy hasonló állapotnak, mely a világ kapcsolatrendszerében egy még meglepőbb jelenséget fog előidézni, s a jól-lét olyan mérvű képességével árasztja el az egész emberi fajt, amely az eljövendő korokban a fő hajtóerőt fogja biztosítani ahhoz, hogy végül betölthesse nagyszerű hivatását. Ha híven követjük azt a hatalmas elhivatást, melyet Bahá'u'lláh hirdetett meg, az emberi kormányzás folyamatában ezt az érettségi fokot mindörökre azonosítanunk kell azzal a Kinyilatkoztatással, melynek hordozója Ő volt.

Az egyik legjellemzőbb idézetben, amit Ő Maga nyilatkozott ki, olyan szavakkal tanúskodik a bahá'í hit eme megkülönböztető elvének az igazságáról, hogy azt senki félre nem értheti: *„Úgy rendeltük, hogy Isten Szava és az összes abban lakozó lehetőség és képesség oly módon nyilváníttassék ki az emberek felé, hogy az mindenben megfeleljen azon feltételeknek, melyeket Ő, a Mindentudó, a Mindeneknél Bölcsőbb előre megszabott. ... Ha a Szónak megengedtetnék, hogy váratlanul kiárássza a benne rejlő összes erőket, ezen hatalmas kinyilatkoztatás súlyát egyetlen ember sem viselhetné el. ... Gondolkozz el azon, hogy mi küldetett le Mohamednek, Isten Apostolának. Az Általa hordozott Kinyilatkoztatás mértékét világosan előre megszabta a Mindenható, a Mindeneknél Hatalmasabb. Mégis, akik hallották őt, csak olyan mértékben tudták felfogni szándékát, amilyen szinten álltak és amilyen szellemi képességek birtokában voltak. Ennek megfelelően Ő is csak annyira fedte fel a Bölcsesség Arcát, amennyire az emberek képesek voltak elhordozni Üzenetének súlyát. Mihelyst azonban az emberiség elérte az érettség állapotát, a Szó tüstént feltárta az emberek előtt azon rejtett erőket, melyekkel fel volt ruházva – az erőket, melyek akkor nyilvánultak meg dicsőségük teljében, amikor a 60-as esztendőben 'Alí-Muhammad, a Báb személyében megjelent az Időtlen Szépség.”*

Amikor ezt az alapvető igazságot magyarázta, 'Abdu'l-Bahá a következőket írta: *„Minden teremtett dolognak megvan a saját érettségi szintje vagy fokozata. A fa életében a gyümölcsözés az érettség ideje. ... Az állat is eléri a teljesen kifejlett és érett állapotot. Az emberi királyságban*

az ember akkor válik éretté, amikor értelmel eljut ereje teljébe és fejlettsége csúcára. ... Az emberiség közösségi életében ugyancsak időszakok és szintek találhatók. Egykoron gyermekkorát élte, később ifjúkorba lépett, ma pedig elérkezett az érettségnek ahhoz a régóta megjósolt szakaszába, melynek jelei már mindenfelé láthatók. ... A mai kornak – az újdonság és beteljesedés jelenlegi korszakának – az igényeit már nem elégítheti ki az, mely az emberi faj történetének kezdeti szakaszában megfelelt az igényeinek. Az emberiség kiemelkedett korábbi korlátozott, előzetes tanultsági állapotából. Ma új erényeknek és erőknél, új erkölcsi parancsoknak és új képességeknek kell átítatniuk. Új ajándékok, tökéletes adományok várnak s szállnak már most is rá. Bár az ifjúkorban kapott ajándékok és áldások helyénvalók és elégségesek voltak az emberiség serdülőkorában, ezek ma már nem tudnak eleget tenni azon igényeknek, melyek az érettség állapotában merülnek fel.”

Az egységbe rendeződés folyamata

A szervezett emberiség életében bekövetkező eme egyedülálló és hatalmas válságot a nagy Amerikai Köztársaság politikai fejlődésében bekövetkezett csúcsponthoz hasonlíthatjuk, ahhoz a szakaszhoz, melyben létrejött a szövetségi államok egyesült közössége. Fogalmazhatunk úgy is, hogy az új nemzettudat kialakulásának kezdete, és egy újfajta civilizáció megszületése – mely végtelenül gazdagabb és nemesebb, mint amelyben külön-külön akármelyik alkotóállama reménykedhetett volna – jelentette be az amerikai nép nagykorúvá válását. Ennek a nemzetnek a területén belül úgy tekinthetünk erre a végkifejletre, mint az emberi kormányzás történetének betetőzésére. Összefüggő rendszerben összegezték, egyesítették és helyezték el egy megosztott közösség különálló, egymással csak laza kapcsolatban álló részeit. Elképzelhető, hogy ez az egység még több összetartó erőt fog tudni felmutatni, hogy a már elért egység tovább fog szilárdulni, hogy ez a fajta civilizáció, melyet csak ez az egység teremthetett meg, el fog terjedni és virágozni fog – mégis elmondhatjuk, hogy alapjaiban már létrejött az a gépezet, amely ehhez a kibontakozáshoz szükségeltetik, s kijelenthetjük, hogy lényegében már megadták azt a hajtóerőt, amellyel ezt a kibontakozást irányítani és működtetni lehet. Ennek a nemzetnek a földrajzi határain belül már elképzelhetetlen, hogy a nemzeti egység ennél magasabb szinten valósuljon meg, bár népének legmagasabbrendű sorsa – hogy váljon alkotóelemévé

az egész emberiséget magába foglaló még nagyobb egységnek –, még beteljesületlen marad. Mindenesetre, ha elszigetelt egységként kezeljük, elmondhatjuk, hogy ez a fajta egységbe rendezési folyamat itt érte el vég-ső, legmagasabb szintjét.

Nos, felé a szint felé közelít együttesen a fejlődésben levő emberi-ség. Bahá'u'lláh követői meggyőződéssel vallják, hogy az a Kinyilatkoztatás, melyet a Mindenható Elrendelő bízott Bahá'u'lláh-ra, olyan képességekkel van felruházva, melyek az emberi faj felnőtté éré-sével állnak arányban – mely a kisgyermekkorától a felnőtté válásáig tartó fejlődés megkoronázása és legnagyobb pillanata.

Bizonyos értelemben tehát úgy tekinthetjük az összes régebbi Vallás egymás nyomdokába lépő Alapítóit – Akik különböző szinteken (amik mindig új állomást jelentettek azon az úton, melyen az emberiség az érettség állapota felé halad) időtlen idők óta egyre növekvő mértékben egy és ugyanazon közös Kinyilatkoztatás ragyogását sugározták alá –, mint olyan előzetes Megnyilvánulásokat, melyek előrevetítették s előké-szítették a Napok Napjának az eljövételét, amikor is az egész föld gyü-mölcsbe fog borulni s az emberiség fája meghozza a számára elrendelt termést.

Bármily vitathatatlan is azonban a fenti igazság, sosem szabad, hogy állásfoglalásra készítő jellege elhomályosítsa azt a célt vagy eltorzítsa azt az elvet, amely Bahá'u'lláh kijelentései mögött meghú-zódik. Kijelentései ugyanis örök időkre leszögezték az összes Próféta egységét, beleértve Önnön Magát is, legyen szó akár múltbélielkről vagy akár jövőbeniekről. Bár a Bahá'u'lláh-t megelőző Próféta-k küldetését ilyen megvilágításban kell látnunk, s bár ezen fejlődési folyamat ered-ményeképp mindegyik Próféta szükségszerűen különböző mérvű Iste-ni Kinyilatkoztatásban részesült, közös eredetüket, alapvető egységü-ket és céljaik azonosságát soha és semmilyen körülmények között nem szabad félreértelmeznünk vagy tagadnunk. Bármennyire is dicsőítjük annak az Isteni Kinyilatkoztatásnak a mértékét, melyben az emberiség eme fejlődését megkoronázó szakaszában részesült, továbbra is a bahá'í hit megváltoztathatatlan alapja és központi tanítása kell maradjon, hogy Isten összes Küldöttét úgy kell tekintenünk, mint Akik „*ugyanazon frigysátorban lakoznak, ugyanazon mennyországban szár-nyalnak, ugyanazon trónuson ülnek, ugyanazon szóval szólnak, és ugyanazon Hitet hirdetik.*” Az, hogy Isten Fényének ezen Megnyil-vánulásai különböző mértékben árasztották a világra tündöklésüket, nem annak tudható be, hogy bármelyikőjük inherens módon magasabb rendű lett volna a többiek-nél, hanem annak a mind na-

gyobb képességnek, az egyre növekvő szellemi fogékonyságnak, melyről az emberiség mindvégig tanúbizonyságot tett, miközben az érettség felé vezető úton haladt.

A végső beteljesedés

Csak azok az emberek, akik a Bahá'u'lláh által meghirdetett Kinyilatkoztatást össze tudják kapcsolni az egész emberi faj közös életében végbement ily hatalmas fejlődéssel, képesek megérteni azoknak a szavaknak a jelentőségét, melyeket akkor ítelt helyénvalónak kiejteni, amikor ennek a megígért Napnak a dicsőségéről s a bahá'í Korszak hosszáról beszélt. *„Ez a Napok Királya – kiált fel –, a Nap, amely megláthatta a Legszeretettebb eljövételét, Azét, Kit az örökkévalóságtól úgy dicsőítettek, mint a Világ Vágya.”* *„A régmúlt Törvénykorszakok Írásai – állapítja meg – ujjongva fogadják ezt a nagy szentévet²⁴, mely Isten ezen legnagyobb Napját kell üdvözölje. Boldog, ki megélte ezt a Napot s felismerte annak rangját.”* *„Nyilvánvaló – írja másutt –, hogy minden korszak, melyben Isten egy Megnyilvánulása élt, Isten által rendeltetett el s egy bizonyos értelemben Isten kijelölt Napjának tekintendő. A mostani Nap azonban egyedülálló s nem hasonlítható össze a megelőző Napokkal. Magas állását teljes mértékben bizonyítja a 'Próféták Pecséje' elnevezés. Bizony, véget ért a Prófétai Ciklus. Eljött az Örök Igazság. Magasba emelte a hatalom zászlaját, s a világra árasztja Kinyilatkoztatása felhőtlen ragyogását.”* *„Ebben a leghatalmasabb Kinyilatkoztatásban – jelenti ki egyértelműen – a múlt összes Törvénykorszaka elérte legmagasabb és végső beteljesedését.”* *„Az ebben a kiemelkedő, legmagasztosabb Kinyilatkoztatásban kinyilvánítottakhoz fogható nem találunk a régmúlt krónikákban, s jövőendő korszakok sem fogják párját fellelni.”*

Idézzük fel 'Abdu'l-Bahá hiteles kijelentéseit is, melyek nem kisebb nyomatékkal szólnak a Bahá'í Törvénykorszak példa nélkül álló nagyságáról. *„Évszázadok, sőt megszámlálhatatlan korszakok kell elmúljának – erősíti meg egyik Táblájában –, mielőtt az Igazság Napcsillaga újra déli verőfényében ragyog fel, vagy mégegyszer tavaszi dicsősége tündöklésében jelenik meg. ... Ha a régmúlt idők szentjei – teszi hozzá –, akik vágyva vágytak arra, hogy csak egy pillanatig részesülhessenek*

24 Utalás a korábbi Szent Iratokban meghirdetett ötvenévenkénti Szent Évre – a lektor

nagyszerű dicsőségében, csupán elmélkedhettek volna az Áldott Szépség által újtára bocsátott Törvénykorszakról, máris lenyűgözte volna az őket.” „A jövőben a 'felhők árnyékában alászálló' Megnyilvánulásokkal kapcsolatban – jelenti ki még határozottabban – tudnod kell: ami az ihletük Forrásához való viszonyukat illeti, mindnyájan az Időtlen Szépség árnyéka alatt húzódnak meg. Az azon korhoz való viszonyukat illetőleg azonban, melyben megjelennek, mind-egyikőjük 'azt teszi, amit csak kíván.” „Ezt a szent Törvénykorszakot – magyarázza Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatására utalva – az Igazság Napja akkor világítja meg, midőn fénye a legdicsőbb állásból, teljes tündöklésében, melegében és dicsőségében ragyog elő.”

A halál és a születés gyötrelme

Hőn szeretett barátaim! Bár Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatása már alá-küldetett, még nem született meg az a Világrend, amit ennek a Kinyilatkoztatásnak nemznie kell. Bár Hitének Hősi Korszaka már véget ért, az alkotó erők, melyeket ez a Korszak felszabadított, még nem kristályosodtak ki azon a világtársadalommá, mely az idők teljességében vissza kell tükrözze dicsősége ragyogását. Bár Igazgatási Rendjének váza már felépült s a Bahá'í Kor Formálódási Időszaka már elkezdődött, még nem hirdettetett meg az a megígért Királyság, mely intézményeinek magjából kell beérjen. Bár Hangja már fennen szólt s Hitének lobogóit Keleten és Nyugaton nem kevesebb, mint negyven országban emelték már magasba, az emberi nem egész voltát még nem ismerték el, egységét nem hirdették meg, s a faj Legnagyobb Békéjének lobogóját még nem vonták fel.

„A magaslatok – tesz tanúbizonyságot Maga Bahá'u'lláh –, melyekre a halandó ember Isten legnagyobb kegyénél fogva e Napon eljuthat, még nem tárattak fel szeme előtt. A lét világa soha nem rendelkezett, és még most sem rendelkezik a képességgel egy ilyen kinyilatkoztatás befogadására. Közeleg azonban a nap, amikor egy ily nagy kegy lehetőségei az Ő parancsára megnyilvánulnak az ember előtt.”

Úgy tűnik, elkerülhetetlen, hogy egy ily nagy kegynek a kinyilatkoztatása heves felfordulással és nagyfokú szenvedéssel járjon. Bár ragyogó volt az a Korszak, melyben kezdetét vette a Bahá'u'lláh-ra ráruházott Küldetés, egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy azt az időszakot, amelynek el kell telnie addig, míg e Korszak megtermi legválogatottabb gyümölcsét, oly nagyfokú erkölcsi és társadalmi sötétség fogja beár-

nyékolni, amely egyedül lesz képes arra, hogy felkészítse a bűneit meg nem bánó emberiséget arra a jutalomra, amely örökrészül számára elrendeltetett.

Kitartóan és visszafordíthatatlanul haladunk bele egy ilyen időszakba. A körülöttünk egyre sokasodó árnyékok közepette időnként halványan megpillanthatjuk, amint Bahá'u'lláh nem evilági uralma fel-felvilan a történelem láthatárán. Nekünk, a „félhomály nemzedékének” – akik oly időben élünk, melyet a Bahá'u'lláh által elképzelt Világközösség lappangási időszakának nevezhetünk – olyan feladat jutott, melynek kiváltságos jellegét sosem fogjuk tudni kellő mértékben értékelni, s melynek küzdelmes mivoltáról egyelőre csak halvány sejtelmek lehetnek. Mi – akiknek az jutott osztályrészül, hogy megéljük azon sötét erők működését, melyeknek gyötrő fájdalmak özönét kell rendeltetészerűen szabadjára engedniük – joggal hihetjük, hogy még nem érkezett el az a legsötétebb óra, amely Hitünk Aranykorának a hajnalát meg kell előzze. Bár a világot már most is mély homály borítja, ma még csak készülőfélben vannak azok a kízó megpróbáltatások, melyeket a világnak el kell majd szenvednie, s ezek sötétjét ma még el sem tudjuk képzelni. Olyan korszak küszöbén állunk, melynek vonaglásai egyaránt hirdetik a régi rend haláltusáját és az új vajúdását. Kijelenthetjük, hogy a Bahá'u'lláh által meghirdetett Hit életadó ereje által ez az Új Világrend már megfogant. Ma egy vajúdó kornak a méhében ennek a moccnásainak vagyunk a szemtanúi – mely kor arra vár, hogy eljőjön az elhatározott óra, amikor levetheti terhét s meghozhatja legszebb gyümölcsét.

„Várandós az egész világ. – írja Bahá'u'lláh – Nincs már messze az a nap, amikor megtermi legnemesebb gyümölcsseit, amikor a leghatalmasabb fák, a legelbűvölőbb virágok és a legmennyeibb áldások bontakoznak majd ki belőle. Kimondhatatlanul magasztos a szellő, amely Urad, a Dicsőített öltözékéből susog elő! Mert lám, illatát széthintette s minden dolgot újjáteremtett! Boldogok, kik ezt megértik.” „Isten kegyelmének előtörő szelei – hirdeti a Súratu'l-Haykalban – elsuhantak minden dolog felett. Minden teremtmény felruházott mindazon képességgel, amit el tud hordozni. S a világ népei mégis megtagadták e kegyet! Minden fának a legfinomabb gyümölcsök adattak, minden óceán a legragyogóbb drágakövekkel gazdagodott. Az ember maga a megértés és tudás képességével ruházott fel. Az egész teremtés a Mindenek Felett Könyörületos kinyilatkoztatásának a befogadjává tételét, a föld pedig olyan dolgok őrzőjévé vált, amelyek Istenen, az Igazságon, a láthatatlan dolgok Ismerőjén kívül mindenki számára kifürkészhetetlenek. Közeli

az idő, mikor minden teremtett dolog leveti terhét. Dicsőség Istennek, Aki megadta ezt a kegyet, mely kiterjed minden dologra, láthatóra és láthatatlanra!”

„Amint felhangzott Isten Szava – írja 'Abdu'l-Bahá –, új életet lehell az az emberiség testébe és új szellemet öntött az egész teremtésbe. Ez az oka annak, hogy a világ legmélyéig megrendült, és feltámadt az emberek szíve s lelkiismerete. Hamarosan láthatóvá válnak ennek az újjászületésnek a tanújelei, s felébrednek a mély álmukat alvók.”

Általános erjedés

Ha körbenézünk a világban, nem tudjuk nem észrevenni annak az általános erjedésnek a számos jelét, amely – várván azt a Napot, amikor elismertetik az emberi faj teljessége s létrejön egysége – a világ minden földrészén és az emberi élet minden területén (lettlégyen az vallási, társadalmi, gazdasági vagy politikai) megtisztítja és átformálja az emberiséget. Jól megfigyelhető azonban egy kettős folyamat, melynek mindkét vonulata a saját módján és egyre gyorsuló ütemben igyekszik diadalra juttatni azokat az erőket, amelyek bolygónk arculatát átalakítják. Az első folyamat alapvetően egységesítő, míg a második elsősorban bomlasztó. Meg nem szűnő fejlődése során az első egy olyan Rendszert bontakoztat ki, mely jó mintául szolgálhat arra a világ-igazgatásra, mely felé a különös zűrzavar állapotában leledző világ folyamatosan halad. A második, egyre bomlasztóbb hatása nyomán, mind nagyobb erővel irányul arra, hogy lerombolja azokat az elavult korlátokat, amelyek meg akarják akadályozni, hogy emberiség a számára elrendelt cél felé haladjon. Az építő erő Bahá'u'lláh kialakulófélben lévő Hitéhez kapcsolódik s annak az Új Világrendnek az előfutára, amit ez a Hit nemsokára létre kell hozzon. A másik folyamatra jellemző bomlasztó erőket azzal a civilizációval kell azonosítanunk, amely nem volt hajlandó megfelelni az új kor elvárásainak s következképpen válságba és hanyatlásba torkollik.

Ezeknek az ellentétes irányba mutató folyamatoknak az eredményeként átmeneti korunkban, melyben Bahá'u'lláh követőinek szervezett közössége és az egész emberiség ma él, hatalmas, méreteiben egyedülálló, végeredményét tekintve azonban mégis dicsőséges szellemi harc folyik.

A világ megváltásáért folytatott küzdelme során a felemelkedő Hit intézményeiben megtestesülő Szellem olyan erőkkkel került szembe s

folytat ma harcot, amelyek az esetek többségében magának ennek a Szellemnek a tagadásával egyenértékűek, s amelyek – ha fennmaradnak – elkerülhetetlenül megakadályozzák abban, hogy célját elérje. Észre kell vennünk, hogy az ezen erők által képviselt kiüresedett és idejétmúlt intézményeket, elavult tanokat és hiteket, kimerült és hitelüket veszített hagyományokat bizonyos esetekben már aláásta saját szenilitásuk, összetartó erejük elvesztése és belső romlottságuk. Néhányójukat elsöpörték azok a lehenyerlő erők, melyeket születése pillanatában a Bahá'í Hit oly titokzatosan felszabadított. Mások megszűntek s teljesen hitelüket veszítették, ami annak volt közvetlen eredménye, hogy fejlődésének kezdeti szakaszában hiábavaló és gyatra ellenállást tanúsítottak a Hit felemelkedésével szemben. Megint mások, azoknak az intézményeknek a mindenre kiterjedő hatásától félvén, melyekben később ugyanez a Szellem megtestesült, mozgósították erejüket s támadásra indultak, ám ez a támadás, rövid látszatsikerek után, megalázó vereségre ítéltetett.

A mostani átmeneti korszak

Nincs szándékomban felidézni, még kevésbé részletesen elemezni azokat a bekövetkezett szellemi küzdelmeket vagy felsorolni azokat a diadalokat, amelyek Bahá'u'lláh Hitének alapítása óta hozzájárultak a Hit dicsőségének növekedéséhez. Figyelmem középpontjában nem azok az események állnak, amelyek a Bahá'í Törvénykorszak Első, Apostoli Korszakát jellemezték, hanem azon kiemelkedő történések és irányzatok, amelyek fejlődésének mostani, Átmeneti Korszakára esnek, illetve ezt jellemzik. Az ebben az időszakban bekövetkező csapások már annak az áldott, örömteli Kornak az előfutárai, amely Istennek az emberiséggel kapcsolatos végső célját fogja megtestesíteni.

Egy előző levelemben már röviden utaltam arra, hogy nem sokkal 'Abdu'l-Bahá elhunyt előtt – amely eseményt úgy tekinthetünk, hogy ez jelöli annak az Átmeneti Korszaknak a nyitó szakaszát, melyben most élünk – milyen tragikus véget értek hatalmas királyságok és birodalmak. Mind a Német Birodalom felbomlását s az uralkodójára (annak a porosz királynak és császárnak az utódjára és egyenes ági leszármazottjára, akihez Bahá'u'lláh ünnepélyes és történelmi jelentőségű figyelmeztetését intézte) mért megalázó vereséget, mind pedig az Osztrák-Magyar Monarchiának (az egykor oly nagy Német-római birodalom maradványának) a megszűnését egy olyan háború váltotta ki, melynek kitörésével kezdetét vette a Csalódottság Korszaka – az a Kor-

szak, melynek az a rendeltetése, hogy megelőzze Bahá'u'lláh Világrendjének a létrejöttét. Ezt a két nagyjelentőségű eseményt úgy tekintetjük, mint annak a viharos Korszaknak a legkorábbi megnyilvánulásait, mely legsötétebb szakaszának a peremére még csak most értünk el.

Legszentebb Könyvében Hitünk Alapítója, már a király által aratott győzelem másnapján, a következő egyértelmű és baljóslatú figyelmeztetést küldte III. Napóleon legyőzőjének: *„Ó, Berlin királya! ... Vigyázz, nehogy a gőg megakadályozzon abban, hogy felismerd az Isteni Kinyilatkoztatás Hajnalát, máskülönben a földi vágyak fátyolként zárnak el a mennyei és földi Trónus Urától. Emígyen tanácsolja néked a Legmagasabb Tolla. Valóban, Ő a Legkegyesebb, a Legbőkezeűbb. Emlékszel-e arra (III. Napóleonra), kinek hatalma meghaladta tiédet, és magasabbban volt, mint te? Hol van most? Hová lettek a javak, miket birtokolt? Figyelj a figyelmeztetésre, és ne aludj mélyen, mint mások. Ő volt az, ki Isten Tábláját háta mögé vetette, mikor tudattuk véle, mily kínokat okoztak Nékünk a zsarnokság seregei. Miért is gyalázat zúdult rá minden oldalról, és nagyot vesztve hanyatlott a porba. Gondolkozz el mélyen róla, ó király, és azokról is, akik, akárcsak te, városokat foglaltak el és emberek fölött uralkodtak. A Mindenek Felett Irgalmas palotáikból a sírba döntötte őket. Figyelmezz, és gondolkozz el.”*

„Ó, Rajna partjai! – jósolja Bahá'u'lláh másutt, ugyanebben a Könyvben – Láttuk, miként borít titeket alvadtt vér, mert a megtorlás kardja emeltetett ellenetek; és mégegyszer lecsap az majd rátok. És halljuk Mi Berlin jajszavát, bár ma még tündöklő dicsőség a része.”

Az iszlám összeomlása

A síita papi hierarchia hatalmának összeomlása abban az országban, amely évszázadokon át a muszlim fanatizmus egyik bevehetetlen fellegvára volt, annak a szekularizációs hullámnak az elkerülhetetlen folyománya volt, amely később a leghatalmasabb és legkonzervatívabb egyházi intézmények némelyikébe is behatolt Európában és Amerikában. Bár nem közvetlenül az utolsó háború következménye volt ez a váratlan rengés, amely megrázta az iszlám ortodoxia ezen eddig mozdíthatatlan oszlopát, kidomborította azokat a gondokat és fokozta azt a nyugtalanságot, ami a háborúba belefáradt világot sújtotta. Egyes folyományaként annak, hogy Hitével szemben engesztelhetetlen ellenállást tanúsított, a síita iszlám Bahá'u'lláh

szülőföldjén örökre elveszítette harci erejét, eljátszotta jogait és kiváltságait, lealacsonyodott és erkölcsileg megromlott, s reménytelen ismeretlenségbe süllyedésre és végül pusztulásra ítéltetett. Nem kevesebb, mint húszezer vértanúnak kellett azonban életét feláldoznia, mielőtt az Ügy, melyért kiálltak és életüket adták, eme kezdeti diadalát arathatta volna azok felett, akik elsőként vetették el tanait és kaszabolták le vitéz harcosait. „Megaláztatás és nyomorúság sújtotta őket és Isten haragvását vonták magukra – így tértek vissza.”²⁵

„Nézd – írja Bahá'u'lláh, amikor egy bukott nép romlásáról fejt ki véleményét –, a síita iszlám hogyan homályosította el szóval és tettel első időszakának örömet és hevületét, s hogyan fakította ki fényének kezdeti ragyogását. Eleinte – amíg azokat a tanokat követték, amelyek Prófétajuk, az emberiség Ura nevéhez kötődtek – fejlődésüket töretlen győzelmek és diadalok sora fényjelezte. Amint fokozatosan letértek Eszményi Uruk és Vezetőjük útjáról, amint elfordultak Isten fényétől s megromtották Isteni Egységének az elvét, s amint egyre inkább azokra kezdtek figyelmeztetni, akik Szava erejének csupán kinyilatkoztatói voltak, hatalmuk gyengeségbe, dicsőségük szégyenbe, bátorságuk pedig félelembe csapott át. Láthatod, mire jutottak.”

A Qájár dinasztíának, a hanyatló papság esküdt védelmezőjének és készséges eszközének a bukása időben majdnem egybeesett azzal a megaláztatással, amit a síita egyházi vezetők szenvedtek el. Bahá'u'lláh Hitétől, kezdve Muhammad sahtól egészen a dinasztia utolsó, gyengekező uralkodójáig, megtagadták azt a pártatlan megfontolást és érdekektől mentes és tisztességes bánásmódot, amit pedig ügye joggal megérdemelt volna. Ellenkezőleg, Hitét kíméletlenül zaklatták, következetesen elárulták és üldözték. A Báb vértanú-halála; Bahá'u'lláh száműzetése; javainak elkobzása; bebörtönzése Mázindarán-ban; az a rémuralom, mely Őt a legdögletesebb börtönbe vetette; azok a cselszövések, kifogások és ármánykodások, melyek eredményeként háromszor újították meg száműzetését s végül a legkietlenebb városban vetették tömlöcbe; azok a szégyenteljes ítéletek, melyeket a bírói és egyházi hatóságok összejátszásával ártatlan követőinek személye, javai és becsülete ellen hoztak – ezek azon legsötétebb cselekedetek közé tartoznak, melyekért ezt a véreskező dinasztíát az utókor felelősnek fogja tartani. Most pedig, lám, újabb akadály tűnt el az útból, amely megpróbálta megakadályozni a Hit előremenetelését.

²⁵ Korán 2:61

Bár Bahá'u'lláh-t számúzték szülőföldjéről, cseppet sem csökkent a kegyetlen csapások áradata, mely oly dühödten söpört végig Felette és a Báb követői fölött. Ügye főellenségének, Törökország szultánjának a fennhatósága alatt Bahá'u'lláh sorozatos megpróbáltatásainak történetében új fejezet kezdődött. A szultánságnak és a kalifátusnak – a szunita iszlám eme két tartóoszlopának – a megdöntését nem tekinthetjük másként, mint azon kegyetlen, kitartó és tudatos üldözés elkerülhetetlen következményeként, melyet a düledező Oszmán-ház császárai – Mohamed Próféta elismert utódjai – intéztek a Hit ellen. Konstantinápolyból, a szultánság és a kalifátus hagyományos székhelyéről Törökország uralkodói közel háromnegyed évszázadon át nem csökkenő igyekezettel próbálkoztak erőlködve, hogy gátat vessenek azon Hit előrehaladásának, melytől féltek és irtóztak. Attól a pillanattól kezdve, hogy Bahá'u'lláh török földre tette a lábát s gyakorlatilag az iszlám legnagyobb hatalmasságának a foglyává lett, egészen addig az esztendőig, amikor a Szentföld felszabadult a török iga alól, az egymást követő kalifák, különösképpen Abdul-Aziz és Abdul-Hamid szultánok – élve a magasztos hivatalukból eredően rájuk ruházott teljes szellemi és evilági hatalmukkal – Hitünk Alapítóját és Szövetségének Középpontját oly nagy mérvű szenvedésnek és megpróbáltatásnak tették ki, melyet ember el nem tud képzelni, toll vagy szó le nem tud írni. Rajtuk kívül más ezt nem mérhette volna fel, mint ahogy nem is tudta volna elviselni.

Bahá'u'lláh több ízben is beszámolt ezekről a kegyetlen megpróbáltatásokról: *„A Mindenható igazságosságára! Ha elmondanám néked a dolgokat, mik Velem történtek, az emberek lelke és elméje képtelen lenne annak súlyát viselni. Isten Maga a tanúm.”* *„Húsz év telt el – írja a kereszténység királyaihoz –, ó királyok, mialatt Mi minden egyes nap megízleltük egy újabb csapás fájdalmát. Azok közül, kik Előttünk jártak, egyik sem szenvedte el a dolgokat, miket Mi elviseltünk. Bár csak látnátok! Azok, kik Ellenünk fordultak, halálra adtak Minket, vérünket ontották, kifosztottak tulajdonunkból, tisztességünket bemocskolták.”* *„Idézd fel szomorúságomat – írja másutt –, gondjaimat, aggodalmamat, bánatomat és megpróbáltatásaimat, fogságom körülményeit, a könnyeket, melyeket hullattam, gyötrelmem keserűségét, most pedig bebörtönzésemet e távoli országban... Ha elmondhatnák néked, hogy mi történt az Örök Szépséggel, a vadonba menekülnél és sírva sírnál... Minden reggel, mikor ágyamról felkeltem, számtalan megpróbáltatások seregét láttam ajtóm előtt tolongani; és minden éjszaka, mikor fejemet lehajtottam, ím szívemet gyötörte, amit ellenségei ördögi kegyetlenségétől kellett elszenednie.”*

Az ezen ellenségek által kiadott parancsok, kiszabott száműzetések, végrehajtott gazságok, kieszelt tervek, lefolytatott vizsgálatok, hangsúlyozott fenyegetések, az atrocitások, melyek végrehajtására késznek mutatkoztak, s azok az intrikák és hitványság, melyig ők, miniszterek, kormányzók és katonai vezetők nem átalottak lealacsonyodni – ez összességében olyan lista, melyhez hasonlót nemigen találunk a kinyilatkoztatott vallások történetében. Kötetre rúgna már az is, ha pusztán felsorolnánk ennek a gyászos témának a legszembeszökőbb vonásait. Teljes tudatában voltak, hogy annak az Ügynek a szellemi, illetve igazgatási Központja, melynek gyökerestől való kiirtására törekedtek, most az ő fennhatóságuk alatt álló területre került, hogy az Ügy vezetői török állampolgárok, s hogy minden forrás, mely rendelkezésükre áll, nekik van kiszolgáltatva. Minden nem hívő megfigyelő szemében a modern történelem egyik legtöbb fejtörésre okot adó és legitim�atosabb epizódja kell legyen az, hogy ez a zsarnokság közel hetven éven keresztül képtelen volt arra, hogy írmagostól kiirtsa csupán maroknyi, a bíróságok által elítélt alattvalóját, noha ez a zsarnokság vitán felül álló hatalma teljében volt, véget nem érő ármánykodásukkal segítették azt egy szomszédos ország polgári és egyházi hatóságai, s támogatásra számíthatott Bahá'u'lláh azon rokonai részéről is, akik fellázadtak Ellene s elszakadtak Ügyétől.

Az Ügy, melynek nyilvánvaló vezetője még Bahá'u'lláh volt, szűklátókörű ellenségei számítását keresztülhúzva vitathatatlan győzelmet aratott. Ha valaki elfogulatlanul bepillantott azon jelenségek mögé, melyek az akkói börtön Lakóját körülvették, ezt már nem értelmezhettem másként s nem is tagadhatta le. Bár Bahá'u'lláh mennybemenetelét követően egy időre kiújult a – már-már csillapodni látszó – feszültség, s egy még zűrzavaros helyzet veszedelmei is kiújultak, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy végső robbanás felé közelítenek a hanyatlásnak azon alattomos erői, melyek már sok éve beleették magukat egy beteg nemzet velejébe. A belső megrázkódtatásoknak olyan sorozata szabadult el, melyben minden újabb megpróbáltatás súlyosabb volt az előzőnél, s mely sorsszerűen a modern kor egyik legvégzetesebb eseményéhez vezetett. Az öntelt zsarnok megölése 1876-ban; az ennek nyomán nemsokára kibontakozó orosz-török összecsapás; az ezt követő felszabadító háborúk; az ifjútörök mozgalom létrejötte; az 1909-es török forradalom, amely sietette 'Abdu'l-Hamid bukását; a gyászos következményekkel járó balkáni háborúk; Palesztina felszabadítása, melynek kebelén feküdt Akkó és Haifa városa, egy egyenjogúságát elnyert Hit világcözpontjai; a versailles-i szerződésben kimondatott

újabb területi megcsonkítás; a szultánság eltörlése és az Oszmán-ház bukása; a kalifátus megszüntetése; az államegyház lebontása; a saría²⁶ jogvesztése és egy általános Polgári Törvénykönyv elfogadása; különböző vallási előírások, hitelvek, hagyományok és ünnepek betiltása, amelyekről azt hitték, hogy eltéphetetlen szálakkal kötődnek a muszlim hit építményéhez – mindezek oly játszi könnyedséggel és gyors egymásutánban következtek be, hogy arra senki sem mert számítani. Ezekben a megsemmisítő erejű csapásokban – melyek egyaránt származtak baráttól és ellenségtől, keresztény nemzetektől és hithű muzulmánoktól – Bahá'u'lláh üldözött Hitének minden követője vallása elhunyt Alapítójának irányító kezét látta, Aki a láthatatlan Birodalomból alaposan megérdemelt csapások özönét zúdította egy lázadó vallásra és nemzetre.

Vessük össze azokat az isteni csapásokat, melyek Jézus Krisztus üldözőit érték a történelmi jelentőségű büntetésekkel, melyek a Bahá'í Korszak első évszázadának második felében porba döntötték Bahá'u'lláh vallásának fő ellenségét. Vajon a keresztény korszak első évszázadának második felében – Jeruzsálem szívszorító ostromát követően – a római császár nem pusztította-e el a Szent Várost, nem rombolta-e le a Templomot, nem gyalázta-e meg a Szentek Szentjét s kincseit nem rabolta-e el és nem szállította-e el Rómába, nem építtette-e pogány kolóniát Sion hegyén, nem mészárolta-e le a zsidókat, s nem száműzte-e és szórta-e szét a túlélőket?

Vessük össze továbbá a szavakat, melyeket az Evangélium tanúsága szerint az üldözött Krisztus intézett Jeruzsálemhez, Bahá'u'lláh-nak távoli börtöne mélyéből Konstantinápolyhoz intézett szavaival, melyek Legszentebb Könyvében kerültek lejegyzésre: *„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöled a prófétákat, és megkövedez azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!”*²⁷ A várost pedig így siratta: *„Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ követ, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.”*²⁸

---

26 Az iszlám egyházi jog szerint való törvénykezés – a lektor

27 Biblia, Mt 23:37

28 Biblia, Lk 19:42-44

„Ó, a két tenger partján elterülő Hely! – szólítja meg Bahá'u'lláh Konstantinápolyt – Valóban, a zsarnokság trónusa emeltetett rajtad, és kebeledben a gyűlölség lángja szíttatott fel, olyannyira, hogy a magasságbéli Gyülekezet és azok, kik a Magasztos Trónus körül keringenek, jajongtak és siránkoztak. Látjuk, hogy benned az ostoba uralkodik a bölcs felett, és a sötétség kérkedik a fény előtt. Valóban, elteltél leplezetlen göggel. Elbizakodottá tett külsődleges csillogásod? Arra, Ki az emberiség Ura! Hamarosan elenyészik az, és leányaid és özvegyeid és összes ott lakozó nemzetséged jajveszékelni fog. Emígyen szól hozzád a Mindenek Tudója, a Végtelenül Bölcs.”

Még amikor a fővárosában volt fogoly, Hitünk Alapítója a következő szavakkal fordult Abdul-Azíz szultánhoz, ahhoz az uralkodóhoz, aki Bahá'u'lláh-t mind a három ízben száműzni parancsolta: „Figyelmezz, ó, király, Annak beszédére, Aki az igazat szólja, Aki nem kéri tőled, hogy megjutalmazd oly dolgokkal, melyeket Isten választása szerint rád ruházott, Aki tévedhetetlenül az egyenes Ösvényt járja ... Lebegjen a szemed előtt Isten csalhatatlan Mérlege, és mintha a Színe előtt állnál, mérd meg e Mérlegen cselekedeteidet életed minden napján, minden percében. Számolj el magaddal, mielőtt számadásra hívnak a Napon, mikor senki nem lesz képes megállni Istentől való félelmében, a Napon, mikor megremegtetik a közönyösek szíve.”

Ugyanebben a Táblában így ír a török állam minisztereinek: „Az illendő hozzátok, ó, az állam miniszterei, hogy betartsátok Isten előírásait, lemondjatok saját törvényeitekről és szabályaitokról, és az igazul vezetettek közé tartozzatok. ... Nemsokára meg fogjátok látni annak a következményeit, amit hiábavaló életetekben tettetek, és meg fogtok fizetni érte. ... Mily nagy azok száma, akik letűnt korokban ugyanazt követték el, amit ti és bár rangban felettetek álltatok, végül mégis porrá lettek, és az elkerülhetetlen pusztulásnak adattak át! ... Az ő nyomukban fogtok járni, és olyan helyre kell belépnetek, ahol sem barátot, sem segítséget nem találtok. ... Életetek napjai elfogynak, és minden, amivel foglalatostok, minden, amivel büszkélkedtek, el fog tűnni. Az Ő angyalainak egy csoportja minden biztonnyal felszólít titeket, hogy jelenjete meg a helyen, ahol az egész teremtést remegés fogja majd el, és minden elnyomó megborzong ... Ez a nap elkerülhetetlenül eljön számotokra, az óra, melyet senki sem állíthat vissza.”

Ugyanezen Táblában Bahá'u'lláh a következő szavakat intézi a konstantinápolyiakhoz, akik között száműzöttként élt: „Féltétek Istent ti, a Város (Konstantinápoly) lakói, és ne vessétek a viszály magvait az emberek között. ... Napjaitok elmúlnak, amint elődeiteké is elmúlt. Porrá

váltak ismét, amint hajdan atyáitok azzá váltak.” „Amikor megérkezünk a Városba – jegyzi meg –, úgy találtuk annak kormányzóit és előkelőit, mint gyerekeket, akik agyaggal játszva szórakoztak. ... Magunkban zokogtunk értük, a vétkeikért, és hogy teljesen megfélemeztek arról, amiért teremtettek. ... Közéleg a nap, amikor Isten feltámaszt majd egy népet, mely emlékezetbe idézi napjainkat, elmondja megpróbáltatásaink történetét, és jogaink helyreállítását fogja követelni azoktól, akik Velünk minden bizonyíték nélkül nyilvánvaló igazságtalansággal bántak el. Isten bizonyosan uralja azok életét is, kik Minket bántalmaztak, és jól ismeri tetteiket. Ő kétségtelenül számon kéri rajtuk bűneiket. Ő valóban a legádázabb bosszúálló.” „Ezért – figyelmezteti őket kegyesen – hallgassatok beszédemre, térjete meg Istenhez bűnbánattal, hogy Ő kegyesen irgalmazhasson néktek, lemoshassa bűneiteket és megbocsáthassa vétkeiteket. Az Ő irgalma felülmúlja haragját, és kegyelme felölel mindeneket, kik életre hívtak és élettel ruháztattak fel, akár a múltban akár a jövőben.”

S végezetül, a Lawh-i-Ra'isban ezen prófétai szavakat találjuk feljegyezve: „Figyelmezz, ó, Vezér ... Isten, a Korlátlan Úr, a Veszélyben Oltalmazó, az Önmagától Való Hangjára! ... Ó Vezér, elkövetted azt, minek láttán, Mohamed, Isten Apostola feljajdult a Legmagasztosabb Paradicsomban. A világ büszkévé tett téged, olyannyira, hogy elfordultál Annak Orcájától, Kinek fénye beragyogta a Mennyei Gyülekezetet. Hamarosan kézzelfogható veszteség lesz osztályrészed. ... Közélg már a nap, amikor megváltozik s kicsúszik a Király kezéből a Rejtelmek Földje (Edirne) s minden, mi a környékén található, amikor zűrzavar tör ki, hangos jajszókok harsannak fel, a rosszindulat bizonyítékai válnak láthatóvá mindenfelé és általános felfordulás uralkodik el amiatt, amit a zsarnokok seregeinek keze ezen foglyokkal művelt. A dolgok menete megváltozik, s az állapotok oly szörnyűvé lesznek, hogy a kietlen dombokon nyögni fog a homok, és a fák a hegyeken sírni fognak, s mindenből vér fog kibuggyanni. Akkor majd meglátod, mily szörnyű nyomorúságban lesznek az emberek.”

Mohamed próféta halála után 1300 évnek kellett eltelnie, amíg teljes mértékben és mindenki számára látható módon bebizonyosodhatott a kalifaság intézményének törvénytelen mivolta, melynek alapítói elbitorolták Isten Apostola törvényes utódainak uralmát. Ez az intézmény – amely alapításakor ily szent jogot tiport lábbal és ily szörnyű egyházszakadás erőit szabadította fel, majd az utolsó napokban ily súlyos csapást mért arra a Hitre, melynek Előfutára azoknak az imámoknak a leszármazottja volt, kiknek hatalmát ez az

intézmény nem ismerte el – teljes mértékben rászolgált a büntetésre, mely sorsát megpecsételte.

Érveimet jól alátámasztja, s azt a tárgykört, amit az eddigiekben megpróbáltam kifejteni, helyes megvilágításba helyezi néhány mohamedán hagyomány szövege, melynek hitelességét maguk a muszlimok sem vonják kétségbe, s melyet számos ízben idéznek kiváló keleti bahá'í tudósok és írók: *„Az utolsó napokban népemet oly súlyos csapás éri uralkodója kezétől, melyhez foghatóról ember még nem hallott. Oly kegyetlen lesz ez a csapás, hogy előle senki el nem menekülhet. Ekkor Isten leküldi egyik leszármazottamat, Aki családomból fakad, Ki méltányossággal és igazságossággal tölti be a földet, miként ahogy azon addig igazságtalanság és zsarnokság uralkodott.”* És másutt: *„Népem meg fog érní egy olyan napot, mikoron az iszlámból csak egy név marad, a Korán pedig pusztán külső látszattá lesz. Oly gonosz vallástudósokat, kik ekkor fognak élni, a világ még nem látott. Rosszindulat és gonoszság származik tőlük, és rájuk fog az visszaszállni.”* És ismét másutt: *„Azon az órán Átka alászáll reátok, szítkotok magatokon fog, s vallásokat csupán üres szó marad ojkatokon. Ha ezeket a jeleket látjátok megjelenni közöttetek, várjátok a napot, amikor az izzó szél végigsüví felettetek, vagy a napot, mikor megnyomorítottok, vagy mikor közázpor zúdul alá reátok.”*

„Ó, Korán népe! – szól jelentőségteljesen Bahá'u'lláh a szunnita és síita iszlám egyesült erőihez – Bizony, látván kegyetlenségeteket, Isten Prófétája, Mohamed, könnyeket ont. Nyilvánvaló, hogy gonosz és romlott vágyaitokat követtétek, s arcotokat elfordítottátok az útmutatás fényétől. Tetteitek következményét nemsoká meglátjátok, mivel az Úr, az Én Istenem, vár, és figyeli cselekedeteiteket. ... Ó, muszlim hittudósok gyülekezete! Cselekedeteitek miatt az emberek magasztos rangja lealacsonyított, az iszlám zászlaja lefelé fordított, hatalmas trónusa pedig ledöntetett.”

A keresztény intézmények hanyatlása

Ennyi elég is az iszlámmal és azokkal a bénító ütésekkel kapcsolatban, melyeket az iszlám vezetői és intézményei a Bahá'í Korszak első évszázadában szenvedtek (s szenvedhetnek még) el. Ha túl sokáig időztem ennél a témánál, ha érveim alátámasztására aránytalanul sokszor idéztem a szent írásokból, ez pusztán azért történt, mert szilárd meggyőződésem, hogy ezeket a büntető csapásokat –

melyek Bahá'u'lláh Hitének legnagyobb elnyomójára zúdultak – nemcsak ezen Átmeneti Kor felkavaró jelenségei közé lehet besorolni, hanem egyben a jelenkori történelem legmegdöbbentőbb és legjelentősebb eseményei közé is.

Azon megrázkódtatásokon keresztül, melyeken átmentek, mind a szunnita, mind a síita iszlám hozzájárult az általam fentiekben jelzett bomlasztó folyamat felgyorsulásához. Ez a folyamat természeténél fogva ama teljes átszerveződés és egyesítés számára készíti elő a talajt, melynek az élet minden területén végbe kell mennie a világon. De mi a helyzet a kereszténységgel és azokkal a felekezetekkel, melyekkel azonososságot vállal? Mondható-e, hogy a Mohamed Vallásának építményét megtámadó bomlási folyamat nem fejtette ki káros hatását azokra az intézményekre, melyek Jézus Krisztus Hitéhez kapcsolódnak? Vajon megéreztek-e már e fenyegető erők jelenlétét? Vajon elég erős-e alapzatuk és elég nagy-e életerejük ahhoz, hogy ellen tudjanak állni e támadásnak? Nem esnek-e majd, amint ebben a zűrzavaros világban egyre nagyobb és mélyebb lesz a felfordulás, ezen erők erőszakosságának áldozatává? Előretörtek-e már – vagy ha még nem, előre fognak-e törni – köreikben az ortodoxabb nézetet képviselők, hogy így próbálják meg visszaverni annak az Ügynek az ostromát, amely, lebontván a muzulmán ortodoxia korlátait, most a kereszténység szíve felé hatol Európában és Amerikában? Vajon az ilyen ellenállás további széthúzás és felfordulás magvait hinti-e el, s ezzel közvetve sietteti-e majd a megígért Nap eljövételét?

Ezeket a kérdéseket csak részben tudjuk megválaszolni. Egyedül az idő mutathatja majd meg, hogy a keresztény hithez közvetlenül kapcsolódó intézményeknek milyen előre elrendelt szerep jut majd a Bahá'í Korszak jelenlegi, Formálódási Szakaszában, ebben a sötét átmeneti korban, melyben az emberiség ma él. A már eddig megtörtént események jellege azonban megmutathatja azt az irányt, melyben ezek az intézmények haladnak. Bizonyos mértékben meg tudjuk ítélni azt a hatást, amit a Bahá'í Hiten belüli, ill. azon kívüli erők fognak gyakorolni ezekre az intézményekre.

Egyetlenegy tárgyilagos megfigyelő sem tagadhatja, hogy elszabadultak, terjedőben vannak s megszilárdulva ma már a nyugati világ néhány leghatalmasabb keresztény intézményét kezdik ostromolni az ateizmus, a tisztán materialista világnézet, a leplezetlen pogányság erői. Azok közül, akik figyelemmel kísérik Hitének előrehaladását, senki sem – vagy legfeljebb csak néhányan – vonhatják kétségbe, hogy ezen intézmények körében egyre fokozódik a nyugtalanság, hogy

néhányójuk már homályosan tudatában van Bahá'u'lláh Ügyének mindenre kiterjedő hatásának, hogy benső erejük fogyásával s fegyel-mük lazulásával egyidejűleg mind nagyobb rémülettel fogják figyelni Új Világrendjének felemelkedését, majd fokozatosan rászánják magukat, hogy támadást intézzenek ellene, ezzel viszont saját hanyatlásukat fog-ják meggyorsítani.

„Az emberek Istenbe vetett hitének életereje – jelenti ki Bahá'u'lláh – minden országban kihúnyófélben van; csupán az Ő hatékony gyógyírja állíthatja valaha is helyre. Az istentelenség rozsdája belemar az emberi társadalom zsigereibe; mi más tudná megtisztítani és új életre kelteni, mint hatalmas Kinyilatkoztatásának Balzsama?” *„Vajúdik a világ, és nyugtalansága napról napra fokozódik. Arcát a konokság és hitetlenség felé fordítja. Oly állapotba jut, hogy azt most leírni nem lenne helyénvaló és illendő.”*

A szekularizmusnak ez a fenyegetése – amely megtámadta az iszlá-mot s aláássa még megmaradt intézményeit is, amely előzőnlötte Perzsiát, behatolt Indiába, s felütötte diadalmas fejét Törökországban – már megjelent Európában és Amerikában is, s különböző mértékben, formákban és nevek alatt kihívást intéz minden elismert vallás alapja ellen, főleg azon intézmények és közösségek ellen, melyeket Jézus Krisztus Hitével azonosítanak. Nem túlzás azt állítanunk, hogy olyan időszak felé tartunk, amit a jövő történészei majd úgy fognak értékel-ni, mint a kereszténység történetének egyik legválságosabb korszaka.

A keresztény vallás néhány élharcosa már elismeri, milyen súlyos a helyzet. „A világon a materializmus hulláma söpör végig – hangzik hit-térítőik véleménye, amint azt hivatalos jelentéseik tanúsítják –, az immáron a közép-afrikai erdőbe és közép-ázsiai síkságokra is beha-toló modern iparosítás üteme és szorító ereje miatt az emberek mindenütt függővé válnak az anyagi dolgoktól, és csak azokkal fogla-latoskodnak. Otthon az Egyház a szószékről és a különböző pódiumokról (talán túlzottan is sekélyes bőbeszédűséggel) szót ejt ugyan a szekularizmus veszélyéről – bár ennek igazi jelentőségét még Angliában is alig fogják fel. A külföldön működő Egyház számára azon-ban ez a veszély komor valóság, olyan ellenség, mellyel testközeli har-cot kell vívnia. ... Az Egyháznak egy új ellenséggel, egy eltökélt és ellen-séges támadással is szembe kell nézzen országban ország után. Szovjet-Oroszországból egy hangsúlyosan vallásellenes kommunizmus nyomul be nyugaton Európába és Amerikába, keleten Perzsiába, Indi-ába, Kínába és Japánba. Egy maradéktalanul az istentagadás szolgálatába állított gazdasági elmélet ez, egy vallásos vallástalanság.

... Szenvedélyes küldetéstudattal rendelkeznek, otthon az Egyház alapzata ellen folytat Isten-ellenes hadjáratot, míg a nem keresztény országokban az Egyház arcvonala ellen intézi rohamait. A történelem még nem látott ilyen tudatos, nyíltan vallott és szervezett támadást a vallás ellen általában, illetve a kereszténység ellen konkrétan. Más országokban ugyanilyen tudatosan és eltökélten kereszténységellenes a társadalmi és politikai világnézet egy másik formája: a nacionalizmus. A kommunizmussal ellentétben azonban a kereszténység ellen intézett nacionalista támadás gyakran valamilyen nemzeti valláshoz kötődik: Perzsiában és Egyiptomban az iszlámhoz, Ceylonban a buddhizmushoz, míg a közösségi jogokért folytatott harc Indiában egyaránt kötődik a hinduizmus és az iszlám megújulásához.”

Ebben az összefüggésben nem igyekszem bemutatni azoknak a háború utáni gazdasági elméleteknek és politikai filozófiáknak az eredetét és jellegét, melyek közvetlenül és közvetve fejtették ki – és fejtik ki még ma is – káros hatásukat azokra az intézményekre és hitelvekre, melyek a világ egyik legerőteljesebb és legjobban szervezett vallási rendszeréhez kötődnek. Figyelmemet nem annyira eredetükre, mint inkább hatásukra összpontosítom. Nem kétséges, hogy az egyház tekintélyének, jóhírének és hatalmának a nagymérvű csökkenéséhez, valamint ahhoz, hogy a tömegek elfordultak a kereszténységtől, hozzájárult az iparosítás robbanásszerű növekedése és az ezzel járó szükségszerű rossz (amint erről a fenti idézet is tanúskodik), a kommunista mozgalom kiötlőinek és szervezőinek agresszív politikája és kitartó erőfeszítései, valamint a harcok nacionalizmus fokozódása, ami egyes országokban az egyházi befolyás mindennemű formája ellen indított módszeres rágalomhadjáratokkal is együtt járt. „Az egész Istenfel fogás – hirdetik kitartóan a keresztény vallás üldözői – olyan elképze lés, ami az ősi keleti zsarnoki rendszerekre vezethető vissza. Szabad emberekhez teljességgel méltatlan.” Egyik vezetőjük szerint: „A vallás a nép ópiuma.” Hivatalos kiadványaik pedig megállapítják, hogy „a vallás elállatiasítja az embert. Az oktatásnak arra kell irányulnia, hogy az emberek gondolatvilágából kitöröljék ezt a megaláztatást és ostobaságot.”

Szintén az Egyház nagymérvű gyengülését és szellemi befolyásának komoly visszaesését eredményezte a hegeli filozófia, amely más országokban – türelmetlen és harcok nacionalizmus formájában – az államot isteníti, harci szellemet táplál és faji gyűlölködésre izgat. Ellen tétben azzal a vakmerő kampánnyal, amit a Szovjetunió belül és kívül egy bevallottan istentagadó mozgalom indított az Egyház ellen, ez a

nemzeti töltetű filozófia (melyet keresztény uralkodók és kormányok tettek magukévá) olyan támadás az Egyház ellen, melyet saját, korábbi, hithű követői indítottak ellene – ügyének elárultatása saját hozzátartozói és barátai által. Az Egyházat kívülről egy idegen, harcos ateizmus, belülről pedig egy eretnek tan igehirdetői dőfték le. Ráadásul mindkét erőt – melyek mindegyike a saját területén fejt ki hatását és saját fegyvereivel és módszereivel dolgozik – nagyban segítette és bátorította a modernizmus uralkodó szelleme, amely a tisztán materialista filozófiára helyezi a hangsúlyt, s amely fokozatos elterjedése közben egyre inkább hajlik arra, hogy a vallást különválassa az emberek mindennapi életétől.

Természetes, hogy azok, akiknek tanai egy ezzel ellentétes és össze nem békíthető szellemet és elvet tanítottak, komolyan megéreztek az idegen és romlott tanoknak, a veszélyes és alattomos filozófiáknak az együttes hatását. Az egymással szembenálló érdekek között elkerülhetetlenül összeütközésekre került sor, melyek néha tragikus következményekkel és jövátételten károkkal jártak. Az a csapás, amely az Osztrák-Magyar Monarchia összeomlásával érte a római egyházat, majd ezt követően a görög ortodox egyház megcsonkítása és elválasztása az államtól Oroszországban; az a forrongás, amely közvetlenül ezután a katolikus egyházat felbolygatta, s oda vezetett, hogy Spanyolországban szétválasztották az államot és az egyházat; ugyanennek az egyháznak az üldöztetése Mexikóban; azok a házkutatások, letartóztatások, megfélemlítések és fenyegetések, amelyeknek Európa szívében katolikusok és evangélikusok egyaránt ki vannak téve; az a felfordulás, amely az egyház egy másik ágát ragadta magával az Afrikában folyó katonai cselekmények miatt; az a visszaesés, amely a keresztyén (anglikán és presbiteriánus) missziók tevékenységében következett be Perzsiában, Törökországban és a Távol-Keleten; azok a baljóslatú jelek, amelyek előrevetítik, hogy a Szentszék és egynémely európai ország ma fennálló, bizonytalan és ingatag kapcsolatában súlyos gondok fognak jelentkezni – íme, néhány olyan kudarc és vereség, amiket a keresztény egyházi intézmények tagjai és vezetői a világ szinte minden részében elszenvedtek.

Egyetlenegy józanul gondolkodó megfigyelő sem értheti félre vagy tagadhatja azt a nagyon is nyilvánvaló tényt, hogy visszavonhatatlanul megingott az összetartás ezen intézmények egyikében-másikában. Követőik körében egyre bővül a szakadék a fundamentalisták és a liberálisok között. Világnézetük és dogmaik felhígultak, időnként pedig figyelmen kívül hagyják, illetve elvetik őket. Egyre kevésbé tudnak hat-

ni az emberek viselkedésére, a papi hivatást vállalók száma és befolyása folyamatosan csökken. Számos esetben lepeződik le igehirdetőik gyávasága és kétszínűsége. Néhány országban eltűntek javadalmaik, a vallásos nevelés ereje pedig csökken. Templomaik egy részét elhagyták és lerombolták, s mivel megfélemlítettek Istentől, az Ő tanításairól és szándékáról, ez elerőtlenítette őket, és megaláztatások özönét zúdította rájuk.

Vajon nem várható-e, hogy – tetőpontjához közelítvén – ez a bomlasztó folyamat, melyet oly szemmel láthatóan megszenvedett a szunnita és síita iszlám, újabb csapásokat jelent majd a keresztény egyház különböző felekezetei számára? Csak a jövő lesz a megmondhatója, hogy ez a folyamat, amely már elkezdődött, hogyan és milyen gyorsan fog alakulni. Ugyanígy nem mérhetjük ma még azt sem fel, hogy azok a támadások, amelyeket Nyugaton a még erős papság a jövőben intézhet Bahá'u'lláh Hitének az erődítményei ellen, milyen mértékben gyorsítják majd meg a hanyatlást, illetve növelik az elkerülhetetlen katasztrófák számát.

Az amerikai Presbiteriánus Egyház egyik lelkésze azt írja, hogy ha a kereszténység a mostani válságban szolgálni kívánja és szolgálni akarja a világot, akkor „a kereszténységtől Krisztushoz, a Jézusról szóló több évszázados vallástól Jézus eredeti vallásához kell visszatérnie.” Ha nem így lesz, teszi hozzá nyomatékkal, „Krisztus szelleme nem a mi intézményeinkben fog élni.”

Amint az várható is volt, a keresztény társadalmat alkotó elemek erejében és összetartásában bekövetkezett ilyen jelentős visszaesés oda vezetett, hogy mind több és több zavaros kultusz, különös és új vallásgyakorlási forma és célját tévesztett filozófia bukkant fel, melyek túlbonyolított tanításaikkal csak fokozták a már amúgy is zűrzavaros kor felfordulását. Megállapíthatjuk, hogy ezek tanaikkal és célkitűzéseikkel tanúi, s vissza is tükrözik azoknak a kiábrándult tömegeknek a lázadását, elégedetlenségét és zavaros vágyait, akik a keresztény egyházak ügyének hátat fordítottak s azokból kiléptek.

Szinte kínálkozik a párhuzam megvonása ezen zavaros és zavarkeltő gondolati rendszerek között, melyek egyenesen következnek a keresztény hitet sújtó tehetetlenségből és zavarodottságból, valamint a népi kultuszok, divatos és üres filozófiák azon sokasága között, melyek a keresztény kor első évszázadaiban virágoztak s melyek igyekeztek magukba olvasztani és elferdíteni a római nép államvallását. Az akkoriban a Nyugat-Római Birodalom lakosságának döntő többségét kitevő pogány istenimádókat az újplatonisták erőszakos szektája, a termé-

szetvallások követői, gnosztikus filozófusok, philon-isták²⁹, a Mithrász-kultusz hívei, az alexandriai iskola követői és számtalan hasonló jellegű szekta és hit vette körül (és időnként fenyegette). Ez sokban hasonlít ahhoz, ahogyan ma, a Bahá'í Korszak első évszázadában a nyugati világ uralkodó vallásának, a keresztény hitnek a védelmezői azt tapasztalják, hogy befolyásukat egyre inkább aláássa az a rengeteg egymással ellentétes hiedelem, szokás és irányzat, melyek létrejöttéhez saját csődjük is hozzájárult. Ez a keresztény vallás, amelyet most ilyen tehetetlenség jellemez, mégis képes volt arra, hogy végül elsöpörje a pogány intézményeket s szétzúzza és elnyomja az akkoriban virágzó kultuszokat.

Amint Bahá'u'lláh most csírázó Világrendje formát ölt és kibontakozik, azoknak az intézményeknek, melyek messze tévedtek Jézus Krisztus szellemétől és tanításaitól, szükségszerűen vissza kell vonulniuk, s meg kell nyitniuk az utat azon isteni rendelésű intézmények fejlődése számára, melyek széttéphetetlen szálakkal kötődnek Tanításaihoz. Elkerülhetetlen következményeként annak, hogy alapigazságait újra meghatározzák és eredeti célját tisztázzák, nincs kétség afelől, hogy feltámad és újjászületik majd a keresztény hit tanításainak eredeti tisztasága, fényének ősi ragyogása s Istennek benne lakozó Szellemé, mely az Egyház Apostoli Korszakában éltető erővel töltötte el tagjait.

Ha ugyanis hitelesen értékeljük, Bahá'u'lláh Hite soha, tanításainak egyetlenegy vetületében sem térhet el (nemhogy ellentmondana!) attól a céltől és hatalomtól, amely Jézus Krisztus Hitét élte, illetve arra ráruházott. A Bahá'í Hit eme központi elvének igazolására elegendő idéznünk a ragyogó tanúságtételt, mellyel Maga Bahá'u'lláh érezte úgy, hogy tisztelegnie kell a keresztény vallás Alapítója előtt: *„Tudd, hogy amikor az Ember Fia lelkét az Istennek átadta, az egész teremtés nagy sírással sírt. Feláldozván Önmagát azonban egy új képesség áramlott minden teremtett lénybe. Ennek bizonyítékai, melyek a föld minden népénél fellelhetők, ma már nyilvánvalóak előtted. A bölcsék által kifejtett legmélyebb bölcsesség, az értelem által feltárt legalaposabb tudás, a legtehetségesebb kezek alkotta művészetek, a legnagyobb uralkodók által gyakorolt hatás, mind, mind annak a megújító erőnek a megnyilvánulásai, melyet az Ő földöntúli, mindent átható és sugárzó Szellemé szabadított fel. Tanúsítjuk, hogy amikor Ő e világba jött, minden teremtett lényre szórta Dicsősége ragyogását. Áltá-*

---

29 Larisszai Philon, i.e. első századi görög filozófus, Cicero tanítómestere – a lektor

la a leprás felgyógyult a tudatlanság és romlottság leprájából. Általa gyógyultak meg a szemérmetlenek és csökönyösek. A Mindenható Istentől vett hatalmával a vakok szemét megnyitotta, és a bűnösök lelkét megtisztította. ... Ő Az, Ki megtisztította a világot. Áldott az ember, aki fénytől sugárzó arccal Feléje fordult.”

Az erkölcsi összeomlás jelei

Úgy vélem, nem szükséges többet szólnunk a vallási intézmények hanyatlásáról, melyek felbomlása a Bahá'í Korszak Formálódási Korának igen fontos részét képezi. A szekularizmus növekvő hullámának köszönhetően, ám egyúttal közvetlen következményeként is annak, hogy Bahá'u'lláh Hitével szemben fennen hirdetett és kitartó ellenállást tanúsított, az iszlám olyan szintre alacsonyodott le, amilyen történelmében csak ritkán fordult elő. Olyan okok miatt, melyek nem sokban különböznek a testvérvallása esetében ható okoktól, a kereszténység ugyancsak folyamatosan elerőtlenedett, s egyre nagyobb mértékben járult hozzá az általános felbomlási folyamathoz, mely szükségszerűen meg kell előzze az emberi társadalom alapvető újjáépítését.

Nem kevésbé tűnnek szembeszökőnek és jelentősnek az erkölcsi zuhanás jelei, amelyek jól megkülönböztethetőek a vallási intézmények romlásáról árulkodóktól. Megállapíthatjuk, hogy az iszlám és keresztény intézmények esetében végbement hanyatlásnak megvan a maga megfelelője az ezeket az intézményeket alkotó emberek életében és magatartásában. Bármerre is nézünk és bármilyen felületesen is szemléljük a mai nemzedék tetteit és szavait, lehetetlen, hogy ne döb-bentsenek meg bennünket annak az erkölcsi dekadenciának a jelei, melyet a körülöttünk élő férfiak és nők egyéni életükben és közösségi mivoltukban egyaránt tanúsítanak.

Vitathatatlan, hogy ennek a súlyos és szembeötlő bajnak a fő oka a vallásnak, mint társadalmi erőnek a lehanyaglása – és a vallási intézmények romlása ennek csupán külső kísérőjelensége. „*A vallás a legnagyobb eszköz arra – írja Bahá'u'lláh –, hogy a világban létrejöhessen a rend, és az összes benne élő békés meglegedettségben lakozhasson. A vallás oszlopainak meggyengülése megerősítette a tudatlanokat, és vakmerővé és önteltté tette őket. Bizony mondom, mindaz, ami csökkentette a vallás magasztos állását, az ugyanolyan mértékben növelte a gonoszok önfejűségét, s az eredmény nem lehet*

más, csak anarchia.” „A vallás – jelenti ki egy másik Táblájában – a világ népeit megvédő és jólétüket biztosító ragyogó fény és bevehetetlen erőd, mivel Isten féltése arra készíti az embereket, hogy ragaszkodjanak ahhoz, mi jó, s kerüljék mindazt, mi rossz. Ha a vallás lámpását eltakarnák, zűrzavar és felfordulás következne be, s megszűnnének ragyogni a becsületesség, igazságosság, nyugalom és békesség fényei.” „Tudd – írja másutt –, hogy a valódi bölcssek a világot az emberi templomhoz hasonlították. Amint az emberi testnek szüksége van ruházatra, úgy az emberiség testének is szükséges, hogy az igazságosság és a bölcsesség köntöseként díszítsék. Díszöltözéke a Kinyilatkoztatás, melyre Isten méltatja az emberiséget.”

Így aztán nem is csodálkozhatunk azon, hogy amikor az emberi eltévelyedés eredményeként az emberek szívében kihuny a vallás fénye, s szándékosan elvetik maguktól az emberi templom ékének szánt isteni eredetű Díszöltözetet, az emberiség sorsában rögvest szánalmas hanyatlás következik be, nyomában mindazon rosszal, amit csak egy önféjű lélek fel tud mutatni. Ilyen állapotok közepette a legrosszabb és legvisszataszítóbb oldaláról tárulkozik fel az emberi természet megátalkodottsága, az emberi viselkedés lealacsonyodása és az emberi intézmények romlottsága és lepusztulása. Elaljasul az emberi jellem, megrendül a bizalom, megereszkednek a fegyelem idegszájai, elnémul a lelkiismeret szava, elhomályosul az illemtudás és a szégyenérzet, eltorzul a kötelesség, az összetartás, a viszonyosság és a hűség fogalma, s fokozatosan megszűnik magának a békességnek, az örömnak és a reménységnek az érzése is.

Nos, elismerhetjük, hogy ilyen állapot felé közelednek mind az egyes emberek, mind az intézmények. *„Két embert sem lehet találni – írja Bahá'u'lláh, amikor a tévelygő emberiség siralmas állapotáról elmélkedik –, akiről elmondható, hogy külsőleg és belsőleg is egyek. A viszály és rosszindulat mindenhol nyilvánvaló, annak dacára, hogy mindenki harmóniára és egységre teremtett.”* *„Meddig akar még az emberiség – kiált fel ugyanebben a Táblájában – csökönységében megmaradni? Meddig tart még az igazságtalanság? Meddig uralkodik még káosz és zűrzavar az emberek között? Meddig torzítja még el a társadalom arcát a viszály? A keserűség szelei fújnak, fájdalom, minden irányból, és a harc, mely megosztja és kínozza az emberi fajt, naponta erősödik.”*

A vallási türelmetlenség, a faji gyűlölködés és a honfiúi önteltség újjáéledése; az önzésre, gyanakvásra, félelemre és fondorlatra utaló egyre sokasodó jelek; a terrorizmus, a törvénytelenység, az ivászat és a bűnözés terjedése; a földi hívságok, gazdagság és élvezetek iránt érzett

olthatatlan szomj és ezek lázas hajszolása; a családi összetartás gyengülése; a szülői irányítás lazasága; a fényűző élet élvezeteibe való belemerülés; a házassággal szemben kialakított felelőtlen magatartás, s ami ebből következik, az egyre több válás; a művészetek és a zene elfajzása, az irodalom megfertőződése és a sajtó romlottsága; a „dekadencia prófétáinak” növekvő befolyása és terebélyesedő tevékenysége, akik az élettársi kapcsolatot hirdetik, akik a meztelenkedés filozófiáját prédikálják, akik az erényességet értelmiségi kitalációnak hívják, akik tagadják, hogy a házasság szent és elsődleges célja a gyermeknemzés, akik a vallást elítélik, mint a nép ópiumát, akik – ha hatalmukban állna – az emberi fajt a barbárság és káosz állapotába vezetnék vissza s végső kihalását idéznék elő – íme, ezek a főbb jellegzetességei annak a hanyatlófélben levő társadalomnak, melyre vagy újjászületés vagy pusztulás vár.

A politikai és a gazdasági szerkezet összeomlása

Korunkban – mire a jövő történészei lehet, hogy úgy tekintenek majd, mint annak a Nagyszerű Kornak a bevezetőjére, melynek aranyló napjait még csak körvonalalaiban sejtethetjük – politikai értelemben is hasonló hanyatlásnak lehetünk szemtanúi, és a felbomlás és a zűrzavar nem kevésbé szembeötlő jelét láthatjuk.

Az utóbbi években oly sok heves és erőszakos esemény feszítette a társadalom politikai és gazdasági szerkezetét majdnem addig a pontig, hogy az teljesen összeomlott, hogy ennek az általános áttekintésnek a keretén belül nem is tehetünk kísérletet arra, hogy jellegüket kellő módon értékeljük. Bármily súlyosak is voltak ezek a csapások, úgy tűnik, csúcspontjukat még nem érték el, pusztító hatalmuk teljes erejét még nem fejtették ki. Bármerre tekintünk és bárhogyan vizsgálódunk is, az egész világ egy hatalmas, elgyengült, halódó szervezet szomorú és szánalomra méltó képét mutatja, melyet politikailag szaggatnak, gazdaságilag pedig fojtogatnak azok az erők, miket már nem tud ellenőrizni vagy megérteni. Az emberiséget valaha is sújtó legborzasztóbb csapás nyomán fellépő Nagy Gazdasági Válság, a Versailles-i rendszer felbomlása, a legfenyegetőbb formájában jelentkező militarizmus újjáéledése, valamint azoknak a nagyszabású kísérleteknek és újszülött intézményeknek a kudarca, melyek arra vannak hivatva, hogy biztosítsák a népek, osztályok és nemzetek békéjét és nyugalomát – mindezek keserű csalódást okoztak s kedvét szegték

az emberiségnek, melynek legtöbb reménye porrá zúzódt, életereje fogyóban van, élete furcsa rendetlenségben folyik, egysége pedig komoly veszélybe került.

Az európai földrészen az engesztelhetetlen gyűlölet és az egyre nagyobb mérvű versengés újra olyan szövetségekbe sorakoztatja fel Európa balsorsú népeit és nemzeteit, melyek sorsszerűen siettetni fogják azokat a szörnyű és kérlelhetetlen csapásokat, amikhez fogható vértanúságának hosszú története alatt az emberiség még nem szenvedett el. Az észak-amerikai földrészen a gazdasági nyomor, az ipari szervezetlenség, a kiegyensúlyozatlan gazdaság helyrebillentésére irányuló sikertelen próbálkozások miatt érzett széleskörű elégedetlenség, valamint az az aggodás és félelem, hogy politikailag belekeveredhetnek mind az európai, mind az ázsiai ügyekbe – mindezek egy olyan korszak árnyékát vetítik előre, ami talán a legválságosabbnak bizonyulhat az Amerikai Köztársaság történetében. Keleti határvidékén Ázsiát, mely még ma is nagymértékben újkori történelme egyik leg súlyosabb csapásának a hatása alatt áll, támadják olyan erők, amelyek azzal a veszéllyel fenyegetnek, hogy csak fokozni fogják azt a harcot, amihez felszabadított népeinek növekvő nacionalizmusa és iparosítása végső soron el fog vezetni. Afrika szívében véres, kegyetlen háború tüze izzik, amelynek – végső kimenetelétől függetlenül – világon szétgyűrűző hatása a legfelkavaróbb hatást fogja kiváltani az emberiség fajaira és színesbőrű nemzeteire nézve.

Nem kevesebb, mint tízmillió ember áll fegyverben, akik arra vannak képezve, hogy hogyan kell használni a pusztítás legborzasztóbb eszközeit, amiket a tudomány valaha is létrehozott; háromszor ennyien elégedetlenkednek és mozgolódnak amiatt, hogy idegen fajok és kormányok uralkodnak felettük; ugyanilyen hatalmas azoknak az elkeseredett embereknek a serege, akik nem tudják előteremteni maguknak azokat az anyagi javakat és szükségleteket, amiket mások tudatosan elpusztítanak³⁰; még ennél is többen vannak, akik roskadoznak a fokozódó fegyverkezés súlya alatt és elszegényedtek amiatt, hogy gyakorlatilag összeomlott a nemzetközi kereskedelem – figyelembe véve ezeket a csapásokat, bizton állítható, hogy az emberiség léte leggyötrelmesebb szakaszának a küszöbére érkezett.

---

30 Mivel kereslet híján nem tudták eladni a felhalmozódott óriási mennyiséget, az 1929-33-as nagy gazdasági világválság idején a termelők és kereskedők például a gabonát vagy a tengerbe öntötték, vagy mozdonyokat fűtöttek vele – a *lektor*

Ezek után csodálkozhatunk-e azon, hogy egy kiváló európai államférfi nemrégiben szántszándékkal ezt a figyelmeztetést tette közzé: „Amennyiben Európában újabb nagyméretű háború fog kitörni, ez az az a következménnyel fog járni, hogy összeomlik az általunk ismert civilizáció. Néhai Lord Bryce szavaival élve: 'Ha nem vettek véget a háborúnak, a háború fog véget vetni nektek.'” „Szegény Európa ideggyengeségben szenved ... – mondja egyik legnagyobb ma élő diktátora –, elvesztette újjáépítő erejét, az összetartásra és a szintézisre irányuló létfontosságú képességét. Egy újabb háború a végünket fogja jelenteni.” „Valószínű – írja a keresztény egyház egyik legkiválóbb és legképzettebb tekintélye –, hogy egy nemzetközi hatalom végleges megteremtéséhez Európában egy újabb nagy összecsapásnak kell kitörnie. Ez a konfliktus a szörnyűségesnél is szörnyűsegebb lesz, s nem kizárt, hogy a ma élő nemzedék több százezer tagjának is vérét kell majd áldoznia.”

A leszerelési és gazdasági konferenciák csúfos kudarca; a tengeri fegyverkezés korlátozásával kapcsolatos tárgyalások előtt tornyosuló akadályok; a világ leghatalmasabb és legjobban felfegyverzett államai közé tartozó két ország kivonulása a Népszövetségből és annak tevékenységéből; a parlamentáris kormányzati rendszer rövidege a legújabb európai és amerikai fejlemények tükrében; az a tény, hogy a kommunista mozgalom vezetői és képviselői nem képesek igazolni és érvényesíteni a proletárdiktatúra oly fennen hirdetett elvét; az az ínség és szükség, mellyel újabban a parancsuralmi államok uralkodói alattvalóikat sújtják – mindezek a legkisebb kétséget kizáróan bizonyítják, hogy a mai intézmények nem tudják kivédeni azokat a csapásokat, melyek egyre inkább fenyegetik az emberi társadalmat. A rémülettel eltöltött nemzedék joggal kérheti: mivel tudnánk betönni azt a szakadékot, amely nap mint nap nagyobb lesz, s amely bármely pillanatban elnyeléssel fenyeget bennünket?

A felbomlás, zűrzavar és csőd egyre sokasodó jeleitől minden oldalon szorongatva, az élet szinte minden területéről származó megfontolt férfiak és nők kezdenek kételkedni abban, hogy a mai formájában megszervezett társadalom képes pusztán a maga erejére támaszkodva kiszabadulni abból az ingoványból, melybe egyre jobban belesüllyed. Az emberi faj egyesítésén kívül újra meg újra kipróbáltak már minden rendszert, s mindegyik alkalmatlannak bizonyult. Háború háborút követett, s számtalan konferenciát hívtak már össze és tanácskoztak végig. Fáradtságot nem kímélve tárgyaltak le, kötöttek meg, illetve vizsgáltak felül szerződéseket, megállapodásokat és szövetségeket. Kormányzati rendszereket próbáltak ki türelmesen,

szerveztek át és haladtak meg folyamatosan. Nagy gonddal terveztek meg és pontos aprólékossággal hajtottak végre gazdasági újjáépítési terveket. És mégis: válság válságot követett, s ennek megfelelően az immáron veszélyes mértékben bizonytalan világ egyre gyorsabb ütemben hanyatlik. A tátongó szakadék azzal fenyeget, hogy egyetlen közös katasztrófa nyeli el a megelégedett és az elégedetlen nemzeteket, a demokráciákat és a diktatúrákat, a tőkéseket és a bérből élőket, az európaiakat és az ázsiaiakat, a zsidókat és a nem-zsidókat, a fehéreket és a színesbőrűeket egyaránt. A cinikus megfigyelő azt mondhatná, hogy a haragvó Gondviselés sorsára hagyta és visszavonhatatlanul pusztulásra ítélte ezt a szerencsétlen bolygót. Kétségtelen, hogy a sokat szenvedett és csalódott emberiség irányt tévesztett és – olybá tűnhet – hitét és reményét veszítette. Vezetés nélkül és jövőtlenül táncol a katasztrófa szélén. Úgy tűnik, egyfajta végzetszerűség uralkodott el rajta. Sorsára úgy telepedik rá a mélyülő sötétség, amint zaklatott élete leg-sötétebb szakaszának széléről egyre beljebb sodródik annak mélyére.

S mégis, miközben egyre gyűlik a homály, nem mondhatjuk-e, hogy a nemzetközi látóhatáron időnként fel-felvillan a reménység sugara, hogy oszlassa az emberiséget körülvevő sötétséget? Igaztalanok vagyunk-e, ha kijelentjük, hogy a kikökkent hitek és zavarodott gondolatok világában, a fokozódó fegyverkezéstől, engesztelhetetlen gyűlölködéstől és ellenségeskedéstől terhes világban már látszik, hogy előrehaladnak – bár még nehézkesen – azok az erők, melyek a korszellemmel összhangban cselekszenek? Bár napról napra erősödik és izmosodik a háború utáni nacionalizmus felzúdulása, a Népszövetség még csak csírájában létezik, s a gyülekező viharfelhők ideig-óráig elhomályosíthatják hatalmát és elpusztíthatják gépezetét, ez az intézmény mégis rendkívül fontos irányban fejt ki tevékenységét. Az alapítása óta elhangzott nyilatkozatai, kifejtett erőfeszítései és elvégzett munkája azokat a diadalokat vetíti előre, melyeket ez a közelmúltban létrehozott intézmény – vagy bármely más testület, amely esetleg ennek helyébe fog lépni – aratni van rendelve a jövőben.

Bahá'u'lláh elve a kollektív biztonságról

Amióta a Népszövetség megalakult, ezen erőfeszítések középpontjában az állt, hogy tető alá hozzanak egy általános biztonsági Megállapodást. A Garanciális Szerződés, melyet fejlődése kezdeti szakaszában tagjai megfontoltak és megtárgyaltak; a Genfi Jegyzőkönyvvel kap-

csoportos viták, melyek később heves ellentétek kirobbanásához vezettek a nemzetek között mind a Népszövetség keretein belül, mind azon kívül; az ezután felmerült javaslat az Európai Egyesült Államok létrehozására és a földrész gazdasági egyesítésére; s végül, de nem utolsósorban a tagok által alkalmazott büntető intézkedések – ezek tekinthetők a Népszövetség eseménydús történetében a legfontosabb mérföldköveknek. Vitathatatlan, hogy az emberiség történelmében még nem volt arra példa, hogy a világ nem kevesebb, mint ötven állama (valamennyien a Népszövetség tagjai) alapos megfontolás után megnevezett és megbélyegzett volna egy agressziót, melyet véleményük szerint tudatosan követett el egy tagtársuk, Európa egyik vezető hatalma; hogy legtöbbjük beleegyezett volna abba, hogy az elítélt agresszor ellen közös büntető intézkedéseket hozzanak; s hogy ennek a döntésüknek igen nagy mértékben fogamatot is tudtak volna szerezni. Az emberiség történelmében első ízben tűzték ki komolyan célul, vitatták meg és próbálták ki azt a kollektív biztonsági rendszert, melyet Bahá'u'lláh előre láttatott s 'Abdu'l-Bahá kifejtett. A történelem folyamán először ismertetett el hivatalosan és jelentetett ki nyilvánosan, hogy ahhoz, hogy ez a kollektív biztonsági rendszer hatékonyan tudjon működni, erőre és rugalmasságra van szükség – erőre, hogy megfelelő erélyt tudjanak alkalmazni a rendszer hatékonyságának a biztosítására, és rugalmasságra, hogy működésbe tudják hozni azt a gépezetet, melyet arra hoztak létre, hogy szolgálja igaztalanul megsértett támogatói törvényes igényeit és célkitűzéseit. Ez volt az első alkalom az emberiség történelmében, amikor a világ nemzetei lépéseket próbáltak meg tenni azért, hogy a kollektív biztonságot felvállalják, s szóbeli eltökéltségükön túlmenően tényleges előkészületeket tegyenek a közös fellépés érdekében. Ugyancsak nem fordult még elő eddig a történelemben, hogy a közvélemény így támogatásáról biztosított volna egy olyan ítéletet, amit a nemzetek vezetői és képviselői hoztak, s hogy ennek a döntésnek a végrehajtása érdekében közös fellépésre vállalkoztak volna.

A legújabb nemzetközi fejlemények tükrében mennyire érthetőek és prófétikusak kell legyenek Bahá'u'lláh szavai: *„Egyesüljetek, ó föld királyai, mert ezáltal fog a viszály vihara lecsillapulni közöttetek, és találnak nyugalomra népeitek, ha azok közül valók vagytok, kik megértik. Ha közületek bárki fegyvert ragad a másik ellen, forduljatok elle- ne mindnyájan, mert ez nem más, mint nyilvánvaló igazságtétel.”* „*El kell jönni az időnek – írja, előre vetítvén azokat a próbálkozásokat, melyeknek ma szemtanúi vagyunk –, amikor világszerte felismerik egy*

nagy, mindenkit átfogó gyűlés összehívásának kényszerítő szükségességét. A föld uralkodóinak és királyainak is részt kell venniük ezen, és a tanácskozásokban részt véve meg kell fontolják azokat a lehetőségeket és eszközöket, melyek az emberek között megalapozzák a világ Nagy Békéjét. ... Ha egy király fegyvert fog egy másik ellen, az összes többinek együttesen ellene kell fordulni és ebben megakadályozni."

„A világ uralkodóinak – fejti ki bővebben ugyanezt a témát 'Abdu'l-Bahá – kötelező erejű szerződést kell kötniük s olyan szövetséget kell létrehozniuk, melynek pontjai józanok, sérthetetlenek és véglegesek. Ezt ki kell hirdetniük az egész világ előtt, majd meg kell szerezniük hozzá az egész emberiség beleegyezését. ... Az emberiség összes erőforrását mozgósítani kell, hogy e Legnagyobb Szövetség szilárdságát és tartósságát biztosítsák. ... Ennek az ünnepélyes Szerződésnek úgy kell meghatározni az alapvetését, hogy ha a későbbiek során valamely kormány megszegné a szerződés bármely pontját, a föld összes kormánya felléphessen, hogy teljes engedelmségre bírja, sőt, az egész emberi faj egyként állhasson ki, hogy azt a kormányt minden rendelkezésre álló erővel elpusztítsa."

Bármily példa nélkül állóak és nagyfontosságúak is az eddig elérték az emberiség történetében, kétségtelen, hogy mindez még kimondhatatlanul messze van azon rendszer alapkövetelményeitől, melyet ezek a szavak előrevetítenek. Amint ellenzői állítják, a Népszövetségnek még nincs meg az az egyetemes jellege, ami elengedhetetlen előfeltétele annak, hogy tartós sikereket érjen el a nemzetközi viták hathatós rendezésében. Létrehozója, az Amerikai Egyesült Államok, megtagadta, s továbbra is távol tartja tőle magát, míg Németország és Japán – akik pedig egykor legbefolyásosabb támogatói közé tartoztak – hátat fordított az általa képviselt ügynek s kilépett tagjai sorából. Mások azzal hozakodhatnak elő, hogy a Népszövetség eddigi döntései és cselekedetei inkább csupán nemes gesztusoknak tekintendők, mintsem a nemzetközi szolidaritás meggyőző bizonyítékainak. Megint mások azzal érvelhetnek, hogy jóllehet megszületett egy megbélyegző ítélet és elhangzottak az ebből következő ígéretek, a közös fellépés végülis nem fogja elérni a végcélját, a Népszövetség pedig meg fog szűnni és el fog tűnni azokban a csapásokban, melyek az emberiség egészére kell, hogy végzetszerűen zúduljanak. Akárhogy is, az eddig már megtett lépések jelentőségét nem szabad lebecsülnünk. Bármilyen szerepet is tölt ma be a Népszövetség, bármi is legyen történelmi jelentőségű megbélyegző határozatának az utóélete, s bármily csapások és kudarcok is várnak rá a közeljövőben, el kell ismernünk, hogy egy ilyen fontos döntés

meghozatala az egyik legjelentősebb mérföldkő azon a hosszú és küzdelmes úton, amely elvezeti céljához: ahhoz az állapothoz, melyben a nemzetközi élet uralkodó eszméje az összes nemzet egysége lesz.

Ez a történelmi jelentőségű lépés azonban csupán halványan pislákoló fény abban a sötétségben, mely a megbolydult emberiségre ráborul. Az is lehet, hogy csupán múló felvillanás, röpke sugár a mindinkább elmélyülő felfordulás közepette. A felbomlás folyamatának könyörtelenül folytatódnia kell, és egyre jobban és jobban bele kell marja magát egy összeomlófélben levő kor legbensőbb magvába. Sok-sok szenvedésen kell még átesni, mielőtt az emberiség egymással vetekedő nemzetei, hitei, osztályai és fajai összeolvadnak az általános szerencsétlenség olvasztótégelyében s a kegyetlen megpróbáltatás tüzeiben egységes közösséggé, egyetlen hatalmas, egyesített, tökéletes összhangban működő rendszerré kovácsolódnak össze. Lehet, hogy minden képzeletet meghaladóan szörnyűséges viszontagságok, korábban nem is álmodott válságok és felfordulások, háborúk, éhínségek és dögvészek fognak még pusztítani, míg nem egy semmivel sem törődő nemzedék lelkébe belevésik azokat az igazságokat és elveket, melyeket méltatlannak tartott arra, hogy felismerje és kövesse őket. Mielőtt a tönkrement társadalom újjáépülne és újjászületne, építményét olyan fájdalmas bénaság kell megtámadja és tovább rombolja, melyhez foghatót még nem élt át.

„A művészetek és tudományok tanult képviselői által oly gyakran dicsért civilizáció – írja Bahá'u'lláh – nagy bajt fog hozni az emberekre, ha megengedik, hogy túllépjen a mérsékletesség határain... A szélsőségekbe hajszolt civilizáció éppolyan bőséges forrása lesz a rossznak, mint volt a jónak, amíg mérsékelt korlátok között tartották... Közeleg a nap, amikor lángja felemészti a városokat, amikor a Nagyság Nyelve hirdetni fogja: 'Istené a Királyság, a Mindenhatóé, a Mindenek Felett Dicsőítetté!'” „Attól a pillanattól – írja továbbá –, hogy a Súrui-Ra'ís³¹ kinyilatkoztatott, mind a mai napig sem a világ nem csitult el, sem népeinek szíve meg nem nyugodott...” *”Betegsége a teljes reménytelenséghez közelel, minthogy az igazi Orvost akadályozzák a gyógyír nyújtásában, míg tudatlan felcsereket nagy becsben tartanak, kik teljes szabadsággal cselekedhetnek. A széthúzás pora befedte az emberek szívét, és megvakította szemüket. Nemsokára meg fogják látni annak következményeit, mit kezük művelt Isten Napján.”* „Íme a Nap – jelenti ki másutt –, mikor a föld elmondja panaszát. A gonoszságot szítók terhelik, bár megértene-

31 Tábla Ali Pasához, a török Nagvezírhez Akkóból – a lektor

tek... A Kiáltó kiáltott és emberek ragadtattak el, oly nagy volt Haragjának dühe. A bal kézre álló emberek siránkoznak és zokognak. A jobb kézre állók nemes lakhelyen pihennek: kortyolják a Bort, mely maga az élet, a Mindenek Felett Kegyelmes kezéből, és bizony ők az üdvözültek."

A Legnagyobb Név közössége

Kik mások lehetnének az üdvözültek, mint a Legnagyobb Név közössége, melynek egész világra kiterjedő, folyamatosan megszilárduló tevékenysége jelenti az egyetlen egységbe rendező folyamatot egy olyan világban, ahol a világi és egyházi intézmények zöme felbomlóban van? Valóban ők a „*jobbkezre állók*”, kiknek „*nemes lakhelye*” Bahá'u'lláh Világrendjének az alapjaira épül – mely e leggyászosabb Napon az örökkétartó üdvösség Bárkája. Háborgó korunk viharzása közepette a föld összes népei közül egyedül ők képesek felismerni az Isteni Megváltó Kezét, amely pályáját és sorsát megszabja. Csak ők tudják, hogy csendesen növekedik az a rendezett világállam, amelynek szövedékét ők maguk fonják.

Fennkölt hivatásuk tudatában, bizván abban a társadalomépítő erőben, mellyel Hitük rendelkezik, tántoríthatatlanul és rettenthetetlenül folytatják erőfeszítéseiket azoknak a szükséges eszközöknek a megteremtésére és tökéletesítésére, melyekben Bahá'u'lláh csíra-állapotban lévő Világrendje érni és fejlődni tud. A világméretű Bahá'í Közösség életét teljes mértékben ennek a lassú és csendben zajló építő folyamatnak szenteli, amely a sebzett világ egyetlen reménye. Mert ezt a folyamatot Isten megmásíthatatlan Szándékának az éltető hatása serkenti, és Hite Igazgatási Rendjének a keretében fejlődik.

Eme rendkívül életerős és mindenre kiterjedő gyógyító Hatás, kovászként működő Hatalom és összekötő Erő olyan világban jött létre, kristályosodik ki intézményekbe, mozgósítja erőit és készül az emberiség szellemi meghódítására és teljes megváltására, melyben a politikai és társadalmi intézmények szerkezete megromlott, melynek látása elködösült, melynek öntudata zavart, s melynek vallási rendszerei vérszegénnyé lettek és elvesztették erkölcsi tisztaságukat és hatóerejüket. Bár az eszméit megtestesítő embercsoport kicsiny, közvetlen és kézzelfogható eredményei még elhanyagolhatóak, felmérhetetlen az a rengeteg képesség, mellyel fel lett ruházva, s melyen keresztül arra rendeltetett, hogy az egyes embert új életre keltse, a tönkrement világot pedig újjáépítse.

Egy zaklatott kor összes zaja és felfordulása közepette, valamint annak ellenére, hogy vezetőit, intézményeit és követőit szüntelenül üldözték, immáron közel egy évszázadig sikerrel őrizte meg azonosságát, fokozta szilárdságát és erejét, tartotta fenn szerves egységét, őrizte meg törvényei és elvei épségét, építette ki védvonalait, s terjesztette ki és szilárdította meg intézményeit. Belülről és kívülről, közeli és távoli országokból számos és hatalmas erő szervezkedett, hogy fényét kioltsa, szent nevét eltörölje. Akadtak olyanok, akik elveit megtagadták, ügyét gyalázatos módon elárulták. Mások a lehető legkegyetlenebb egyházi átkok özönét zúdították rá, amik egyházi intézmények nekikeseredett vezetői szájából valaha is elhangzottak. Megint mások olyan csapásokkal sújtották és olyan megaláztatásokkal árasztották el, amelyeket csak hatalmuk teljében levő egyeduralkodók képesek megtenni.

A legtöbb, miben nyílt és titkos ellenségei reménykedhettek, az volt, hogy késleltetik növekedését, és egy pillanatig elhomályosítják szándékát. Ezzel valójában azt érték el, hogy életét megtisztították és megnemesítették, még mélyebb rétegeket nyitottak meg, lelkét megacélozták, intézményeit megmetszették, s egységét megerősítették. Sohasem tudták elérni, hogy követői hatalmas táborában szakadás, végleges törés keletkezzen.

Ügyének árulói, langyos és gyáva támogatói elszáradt levélként elhervadtak és lehullottak, ám sugárzását elhomályosítani vagy építményében kárt okozni nem tudtak. Kívülről rátámadó legádázabb ellenségeit elkergették a hatalomból, s a legmegdöbbenőbb módon értek gyászos véget. Elsőként Perzsia nyomta el és szállt szembe vele. Uralkodóinak nyomorúságos bukás lett osztályrészük, dinasztiájuk összeomlott, nevüket elátkozták, szövetségesük, az összeomlófélben levő államuk támaszául szolgáló hierarchia pedig minden tekintélyét elvesztette. Törökország, amely három ízben számúzta Alapítóját s kegyetlen, Élte végéig tartó börtönbüntetéssel sújtotta, történelme egyik legborzasztóbb csapását szenvedte el és egyik legnagyobb kihatású forradalmát élte át, a világ egyik leghatalmasabb birodalmából piciny ázsiai köztársasággá zsugorodott össze, szultánságát eltörölték, dinasztiáját megbuktatták, az iszlám leghatalmasabb intézményét jelentő kalifaságát pedig megszüntették.

Eközben a Hit, amit ily szörnyűségesen elárultak s ily kegyetlenül támadtak, egyre gyarapította erejét, s az elszenvedett sebek ellenére rendíthetetlenül és egységesen haladt előre. A csapások közepette hű követőiben olyan eltökéltséget alakított ki, melyet semmilyen, még a legnagyobb akadály sem tudott megbontani. Szívükben olyan hit

fényét gyújtotta ki, melyet még a legkegyetlenebb balszerencse sem tudott kioltani. Olyan reményt ültetett szívükbe, melyet még a legel-szántabb erő sem tudott szétzúzni.

Világvallás

Bahá'u'lláh Hite – amely magát immár nem mozgalomnak, közös-ségnek vagy effélének nevezi (ezek az elnevezések igen igaztalanul illet-ték kibontakozófelben levő rendszerét), elhatárolja magát az olyan ne-vektől, mint bábí szekta, ázsiai kultusz, a síita iszlám oldalhajtsa (aminek a tudatlanok és a rosszindulatúak gyakran beállították), és nem fogadja el, hogy pusztán életfilozófiának, különböző gondolat-rendszerekből összeválogatott erkölcsi viselkedésrendszernek, vagy akár új vallásnak tekintsék – ma már látható sikereket ér el abban, hogy igazolja azt az igényét, hogy olyan Világvallásként kezeljék, mely az idők teljességében az egész világra kiterjedő Világszövetség szintjére emelkedik, ami egyszerre lesz az Alapítója által meghirdetett Legna-gyobb Béke eszköze és védnöke. E Hit nemhogy nem kíván felsorakoz-ni a számos más vallási rendszer mellé – melyekhez, ha hű kívánt ma-radni valaki, óhatatlanul összeütközésbe került egy másik hittel, s ez nemzedékek egész során át zavarta az emberiség békéjét –, hanem minden követőjébe beleolt egy új szeretetet és valódi elismerést ama egység iránt, mely a benne képviselt különböző vallások alapját képezi.

„Hatalmas öleléshez fogható ez – hangzik a királyi tanúságtétel a Hit rangja és helyzete mellett³² –, amely egybegyűjti azokat, akik már rég-óta vágnak a remény szavára. Elismeri az összes megelőző nagy Pró-fétát, a többi hitet nem semmisíti meg, s az összes ajtót nyitva hagyja.” „A bahá'í tanítás – írja a továbbiakban – a léleknek békét, a szívnek reménységet ad. Azok számára, akik a bizonyosságot keresik, az Atya szavai olyanok, mint amikor az ember a sivatagban hosszú gyaloglás után kútra lel.” „Írásaik – tesz másutt tanúbizonyságot, amikor Bahá'u'lláh-ról és 'Abdu'l-Bahá-ról beszél – a békéért elhangzó hatal-mas kiáltások, amelyek túlmutatnak minden határon, minden viszályon, ami a szertartások és dogmák különbözősége miatt kitörhet. ... Bahá'u'lláh és fia, 'Abdu'l-Bahá csodálatos üzenetet adott át ne-künk. Nem erőszakkal hirdették, mivel tudták, hogy a magvában rej-tező örök igazság csírája gyökeret fog eresztetni és terebélyesedni fog.”

---

32 Mária román királynő tanúságtételéről van szó – a lektor

„Ha valaha Bahá'u'lláh vagy 'Abdu'l-Bahá nevéről hallotok – hangzik utolsó kérése –, írásaikat ne taszítsátok el magatoktól. Kutassátok fel Könyveiket, s engedjétek, hogy dicsőséges, békét hozó, szeretetet teremtő szavaik és tanításaik beleivódjanak szíveitekbe, mint ahogy az enyémbe is beleivódtak.”

Alkotó, rendszerező és nemesítő erejénél fogva Bahá'u'lláh Hite különböző fajokat, nemzetiségeket, vallásokat és osztályokat olvasztott magába, melyek árnyékába húzódtak s ügyének rendíthetetlen hűségét fogadtak. Követői szívét átalakította, előítéleteiket felégette, szennedélyeiket lecsitította, terveiket feldicsőítette, indítékaikat megnemesítette, erőfeszítéseiket összehangolta, világlátásukat pedig megváltoztatta. Megőrizvén hazafiúságukat s fenntartván kisebb fontosságú hűségeiket, az emberiséget szerető emberekké, legvalóbb és legigazibb érdekeinek eltökélt védelmezőivé tette őket. Miközben vallásaik isteni eredetébe vetett hitüket nem csorbította, felruházta őket a képességgel, hogy meglássák ezen vallások alapvető céljait, felfedezzék értékeiket, felismerjék egymásra épülésüket, kölcsönös egymástól való függőségüket, teljes és egységes voltukat, s tudatában legyenek annak a kapocsnak, ami ezeket a vallásokat e Hithez köti. Ebben az egyetemes és az evilágin túlmutató szeretetben, amit a bahá'í hit követői éreznek bármely fajhoz, valláshoz, osztályhoz vagy nemzethez tartozó embertársuk iránt, nincs semmi titokzatosság, mint ahogy az sem állítható róla, hogy mesterségesen alakították volna ki – önnön magától létezik és valóságos. Azok, akiknek szívét Isten teremtő szeretetének éltető ereje hevíti, teremtményeit az Ő kedvéért szeretik, s az Ő visszatüköröző dicsőségének jelét látják minden emberi arcban.

Ezekről a férfiakról és nőkről joggal állítható, hogy számukra „minden más ország saját hazájuk, s saját hazájuk más ország.” Ne felejtjük el, hogy ők Bahá'u'lláh Királyságának állampolgárai. Bár készek arra, hogy teljes mértékben osztozzanak azokban a múlandó előnyökben és örömeikben, amiket e földi élet tud nyújtani, s teljes lendülettel vetik bele magukat minden olyan tevékenységbe, amely itteni életükben gazdagságot, boldogságot és békességet eredményez, sohasem téveszthetik szem elől, hogy mindez csupán létezésük tovatűnő, nagyon rövid szakaszát jelenti, s hogy akik ebben élnek, csupán zarándokok és utasok, kiknek célja a Mennyei Város, hazája a soha nem szűnő öröm és fényesség Országa.

Annak ellenére, hogy lojálisak saját kormányaikhoz, mélyen érdeklődnek minden iránt, mi azok biztonságával és boldogulásával kapcsolatos, buzgón részt kívánnak venni mindenben, mi azok legjobb

érdekeit előmozdítja, azt a Hitet, melyet Bahá'u'lláh követői magukénak vallanak, szilárd meggyőződésük szerint Isten magasan a politikai élet viharai, megosztottsága és ellentétei fölé helyezte. Hitüket úgy fogalmazzák meg, hogy az lényegét tekintve politikamentes, jellege szerint nemzetek feletti, szigorúan pártoktól független és teljesen mentes a nacionalista ambícióktól, törekvésektől és szándékoktól. E Hit nem ismer osztály vagy párt alapján történő megkülönböztetést. Minden partikuláris érdeket, leltlégyn az személyes, területi vagy nemzeti, habozás és köntörfalazás nélkül alárendel az emberiség legfontosabb céljainak, mivel szilárd meggyőződése, hogy az egymástól kölcsönös függőségben élő népekből és nemzetekből álló világban a résznek az szolgálja leginkább javát, ami az egész javát is szolgálja, s hogy az alkotórészek számára semmilyen maradandó előny sem jelentkezhet, ha nem ismerik fel vagy figyelmen kívül hagyják az egész általános érdekeit.

Egyáltalán nem meglepő, hogy midőn az emberiség mai állapotát vázolta fel, Bahá'u'lláh Tolla a következő nagy horderejű szavakat nyilatkoztatta ki: *„Ne az büszkélkedjen, aki hazáját szereti, hanem inkább az, aki az egész világot szereti. A föld csak egy ország, és minden ember ennek a polgára.”* Majd: *„Az igazán az ember, aki magát ma az egész emberi faj szolgálatának szenteli.”* *„E magasztos szavak által – fejt ki – felszabadított erővel friss lendületet kölcsönöz és új irányt ad Ő az emberi szív madarának, és Isten szent Könyvéből kitérőlte a korlátozás és határok nyomát is.”*

Ezen túlmenően a bahá'ioi szilárdan meg vannak győződve arról, hogy Hitük semmilyen felekezethez vagy szektához nem kötődik, s teljesen mentes bármilyen formájú, eredetű vagy tevékenységű egyházi rendszertől. Nincs olyan egyházi szervezet, amely hittételeivel, hagyományával, korlátaival és egyedülálló látásmódjával minden tekintetben megfelelné a bahá'í hit alapvető elveinek. Ugyanez mondható el az összes létező politikai csoportosulásról, pártról, rendszerről és programról is. Nyilvánvaló, hogy Bahá'u'lláh Hitének minden lelkiismeretes követője minden további nélkül felvállalhat bizonyos olyan elveket és eszményeket, melyek a politikai és egyházi intézményeket áthatják. Ugyanakkor ezekkel az intézményekkel nem vállalhat azonosságot, mint ahogy fenntartás nélkül nem támogathatja azokat a hittételeket, elveket és programokat sem, melyekre ezek az intézmények alapozódnak.

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy ha egy Hit – melynek isteni elrendelésű intézményeit törvényesen bejegyezték negyven országban,

ahol a kormányok érdekei és politikája folytonosan változik s napról napra összetettebbé és zavarosabbá válik – megengedné, hogy követői egyenként vagy szervezett tanácsaik útján belefolyjanak a politikai életbe, akkor hogyan tudná sikerrel megőrizni tanításainak teljességét és fenntartani hívei egységét? Hogyan tudná biztosítani, hogy terebélyesedő intézményei erőteljesen, folyamatosan és békésen fejlődjenek? Ha egy Hit – mely szervezetei révén egymással kölcsönösen összeférhetetlen vallási rendszerekkel, felekezetekkel és hitvallásokkal került kapcsolatba – megengedné, hogy követői idejétmúlt előírásokhoz és doktrínákhoz csatlakozzanak, hogyan is várhatná el, hogy feltétlen engedelmességet valljanak neki azok, akiket igyekszik bevonni isteni elrendelésű rendszerébe? Hogy tudná elkerülni azokat a folyamatos súrlódásokat, félreértéseket és ellentmondásokat, melyeket egy hivatalos csatlakozás – ami más, mint az érintkezés – elkerülhetetlenül kiváltana?

Miközben Igazgatási Rendjük terebélyesedik és megszilárdul, Bahá'u'lláh Ügyének támogatói kötelességüknek érzik, hogy ezeket az irányadó és rendszerező elveket fenntartsák és éberben alkalmazzák. A lassanként kikristályosodó Hit követelményei olyan feladatokat szabnak számukra, melyek alól nem bújhatnak ki, s olyan felelősséget rónak rájuk, melyet nem kerülhetnek meg.

Arról a parancsoló szükségszerűségről sem feledkeznek meg, hogy az alapelvek mellett betartsák és gyakorolják a Bahá'u'lláh által elrendelt törvényeket is, hiszen ezek együttesen képviselik azon intézmények alapvetését, melyekre Világrendje szerkezetének végső soron alapozódnia kell. A keleti, s újabban a nyugati bahá'í közösségek is mindent megtesznek – s ha kell, minden szükséges áldozatra készek – azért, hogy bebizonyítsák ezen elvek és törvények hasznosságát és hatásosságát, hogy a gyakorlatban valósítsák meg és alkalmazzák őket, hogy megvédjék épségüket, megragadják és megértsék jelentésüket és a belőlük fakadó következményeket, s hogy hozzájáruljanak terjesztésükhöz. Már nem is lehet oly messze az a nap, amikor egyes keleti országokban, ahol személyes ügyekben a vallási közösségek gyakorolják az igazságszolgáltatást, a Bahá'í Tanácsokat esetleg felkérlik arra, hogy lássák el azokat a feladatokat és kötelességeket, melyek a hivatalosan felállított bahá'í bíróságokra hárulnak. Ezek kapnak majd felhatalmazást arra, hogy a házassággal, válással és örökléssel kapcsolatos ügyekben saját hatáskörükben és a civil hatóságok jóváhagyásával végrehajtsák és alkalmazzák azokat a törvényeket és előírásokat, melyek Legszentebb Könyvükben konkrétan le vannak fektetve.

Ezek az irányultságokon és tetteken kívül, melyek fejlődése során most tárulkoznak fel, Bahá'u'lláh Hite más területeken is – és mindenütt, ahová fényének ragyogása behatolt – bebizonyította összetartó képességének, integráló hatalmának és legyőzhetetlen szellemének az erejét. Az Áhítat Házának megépítése és felszentelése az észak-amerikai kontinens szívében; igazgatási központjainak létrehozása és megsokszorozódása szülőföldjén és a környező országokban; az intézményei testületi életét biztosító és szabályozó jogi eszközök kidolgozása; a kellő anyagi és kulturális források megteremtése minden földrészen; az alapítványi tulajdonok, melyeket maga teremtett elő a világgözpontjában található Szentélyei közvetlen környezetében; az erőfeszítések, melyek Alapítói írásainak összegyűjtése, hitelesítése és rendszerezése érdekében történnek; az arra irányuló lépések, hogy bahá'í tulajdonba kerüljenek azon történelmi helyek, melyek kapcsolatban állnak Előfutárának, Alapítójának, hőseinek és vértanúinak az életével; az alapozó munka, melyet azért végeznek, hogy fokozatosan kialakítsák majd felállítsák oktatási, kulturális és humanitárius intézményeit; az erőteljes erőfeszítések, melyek célja, hogy fiataljai világméretű tevékenységének jellegét meghatározzák, lendületét fenntartsák és azt összehangolják; a rendkívüli életerő, mellyel bátor védelmezői, megválasztott képviselői, utazó tanítói és úttörő tisztségviselői ügye érdekében szót emelnek, határait kiterjesztik, irodalmát gazdagítják, szellemi győzelmeinek és diadalainak az alapját pedig erősítik; az, hogy bizonyos esetekben sikerült elérni, hogy a polgári hatóságok elismerjék helyi és országos képviselőiket, melyeknek így módjuk nyílt arra, hogy hivatalosan bejegyeztessék tanácsaikat, létrehozzák a hozzá tartozó intézményeket s megvédjék javaikat; azok a kedvezmények, melyekben ugyanezen hatóságok részesítették szentélyeit, szent épületeit és oktatási intézményeit; az a lelkesedés és elszántság, mellyel néhány sokat üldözött és szenvedett közösség újra munkához látott; azok a spontán tisztelgések, melyekkel királyok, hercegek, államférfiak és tudósok adóznak ügyének dicső volta s Alapítóinak lelki nagysága előtt – ezek, miként számos más eset is, kétséget kizárólag bizonyítják Bahá'u'lláh Hitének életerejét és képességét arra, hogy szembeszálljon azokkal a bomlasztó hatásokkal, melyek a vallási rendszereket, az erkölcsi normákat és a politikai és társadalmi intézményeket sújtják.

Ez az egész világra kiterjedő Rendszer, ez a sokszínű és szoros Testvériség – melynek oldalágai és ragyogó fényei Izlandtól Tasmániáig, Vancouver-től a Kínai Tengerig terjednek – minden férfiba és nőbe, kit

ügyének megnyert, olyan hitet, reménységet és életerőt önt, amit ez az önféjú nemzedék már rég elveszített s képtelen visszaszerezni. Azok, kik e zűrzavarral teli világ közeljövőbeni sorsát meghatározzák, kik fordulásaért, félelmeiért, kételyeiért és nyomoráért felelősek, jobban tennék, ha zavarodottságuk közepette a Mindenható – számukra is elérhető – megváltó kegyelmének bizonyosságaira tekintenének, s azokon alaposan elgondolkoznának, hiszen ez a kegyelem enyhítheti terheiket, megoldhatja tanácsstalanságukat s bevilágíthatja útjukat.

Isteni büntetés

Az egész emberiség panaszosan nyög és várva várja, hogy egységre vezessék s véget érjen régóta tartó vértanúsága. Ennek ellenére makacsul elutasítja, hogy befogadja a fényét s elismerje a korlátlan uralmát annak az egyedüli Hatalomnak, mely képes arra, hogy megszabadítsa kötelekeitől s megmentse attól a borzalmas csapástól, mely elnyeléssel fenyegeti.

Bizony, baljóslatúan hangzik Bahá'u'lláh hangja, amely ezen prófétai szavakból hallatszik: *„Ó ti, a világ népei! Tudjátok meg, hogy valóban eddig nem ismert csapás méretik rátok, és keserves büntetés vár rátok. Ne gondoljátok, hogy tetteitek, miket elkövettetek, kitöröltetek az Én szemem elől.”* Majd: *„Határidőt adtunk néktek, ó népek. Ha a kijelölt óráig nem fordultok Isten felé, Ő bizony erővel megragad titeket, és súlyos csapásokat fog rátok mérni minden oldalról. Mily szigorú valóban a büntetés, mellyel Uratok fog akkor titeket büntetni!”*

Vajon elkerülhetetlen-e, hogy a már most is megkínzott emberiség még nagyobb szenvedéseken menjen át, mielőtt ezek megtisztító hatása felkészítené arra, hogy belépjen a földön isteni akaratból megvalósuló Mennyei Királyságba? Vajon az emberiség történelmének ily hatalmas, páratlan és ragyogó korszakát akkora emberi katasztrófának kell-e bevezetnie, ami a római civilizáció szörnyű bukásához hasonlítható a keresztény korszak első évszázadaiban – sőt még annál is nagyobb? Vajon az emberi fajt felforgató és megrázó hatalmas megrázódtatásoknak kell-e bekövetkezniük, mielőtt Bahá'u'lláh elfoglalhatja trónusát az emberek szívében és a tömegek tudatában, mielőtt vitán felül álló hatalmát mindenütt elismerik, s Világrendjének nemes épületét felépítik és létrehozzák?

Immár a múlté a csecsemő- és gyermekkor hosszú korszaka, melyen az emberiségnek át kellett esnie. Az emberiség ma azt a forrongó

időszakát éli, amely mindig is a fejlődés legviharosabb korszakához, a serdülőkorhoz kötődött, mikor a fiatalság féktelensége és hevesége eléri tetőpontját. Ez fokozatosan át kell adja majd helyét annak a nyugalomnak, bölcsességnek és érettségnek, amely a felnőttkorra jellemző. Az emberi faj ekkor fog eljutni az érettség azon fokára, ahol majd birtokába juthat mindazon erőnek és képességnek, melyre fejlődésének végezetül alapozódnia kell.

Cél: a világ egysége

Annak a szintnek, amely felé az emberi társadalom közeledik, a fő ismérve az egész emberiség egyesítése. Már sorra kipróbáltatott és létrehozott a családi egység, a törzsi egység, a városállami egység és a nemzeti egység. A meggyötört emberiség most a világegységre vágyik. A nemzetépítés véget ért. Az állami hatalomban mindig is benne rejlő zűrzavar a tetőpontja felé közeledik. Az éretté váló világnak el kell vetnie ezt a bálványt, fel kell ismernie az emberi kapcsolatok egységét és teljességét, s mindörökké meg kell teremtenie azt a gépezetet, amely a leginkább megtestesíti életének ezt az alapelvét.

„Új élet pezsdül most a föld minden népében – jelenti ki Bahá'u'lláh –, és mégsincs senki, aki okát feltárta és célját megfejtette volna.” „Ó, ti, emberek gyermekei! – szól nemzedékéhez – Isten Hitének és az Ő Vallásának alapvető célja, hogy az emberi faj érdekét védje, egységét előmozdítsa... Ez az egyenes Ösvény, a kijelölt és mozdíthatatlan alapzat. Ami erre az alapzatra épül, annak szilárdságát a világ változása és forgandósága soha meg nem csorbíthatja, számtalan évszázad leforgása sem fogja szerkezetét aláásni.” „Az emberiség jóléte, békéje és biztonsága elérhetetlen – állapítja meg –, hacsak és mígnem egysége szilárdan meg nem alapíttatik.” „Olyan erőteljes az egység fénye – hangzik újabb tanúságtétele –, hogy képes beragyogni az egész földet. Az egy igaz Isten, Ki minden dolgok tudója, Maga tesz bizonyosságot e szavak igazságáról. ... E cél felülmúl minden más célt, e törekvés minden törekvések fejedelme.” „Ő, Ki Uratok, a Mindenek Felett Irgalmas – írja továbbá másutt –, szívében azt a vágyat élteti, hogy az egész emberi fajt egy léleknek és egy testnek lássa. Siessetek, hogy elnyerjétek részeteket Isten nagy kegyéből és irgalmából ezen a Napon, mely elhomályosít minden más teremtett Napot.”

Az emberi faj Bahá'u'lláh által profétailag előre látott egysége feltételezi egy világgközösség létrehozását, melyben szorosan és tartósan egye-

sül az összes nemzet, faj, vallás és osztály, s melyben egyértelműen és teljeskörűen biztosítják tagállamainak az autonómiáját, és az azokat alkotó egyes emberek személyes szabadságát és javaslatvételi jogát. Amennyire a jelenből nézve előre tudjuk vetíteni, ebben az államközösségben működni kell majd egy világszintű törvényhozó testületnek, melynek tagjai az egész emberiség meghatalmazottjaiként a legfelső szinten rendelkeznek az összes tagnemzet minden javai felett, s olyan törvényeket hoznak, amelyek ahhoz szükségesek, hogy szabályozzák az összes faj és nép életét, kielégítsék igényeiket, és egyengessék kapcsolataikat. Egy nemzetközi Haderó által támogatott globális végrehajtó hatalom fogja végrehajtani azokat a döntéseket és fog érvényt szerezni azoknak a törvényeknek, melyeket ez a világszintű törvényhozói testület hoz, s ez fogja biztosítani az egész államközösség szerves egységét. Bármilyen vitás kérdésben, amely ennek az egyetemes rendszernek a különböző részei között felmerülne, egy világbíróság fog kötelező erejű és jogerős ítéletet hozni. Kidolgozzák majd a világgommunikáció rendszerét, mely az egész bolygóra ki fog terjedni, mentes lesz a nemzeti akadályoktól és korlátoktól, és bámulatos gyorsasággal és tökéletes pontossággal fog működni. A világcivilizáció idegközpontjának a szerepét egy világváros fogja betölteni, mely felé áramlanak majd az egyesítő életerők, s melyből erőt adó hatás fog kisugározni. Vagy létrehozunk, vagy a létező nyelvek valamelyikéből kiválasztanak egy világnyelvet, és ezt az államszövetségbe lépett összes nemzet minden iskolájában az anyanyelv mellett fognak tanítani. Világírás, világirodalom, egységes és egyetemes pénz-, súly- és mértékrendszer fogja egyszerűbbé tenni és elősegíteni az emberiség fajtái és nemzetei közötti kapcsolattartást és megértést. Ebben a világtársadalomban kibékül egymással, együttműködik és zökkenőmentesen fejlődik majd a tudomány és a vallás, az emberi lét két leghatalmasabb ereje. A sajtó – azzal együtt, hogy teljes teret enged az emberiség soraiban felbukkanó különböző nézeteknek és véleményeknek – már nem lesz kitéve az önös (egyéni vagy csoportos) érdekek rosszindulatú manipulációinak, s megszabadul az egymással vetekedő kormányok és népek befolyásától. Megszervezik a világ gazdasági forrásait, feltárják és teljes mértékben hasznosítják nyersanyagforrásait, piacait összehangolják és fejlesztik, a termékek elosztását pedig igazságosan szabályozzák.

Eltűnnek a nemzeti ellenségeskedések, gyűlölködések és cselszövések, a fajgyűlölet és faji előítélet helyébe a fajok egymás iránti szeretete, megértése és együttműködése fog lépni. Végleg megszűnnek a vallási viszályokat kiváltó okok, teljesen felszámolják a gazdasági korlátokat

és korlátozásokat, s eltörlik az osztályok között meglévő túlzott különbségeket. Eltűnik majd a nyomor, illetve a túlzott vagyonfelhalmozás. A gazdasági vagy politikai háborúkra pazarolt hatalmas energiát olyan célokra fogják hasznosítani, melyek hozzájárulnak a találmányok számának növekedéséhez, a műszaki haladáshoz, az emberiség termelékenységének a fokozódásához, a betegségek felszámolásához, a tudományos kutatások kibővítéséhez, az általános egészségi színvonal emeléséhez, az emberi elme csiszolásához és műveléséhez, bolygónk ma még nem is sejtett s nem is használt erőforrásainak a feltárásához, az emberi élet meghosszabbításához, s minden olyan eszköz kialakításához, mely serkentőleg hat az egész emberi faj értelmi, erkölcsi és szellemi életére.

Egy világméretű szövetségi rendszer, mely az egész föld felett uralkodik s megkérdőjelezhetetlen hatalommal rendelkezik a föld elképzelhetetlenül hatalmas kincsei felett, mely elegyíti és megtestesíti magában Kelet és Nyugat eszméit, mely megszabadul a háború átkától és az azzal együtt járó nyomorúságtól, mely minden erejével azon van, hogy a bolygónkon található összes energiaforrást kiaknázza, melyben az Erő a Jog szolgálólánya, melynek életét az tartja mozgásban, hogy egyetemesen elismerik az egyetlen Istent s ragaszkodnak egyetlen közös Kinyilatkoztatáshoz – íme, e cél felé mozog az élet egyesítő erői által hajtott emberiség.

„A senkihez sem fogható Ág megnyilvánulásának a Napján – jelenti ki 'Abdu'l-Bahá – az lesz az egyik legjelentősebb esemény, amikor az összes nemzet között a magasba emelik Isten Lobogóját. Ez azt fogja jelenteni, hogy az összes nemzet és faj össze fog gyűlni ennek az Isteni Lobogónak az árnyéka alatt – ami nem más, mint maga az Isteni Ág – s egyetlen nemzetté fog válni. Megszűnik a vallások és felekezetek közötti ellentét, fajok és népek gyűlölete, valamint a nemzetek közötti különbségek. Az összes ember egy vallást fog követni, egy közös hite lesz, egy fajjá keveredik össze s egy népet fog alkotni. Mindnyájan egy közös hazában – bolygónkon – fognak lakni.” „A létezés világában az isteni hatalom Keze most szilárdan lerakta ennek a legmagasabb fokú jótéteménynek és csodálatos ajándéknak az alapjait. Minden, ami e szent ciklusnak a legmélyén rejtőzik, fokozatosan meg fog jelenni és nyilvánvalóvá fog válni, hiszen most még csak növekedésének az elején, s jelei kinyilatkoztatásának a hajnalán vagyunk. Mielőtt ez az évszázad és ez a korszak befejeződne, világossá és egyértelművé válik, hogy mennyire csodálatos volt az a kikelet, s mily mennyei volt az az ajándék!”

Nem kevésbé lenyűgöző a legnagyobb héber prófétának, Ézsaiásnak a látomása, melyben 2500 évvel ezelőtt megjósolta, hogy érettsége állapotában milyen sors vár az emberiségre: „(Az Úr) Ítéletet tart a nemzetek fölött, megfenyíti a sok népet. Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul.³³... Vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről, Hajtás sarjad gyökereiről.³⁴... Megveri a földet szájának botjával, ajka lehetével megöli a bűnöst. Igazság lesz derekának öve, csípőjének öve pedig a hűség. Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroszlán és a hízott marha együtt lesznek...³⁵ A kisdéd a viperalyuknál játszadozik, és az alig elválasztott gyermek a mérgeskígyó fajzata felé nyújtja kezét.

Nem árt, és nem pusztít szent hegyemen senki, mert tele lesz a föld az ÚR ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja.”³⁶

Hasonlóképpen tanúskodott a Jelenések Könyvének írója is, amikor előre megmutatta azt az ezeréves dicsőséget, melyet a megváltott, örvendező emberiség fog meglátni: „És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. És én János a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felkészítve. Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: »Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.«³⁷

Kétségsbe vonhatja-e valaki, hogy ez a beteljesedés – az emberi faj nagykorúvá válása – egy olyan világcivilizáció kezdetét kell jelezze, melyhez fogható emberi szem még nem látott, emberi elme még el nem képzelt? Akad-e olyan ember, aki képes lenne felfogni, hogy kibontakozása során ez a civilizáció isteni rendelésből milyen magasztos szintet fog elérni? Ki tudná felbecsülni azokat a magasságokat, melyekbe a béklyóitól megszabadított emberi értelem fog felszárnyalni? Ki tudná elképzelni azokat a birodalmakat, melyeket az emberi szellem Bahá'u'lláh dicsősége teljében ragyogó, kiáradó fényétől éltetve fel fog fedezni?

33 Biblia, Ézs 2:4

34 Biblia, Ézs 11:1

35 Biblia, Ézs 11:4-6

36 Biblia, Ézs 11:8-9

37 Biblia, Jel 21:1-4

E témát jobban nem is tudnánk összefoglalni, mint Bahá'u'lláh most következő szavaival, melyekkel Hite aranykorát vázolta fel – azt a kort, melyben a föld az északi sarktól a déliig az Abhá Paradicsom szavakkal le nem írható ragyogását tükrözi majd vissza: *„Ez az a Nap, mikor semmi más nem látható, csak az Urad, a Kegyelmes, a Legbőkezűbb orcájáról sugárzó Fény ragyogása. Bizony, Mi ellenállhatatlan, mindent lebíró uralmunknál fogva minden lelket elmúlásra készítettünk. Majd egy új teremtést hívtunk létre az emberek iránti kegyelmünk jeléül. Én valóban a Mindenek Felett Kegyes, az Örök Úr vagyok. Ez az a Nap, mikor a láthatatlan világ emígyen kiált: 'Mily áldott vagy te föld, mert Istened zsámolyává tétettél, és hatalmas Trónusa talapzatául választattál!' A dicsőség birodalma pedig így szól: 'Bárcsak életem áldozhatnám érted, mert Az, Ki a Mindenek Felett Kegyelmes által Szeretett rajtad alapította meg uralmát Nevén keresztül, mely megígértetett minden dolgok számára, mind a múltban, mind a jövőben.'”*

SHOGHI

Haifa, Palesztina, 1936. március 11.

